

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจเพื่อส่งเสริม
ทักษะการจดจำคำศัพท์และทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่
3 โรงเรียนอนุบาลพรณิ อำเภอมือง จังหวัดเชียงราย

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

พฤษภาคม 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจเพื่อส่งเสริมทักษะการจดจำ
คำศัพท์และทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรหมณี อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงราย

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

พฤษภาคม 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

THE EFFECT OF LEARNING ACTIVITY MANAGEMENT USING MORAL TALES TO ENHANCE
VOCABULARY RECOGNITION AND SPEAKING SKILLS OF KINDERGARTEN 3 STUDENTS AT
PANNEE KINDERGARTEN, MUEANG DISTRICT, CHIANG RAI PROVINCE

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment
of the Requirements for the Master of Education Degree
in Curriculum and Instruction

May 2020

Copyright 2019 by University of Phayao

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรื่อง

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจเพื่อส่งเสริมทักษะการจดจำ
คำศัพท์และทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณิ อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงราย

ของ วริษฐา เกษชัยพัฒน์กุล

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ของมหาวิทยาลัยพะเยา

..... อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

(ดร. เกศราพรรณ พันธุ์ศรีเกตุ คงเจริญ)

..... คณบดีวิทยาลัยการศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ นพรัตน์)

เรื่อง:	ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจเพื่อส่งเสริมทักษะการจดจำคำศัพท์และทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
ผู้ศึกษาค้นคว้า:	วริษฐา เกลัชพิพัฒน์กุล, การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง: กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยพะเยา, 2562
อาจารย์ที่ปรึกษา:	ดร. เกศราพรพรณ พันธ์ศรีเกตุ คงเจริญ
คำสำคัญ	หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ, ทักษะการจดจำคำศัพท์, ทักษะการพูด, อนุบาลศึกษา

บทคัดย่อ

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจเพื่อส่งเสริมทักษะการจดจำคำศัพท์และทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย จำนวน 60 คน แบ่งเป็น ห้อง A, B, C ห้องละ 20 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ห้อง C จำนวน 20 คน จำนวน 1 ห้องเรียนจำนวนนักเรียน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้นประกอบด้วยหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 5 เล่ม ประกอบด้วยเล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็นเล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง แบบวัดทักษะการจดจำคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ แบบวัดทักษะการพูด จำนวน 20 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 10 ข้อ ผลการศึกษพบว่า 1) ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 5 เล่ม มีค่าเท่ากับ 95.70/92.25 2) คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนนักเรียนมีทักษะการจดจำคำศัพท์ ทั้ง 5 เล่ม สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนนักเรียนมีทักษะการพูด ทั้ง 5 เล่ม สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ประกอบการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยพึงพอใจมาก ร้อยละ 93.00 พึงพอใจร้อยละ 7.00

Title: THE EFFECT OF LEARNING ACTIVITY MANAGEMENT USING MORAL TALES TO ENHANCE VOCABULARY RECOGNITION AND SPEAKING SKILLS OF KINDERGARTEN 3 STUDENTS AT PANNEE KINDERGARTEN, MUEANG DISTRICT, CHIANG RAI PROVINCE

Author: Warittha Phesatpiphatkul, Independent Study: M.Ed. (Curriculum and Instruction), University of Phayao, 2019

Advisor: Dr. Ketsaraphan punsrikate Khongcharoen

Keyword Moral tales Enhance vocabulary recognition Enhance speaking Kindergarten

ABSTRACT

The objectives of this study were to investigate English vocabulary recognition skills using moral tales, to study English speaking skills using moral tales, and to study parents' satisfaction towards the effect of implementing moral tales. The population of this study was 60 kindergarten 3 students in the second semester, academic year 2019 at Pannee Kindergarten, Mueang District, Chiang Rai Province. The population was divided into 20 students from room A, B, C. (20 students per room). The sample of this study was 20 kindergarten 3 students from room C. The sample was selected based on a purposive random sampling. The research instrument was 5 moral tales, comprising 1) Nudee likes to eat vegetables, 2), I want to be..., 3) Let's eat fruits, 4) How do you like to travel? , and 5 Shapes of land as well as vocabulary recognition test with 20 items and speaking skill test with 20 items, and parent satisfaction with the developed moral tales with 10 items. The results of this study indicated as follows: 1) Overall efficiency of all five moral tales was 95.70/92.25. 2) A mean posttest score for vocabulary recognition using moral tales for kindergarten 3 students was higher than a mean pretest score with a statistical significance level of .01. 3) A mean posttest score for Enhance speaking using moral tales for kindergarten 3 students was higher than a mean pretest score with a statistical significance level of .01. 4) Overall satisfaction of parents with the developed moral tales was at a very high level (93.00%) and a fair level (7.00%).

กิตติกรรมประกาศ

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจเพื่อส่งเสริมทักษะการจดจำคำศัพท์และทักษะการพูด จำนวน 5 เล่ม แล้วนำไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรหม อำเภอมือง จังหวัดเชียงราย จนสามารถเป็นสื่อนวัตกรรมที่สมบูรณ์ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบคุณ ดร.เกศราพรรณ พันธุ์ศรีเกตุคงเจริญ อาจารย์ที่ปรึกษางานการศึกษาค้นคว้าอิสระ และผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ให้คำปรึกษาและให้กำลังใจสนับสนุนในการจัดทำผลงานวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณผู้บริหาร คณะครูโรงเรียนอนุบาลพรหมทุกท่านและสมาชิกในครอบครัวเกิ้ลชพีพัฒนกุล ทุก ๆ คน ที่ให้คำแนะนำคอยเป็นกำลังให้กับผู้วิจัยและนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าขอมอบความดีนี้ไว้กับบุคคลดังกล่าวและขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

วริษฐา เกิ้ลชพีพัฒนกุล

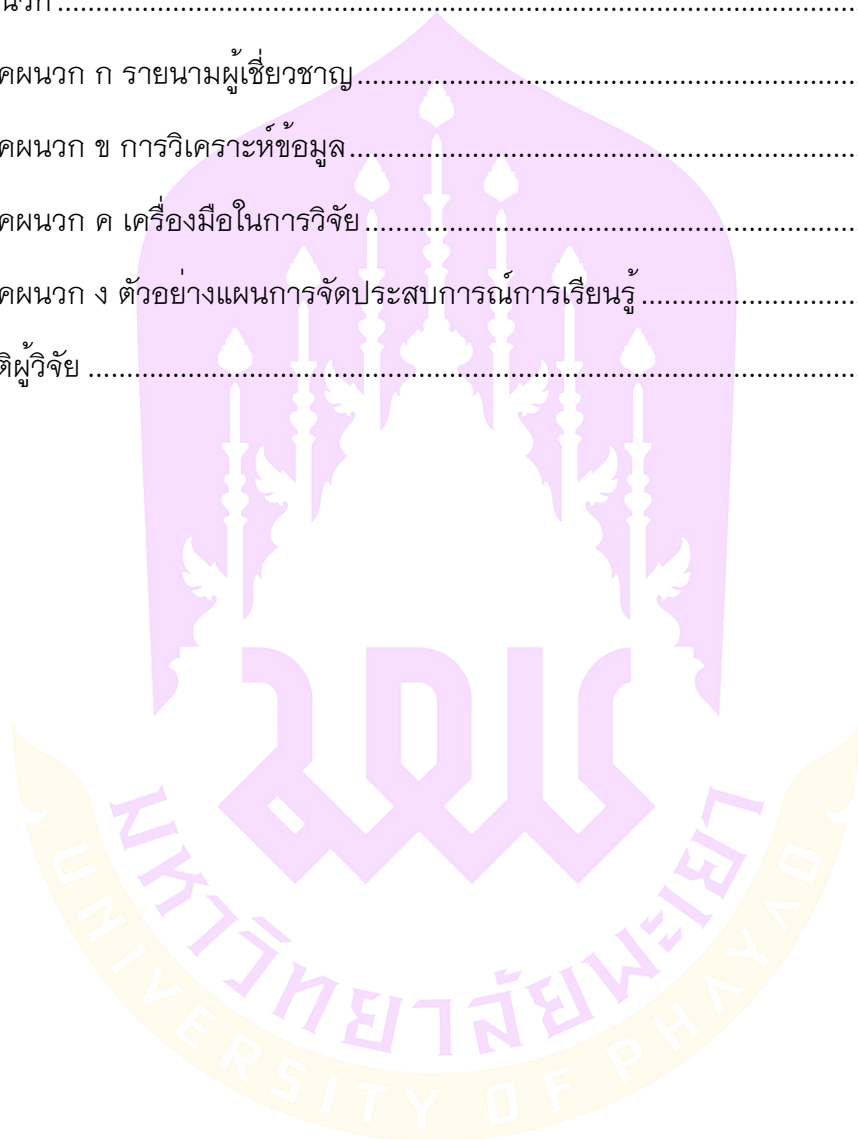

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา.....	1
คำถามวิจัย	5
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมุติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560.....	9
สมรรถนะของเด็กปฐมวัยในการพัฒนาตามวัย 3-5 ปี.....	27
หลักการสอนแบบธรรมชาติ.....	29
ภาษากับเด็กปฐมวัย.....	36
การสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย.....	52
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย.....	63

หนังสือนิทาน	67
ทักษะการจดจำคำศัพท์	72
การพูด	77
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	82
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการศึกษา.....	91
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	91
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	91
แบบแผนการดำเนินการศึกษา.....	99
ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา.....	99
การเก็บรวบรวมข้อมูล	99
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	100
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	102
คุณภาพของหนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจ ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 5 เรื่อง โดย ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน	102
ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจของนักเรียน ชั้น อนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย จำนวน 5 เรื่อง ดังต่อไปนี้.....	103
การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะ การจดจำ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย	114
ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่ใช้ หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจ ชั้นอนุบาลปี ที่ 3 ประกอบการเรียนการสอน	119
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	121
จุดประสงค์ของการศึกษา	121
สรุปผลการศึกษา.....	121

อภิปรายผล.....	122
ข้อเสนอแนะ.....	125
บรรณานุกรม	127
ภาคผนวก	135
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	136
ภาคผนวก ข การวิเคราะห์ข้อมูล.....	137
ภาคผนวก ค เครื่องมือในการวิจัย.....	159
ภาคผนวก ง ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้.....	169
ประวัติผู้วิจัย	170

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 แสดงทักษะด้านการพูด.....	28
ตาราง 2 แสดงพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยเรียน.....	39
ตาราง 3 แสดงสรุปทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย	64
ตาราง 4 แสดงจัดทำโครงสร้างโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ.....	94
ตาราง 5 แสดงแบบแผนการดำเนินการศึกษา.....	99
ตาราง 6 แสดงคุณภาพของหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 5 เรื่อง ให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน.....	102
ตาราง 7 แสดงทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 1 หนูดีชอบ ... กิน ผัก (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	104
ตาราง 8 แสดงทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น ... (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	105
ตาราง 9 แสดงทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 3 มากินผลไม้กัน เถอะ (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	106
ตาราง 10 แสดงทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกัน ดี (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	107
ตาราง 11 แสดงทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 5 เมืองแห่ง รูปทรง (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	108
ตาราง 12 แสดงทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้น อนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	109
ตาราง 13 แสดงทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้น อนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	110

ตาราง 14 แสดงทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	111
ตาราง 15 แสดงทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	112
ตาราง 16 แสดงทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	113
ตาราง 17 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	114
ตาราง 18 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	114
ตาราง 19 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	115
ตาราง 20 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	115
ตาราง 21 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	116
ตาราง 22 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	116

ตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่ม ที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	117
ตาราง 24 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่ม ที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ (รายละเอียดภาคผนวก ข)	117
ตาราง 25 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่ม ที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	118
ตาราง 26 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่ม ที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง (รายละเอียดภาคผนวก ข).....	118
ตาราง 27 แสดงการประเมินการหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 10 คน (รายละเอียดภาคผนวก ง)	120
ตาราง 28 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการจดจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาล พรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 1 หนูดีชอบกินผัก.....	137
ตาราง 29 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการจดจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาล พรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... ..	139
ตาราง 30 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการจดจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาล พรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ	141
ตาราง 31 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการจดจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาล พรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี.....	143

- ตาราง 32 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการจดจำคำศัพท์
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาล
พรณิ อำเภอมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง..... 145
- ตาราง 33 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาล
พรณิ อำเภอมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 1 เรื่อง หนูดีชอบกินผัก 147
- ตาราง 34 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาล
พรณิ อำเภอมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 2 เรื่อง โตขึ้นหนูจะเป็น..... 149
- ตาราง 35 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาล
พรณิ อำเภอมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 3 เรื่อง มากินผลไม้กันเถอะ 151
- ตาราง 36 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาล
พรณิ อำเภอมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 4 เรื่อง ไปเที่ยวไหนกันดี 153
- ตาราง 37 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาล
พรณิ อำเภอมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 5 เรื่อง เมืองแห่งรูปทรง 155
- ตาราง 38 แสดงค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (R) ค่าความแปรปรวนของคะแนน (S^2)
และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะ การจดจำคำศัพท์และทักษะการพูด (r_{tt})..... 157

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย	7
--------------------------------------	---

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยก้าวเข้าสู่ยุคประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่เป็นการรวมตัวของชาติในอาเซียน 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย พม่า ลาว เวียดนาม มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ กัมพูชา และบรูไน เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน เป็นยุคเปิดเสรีให้สามารถลงทุนธุรกิจและประกอบอาชีพได้ในทุกที่ในภูมิภาคอาเซียน ยกเว้นการแข่งขันในภูมิภาคนี้ให้เข้มข้นขึ้น โดยมีข้อตกลงให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อ ภาษาอังกฤษจึงถือได้ว่าเป็นภาษาที่สองที่มีความสำคัญในการใช้ชีวิตประจำวันของคนไทย เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก รวมถึงใช้ในการสืบค้นข้อมูลข่าวสาร อีกทั้งภาษาอังกฤษยังเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ภาครัฐจึงให้ความสำคัญของการศึกษาของการศึกษาทุกระดับเริ่มตั้งแต่ระดับปฐมวัย ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษาซึ่งได้มีการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2546 ขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยของประเทศ เนื่องจากภาครัฐเล็งเห็นถึงความสำคัญของการวางรากฐานการศึกษาที่ควรเริ่มตั้งแต่ระดับปฐมวัยซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีการพัฒนาได้อย่างรวดเร็วทั้งด้านร่างกายและสติปัญญา โดยเฉพาะระบบประสาทและสมองซึ่งเจริญเติบโตได้ถึงร้อยละ 80 ของผู้ใหญ่ (กรมอนามัย, 2553) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Susan Curtiss กล่าวว่าเด็กในวัยแรกเกิดถึง 4 ขวบ มีความสามารถด้านการเรียนรู้ถึงร้อยละ 50 ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยจึงถือได้ว่าเป็นการวางรากฐานด้านภาษาให้กับเด็กที่จะได้นำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับไปต่อยอดเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

แต่ระดับปฐมวัย ถือเป็นช่วงวัยที่มีการเรียนรู้และพัฒนาการสมองเป็นไปอย่างรวดเร็วตามที่ อธิราพร แซ่แห้ว และคณะ (2552) ได้กล่าวว่า จากการศึกษาปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนไทยพบว่า สาเหตุประการหนึ่งเกิดจากการที่นักเรียนขาดความรู้ด้านคำศัพท์ ญัฐพล คุปต์ธนโรจน์ (2556) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษทุกโรงเรียนจะพบปัญหาที่เหมือนกันคือ นักเรียนรู้คำศัพท์น้อยซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษ และยังก่อให้เกิดปัญหาต่อเนื่องอีกหลายอย่างตามมา ดังนั้น

การจัดการเรียนการสอนควรเน้นความรู้เรื่องคำศัพท์ ผู้เรียนที่รู้คำศัพท์มากและจำได้แม่นยำสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องย่อมเรียนได้ผลดี ความรู้เรื่องคำศัพท์จึงเป็นเรื่องสำคัญสำหรับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ปัญหาที่พบจากการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนไทยอีกประการหนึ่งคือ จำคำศัพท์ได้ระยะสั้น (ปัญญลักษณ์ ถวาย, 2556) แม้จะมีการท่องคำศัพท์ทุกวันแต่ไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้ดี การใช้สื่อการเรียนที่เหมาะสมจะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น (ตลวรรณ พวงวิภาต, 2554)

การพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาให้เหมาะสมตามวัย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนากระบวนการจัดประสบการณ์ เพื่อให้เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยเพื่อให้เด็กได้แนวทางที่เหมาะสมสำหรับการเสริมสร้างการใช้ภาษาและเป็นพื้นฐานในการเรียนจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย พบว่า การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) ทำให้เด็กมีจิตลักษณะและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ภาษา เพราะการสอนภาษาโดยวิธีธรรมชาติหรือการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นการสอนภาษาที่ส่งเสริมให้เด็กกล้าและมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษา โดยกิจกรรมที่สอดคล้องกับวัยและธรรมชาติในการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยคือ ได้เคลื่อนไหว ได้ลงมือกระทำ ได้คิด ได้สังเกต สนทนา ซักถาม ภายใต้บริบทของภาษา การจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นทางเลือกในการจัดประสบการณ์ด้านภาษาสำหรับเด็กเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษา โดยสอดแทรกกิจกรรมสนุกและเด็กได้ใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติเป็นการจัดโอกาสให้เรียนรู้ภายใต้ความเชื่อที่ว่าความพร้อมทุกด้านทุกเรื่องเป็นสิ่งที่พัฒนาได้ โดยการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมให้กับเด็ก เด็กจะได้พัฒนาความพร้อมทุกด้านทั้งร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างเป็นองค์รวมเป็นเด็ก เก่ง ดี มีความสุขตามเป้าประสงค์ของการจัดการศึกษาของชาติและสิ่งที่จะทำให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีทางภาษาทุกด้าน ได้แก่ “ภาษาธรรมชาติ” (Whole Language Approach) เป็นการสอนภาษาแบบบูรณาการคือ การสอน การฟัง พูด อ่าน เขียนไปพร้อม ๆ กัน อย่างมีระบบ เชื่อว่าถ้าสอนโดยรวมจะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านภาษาได้ง่ายและเร็วขึ้น (รติรัตน์ คล่องแคล่ว, 2551) สอดคล้องกับแนวคิดของ Bloom (1995) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบองค์รวมคือ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กที่เน้นการเรียนรู้จากสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตประจำวันของเด็ก โดยนำสิ่งที่เขาได้ประสบพบเห็นในชีวิตประจำวันของเด็กมาใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ กระบวนการเรียนการสอนเป็นการเรียนอย่างมีชีวิตชีวาจากสิ่งที่เป็นธรรมชาติจากสภาพแวดล้อมที่เป็นชีวิตจริงและจากสิ่งที่เป็นอยู่ในชีวิตประจำวัน โดยเด็กเป็นผู้คิดค้นกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองกับกลุ่มเพื่อน ๆ ไม่มุ่งเน้นการสอนเขียน อ่านไวยากรณ์

หรือการอ่านหนังสือแบบเรียนเพราะเป็นเรื่องที่ยากต่อความเข้าใจและไม่ใช้สิ่งที่พบเห็นในชีวิตจริงสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แพง ซินพงค์ และสุภาพร เทพสุวรรณ (2547) พบว่า การสอนแบบภาษาธรรมชาติจะยึดเด็กเป็นศูนย์กลางการสอนแบบนี้จะช่วยเตรียมความพร้อมแก่เด็กในทุก ๆ ด้าน และผลการวิจัยของ รัตรัตน์ คล่องแคล่ว (2551) พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติหลังได้รับการจัดประสบการณ์มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กปฐมวัยนั้นมีเทคนิคการสอนหลากหลายวิธีและวิธีที่เป็นที่นิยมคือ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้นิทานเป็นสื่อที่มีความเหมาะสม ตรงกับความสนใจ และสามารถถ่ายทอดคุณธรรมให้ออกมาเป็น รูปธรรมได้ การเรียนรู้คุณธรรมจริยธรรมในวัยนี้ยังอยู่ในระดับก่อนเกณฑ์ (Pre conventional Level) เด็กจะ เข้าใจลักษณะของรูปธรรมมากกว่านามธรรม (Helen, 1975) นิทานจึงมีความเหมาะสมเพราะทำให้เด็กสามารถเข้าใจคุณธรรมชัดเจน นอกจากนี้ นิทานยังสามารถใช้ปลูกฝังสิ่งต่าง ๆ ให้แก่เด็กได้อีกด้วย ดังเช่นในงานวิจัยซึ่งพบว่านิทานสามารถพัฒนาคุณลักษณะต่าง ๆ เช่น อิทธิพลของตัวแบบจากในนิทานมีผลต่อพฤติกรรม การรับรู้ด้านความมีวินัยและความเอื้อเฟื้อของเด็กปฐมวัย (สายทิพย์ บำบัดภัย, 2552) และการจัด กิจกรรมการเล่นนิทานทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมควบคุมอารมณ์ตนเองสูงขึ้น (เปียนันต์ บุญธิมา, 2549) ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ กันต์กนก สุขอนันต์ (2556) อธิบายว่า การนำเอานิทานเข้ามาช่วยกระตุ้นจินตนาการของเด็กโดยเชื่อมโยงจากจินตนาการจากเสียงเป็นภาพจะช่วยพัฒนาความฉลาดของเด็กได้อย่างมากและยังช่วยส่งเสริมเด็กในทางด้านภาษา การที่เด็กได้ฟังและได้ยินจะทำให้เขาได้รู้จักคำและประโยคซึ่งจะนำไปสู่ความเข้าใจทางภาษาและการสื่อสารได้เหมาะสม อีกทั้งยังเป็นการปูพื้นฐานทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และที่สำคัญที่สุดนิทานช่วยเสริมสร้างสมาธิ เพราะสมาธิเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เด็กจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งนาน ๆ เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ได้อย่างเต็มที่เพื่อพัฒนาสู่ทักษะด้านอื่น ๆ ต่อไป นิทานคุณธรรมน่าใจจึงมีความเหมาะสมเพราะนอกจากจะทำให้เด็กได้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้งด้านการพูดแล้วยังเป็นการพัฒนาคุณลักษณะด้านอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการทำให้เด็กและเยาวชนเกิดความรู้ ความคิด เกิดจิตสำนึกรู้ผิดชอบชั่วดี ละเลิกอบายมุข เห็นคุณค่าของศีลธรรมความดี กลัวบาป กลัวผลกรรม ทำแต่ความดี ซึ่งจะก่อให้เกิดความสุขต่อชีวิตตนเอง ต่อครอบครัวและต่อสังคมได้ รวมไปถึงจะเป็นสื่อเชื่อมโยงความรักความใกล้ชิดระหว่างพ่อแม่กับลูก ระหว่างปู่ย่าตายายกับหลาน ๆ ระหว่างครูอาจารย์กับนักเรียนหรือลูกศิษย์ทำให้เกิดความอบอุ่นในชีวิต ครอบครัว และในห้องเรียนได้ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนของเด็กปฐมวัยให้เกิดประสิทธิภาพ ครูผู้สอนควรนำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการจัด

การเรียนการสอนเพื่อให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน เด็กได้เรียนรู้จากการได้ลงมือปฏิบัติจริง หนังสือนิทานเล่มใหญ่จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะนำมาใช้เพื่อจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการส่งเสริมและเตรียมความพร้อมด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ นิภาพร คำโพธิ์ (2558) พบว่าความสามารถในการอ่านของเด็กก่อนวัยเรียนหลังการใช้หนังสือเล่มใหญ่สองภาษามีคะแนนการทดสอบความสามารถในการใช้คำศัพท์ความสามารถในการสื่อสารที่มีสัญลักษณ์ความสามารถในการระบุตัวอักษร และความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เพิ่มขึ้น

โรงเรียนอนุบาลพรหมเป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาระดับปฐมวัย จัดการเรียนการสอนโดยยึดเอาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 เป็นหลัก และจัดการเรียนการสอนโดยภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองแบ่งการจัดการเรียนการสอนเป็น 2 ระดับคือ ระดับเตรียมอนุบาล และระดับอนุบาลโดยรับเด็กตั้งแต่อายุ 1 ปี-6 ปี การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งจากปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนอนุบาลพรหมพบว่า นักเรียนไม่มีความมั่นใจและไม่ค่อยกล้าแสดงออกในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งสาเหตุอาจเนื่องมาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เด็กไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน เด็กไม่รู้คำศัพท์เป็นต้น จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้หนังสือนิทานสามารถช่วยแก้ไขปัญหาคำศัพท์ที่ทักษะฟัง พูด อ่าน และการจดจำคำศัพท์ภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษาที่สองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษ ปัญหาความไม่มั่นใจ และไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ และจากการศึกษาค้นคว้า รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอนของเด็กระดับปฐมวัย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาสื่อการเรียนรู้อ่านหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจมาใช้จัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนพรหม อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 เพื่อสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้และช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการเรียนรู้ผ่านนิทานคุณธรรมนำใจ ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อีกทั้งงานวิจัยเล่มนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนที่จะพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับปฐมวัยต่อไป

คำถามวิจัย

หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจ จะสามารถพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้สูงขึ้นหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจ ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
2. เพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อการหนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

สมมุติฐานการวิจัย

1. ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1
3. ผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่อหนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจอยู่ในระดับความพึงพอใจมากถึงมากที่สุด

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ มีเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 และตรงกับความสนใจของผู้เรียน โดยมีคำศัพท์ โครงสร้าง ประโยค ภาษาอังกฤษเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียน โดยจัดทำเป็นหนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจ จำนวน 5 เล่ม ประกอบด้วย

- เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก
- เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น...
- เล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ
- เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี

เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนอนุบาลพรณิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย จำนวน 60 คน แบ่งเป็น ห้อง A B C ห้องละ 20 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ห้อง C จำนวน 20 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling)

ขอบเขตด้านระยะเวลาในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ทำการทดลองเป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที

ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น (Independent Variable) คือ หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจของผู้ปกครอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผลการจัดประสบการณ์ หมายถึง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 5 เล่ม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ทำการทดลองเป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ตามแผนการจัดประสบการณ์และการจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับผู้เรียน

2. หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ หมายถึง สื่อประเภทที่ก่อให้เกิดการคิดนึกเป็นสัญลักษณ์หนังสือนิทานจึงเหมาะสำหรับนักเรียนที่เริ่มหัดอ่านที่มีภาพประกอบและตัวหนังสือ โดยแต่ละเรื่องให้นักเรียนได้ตระหนักถึงคุณธรรม จริยธรรมในแต่ละหัวข้อ ซึ่งสร้างขึ้นมาเพื่อใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย มีจำนวน 5 เล่มประกอบด้วย

- เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก
 เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น...
 เล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ
 เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี
 เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง

3. ทักษะการจดจำคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการจำภาพหรือสัญลักษณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ สามารถแปลงเสียงระบุ บอกรูปภาพที่ตรงกับคำศัพท์ออกมาเป็นภาษาอังกฤษได้ชัดเจน แม่นยำ

4. ทักษะการพูด หมายถึง การส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้แปลงเสียงออกมาเป็นภาษาพูดสามารถอ่านภาพ สัญลักษณ์ คำด้วยการชี้หรือกวาดตามองจุดเริ่มต้นและจุดจบของข้อความได้ โดยการประเมินจากการสังเกตทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้เรียนสามารถพูดประโยคภาษาอังกฤษง่าย ๆ โดยประโยคประกอบด้วย ประธาน+กริยา+กรรม เช่น I like tomatoes

5. ความพึงพอใจผู้ปกครอง หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนอนุบาลพรณี ตำบลรอบเวียง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ

6. เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ศึกษาอยู่ในอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี ตำบลรอบเวียง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

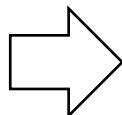
กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือ
 นิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 5 เล่ม
 ประกอบด้วย
 เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก
 เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น...
 เล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ
 เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี
 เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง

ตัวแปรตาม

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้
 หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ
 1. ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยและศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้นำมากำหนดกรอบแนวคิดพื้นฐานในการวิจัย ดังนี้

1. หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560
 - 1.1 แนวคิดการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย
 - 1.2 มาตรฐานคุณลักษณะอันพึงประสงค์
 - 1.3 สาระการเรียนรู้
2. สมรรถนะของเด็กปฐมวัยในการพัฒนาตามวัย 3-5 ปี
 - 2.1 การเข้าใจและการใช้ภาษา
 - 2.2 การสื่อความหมาย
 - 2.3 ทักษะการพูด
3. หลักการสอนแบบธรรมชาติ
 - 3.1 ความหมายและความสำคัญของการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
 - 3.2 ทฤษฎี แนวคิด หลักการและองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
4. ภาษากับเด็กปฐมวัย
 - 4.1 ลำดับขั้นตอนของพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย
 - 4.2 ความหมายและความสำคัญของการเตรียมความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัย
 - 4.3 บทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยต่อพัฒนาการทางภาษา
 - 4.4 การเสริมสร้างและพัฒนาความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัย
5. การสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย
 - 5.1 หลักการสอนภาษาระดับปฐมวัย
 - 5.2 เนื้อหาและการสอนภาษาระดับปฐมวัย
 - 5.3 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย
 - 5.4 เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

6. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย
 - 6.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย
 - 6.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย
 - 6.3 พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย
7. หนังสือนิทาน
 - 7.1 การจัดกิจกรรมการทำหนังสือนิทาน สำหรับเด็กปฐมวัย
 - 7.2 หลักการการจัดกิจกรรมการทำหนังสือนิทาน
 - 7.3 เทคนิคการสร้างหนังสือสำหรับเด็ก
8. ทักษะการจดจำคำศัพท์ของเด็กปฐมวัย
 - 8.1 ความหมายของคำศัพท์
 - 8.2 ลักษณะของคำศัพท์
 - 8.3 กระบวนการรับรู้คำศัพท์
 - 8.4 การพัฒนาคำศัพท์
 - 8.5 การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์
9. การพูด
 - 9.1 ความหมายของการพูด
 - 9.2 ความสำคัญของการพูด
 - 9.3 แนวทางการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560

1. แนวคิดการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 พัฒนาขึ้นบนแนวคิดหลักสำคัญเกี่ยวกับพัฒนาการเด็กปฐมวัย โดยถือว่าการเล่นของเด็กเป็นหัวใจสำคัญของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภายใต้การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำงานของสมองผ่านสื่อที่ต้องเอื้อให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านการเล่นประสาทสัมผัสทั้งห้า โดยครูจำเป็นต้องเข้าใจและยอมรับว่าสังคมและวัฒนธรรมที่แวดล้อมตัวเด็กมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และการพัฒนาศักยภาพและพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ทั้งนี้หลักสูตรฉบับนี้มีแนวคิดในการจัดการศึกษาปฐมวัย ดังนี้

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการเด็ก

พัฒนาการของมนุษย์เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นต่อเนื่องในตัวมนุษย์เริ่มตั้งแต่ปฏิสนธิไปจนตลอดชีวิต พัฒนาการของเด็กแต่ละคนจะมีลำดับขั้นตอนลักษณะเดียวกันแต่อัตราและระยะเวลาในการผ่านขั้นตอนต่าง ๆ อาจแตกต่างกันได้ขั้นตอนแรก ๆ จะเป็นพื้นฐานสำหรับพัฒนาการขั้นต่อไป พัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาแต่ละส่วนส่งผลกระทบซึ่งกันและกัน เมื่อด้านหนึ่งก้าวหน้าอีกด้านหนึ่งจะก้าวหน้าตามด้วย ในทำนองเดียวกันถ้านด้านหนึ่งด้านใดผิดปกติจะทำให้ด้านอื่น ๆ ผิดปกติตามด้วย

1.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีพัฒนาการด้านร่างกาย อธิบายว่าการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็กมีลักษณะต่อเนื่องเป็นลำดับขั้น เด็กจะพัฒนาถึงขั้นใดจะต้องเกิดวุฒิภาวะของความสามารถด้านนั้นก่อน

1.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีด้านอารมณ์ จิตใจ และสังคม อธิบายว่าการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กส่งผลต่อบุคลิกภาพของเด็กเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ความรักและความอบอุ่นเป็นพื้นฐานของความเชื่อมั่นในตนเอง เด็กที่ได้รับความรักและความอบอุ่นจะมีความไว้วางใจในผู้อื่น เห็นคุณค่าของตนเองแต่ละส่วนส่งผลกระทบซึ่งกันและกัน เมื่อด้านหนึ่งก้าวหน้า อีกด้านหนึ่งจะก้าวหน้าตามด้วย ในทำนองเดียวกันถ้านด้านหนึ่งด้านใดผิดปกติจะทำให้ด้านอื่น ๆ ผิดปกติตามด้วย เห็นคุณค่าของตนเองจะมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตน ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของความเป็นประชาธิปไตยและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

1.1.3 แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีพัฒนาการด้านสติปัญญา อธิบายว่า เด็กเกิดมาพร้อมวุฒิภาวะ ซึ่งจะพัฒนาขึ้นตามอายุ ประสบการณ์ รวมทั้งค่านิยมทางสังคม และสิ่งแวดล้อมที่เด็กได้รับ

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเล่นของเด็ก

การเล่นเป็นหัวใจสำคัญของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ การเล่นอย่างมีจุดมุ่งหมายเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานที่ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของเด็ก ขณะที่เด็กเล่นจะเกิดการเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กันด้วย จากการเล่นเด็กจะมีโอกาสเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้ใช้ประสาทสัมผัสและการรับรู้ผ่อนคลายอารมณ์ และแสดงออกของตนเอง เรียนรู้ความรู้สึกของผู้อื่น เด็กจะรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน ได้สังเกต มีโอกาสทำการทดลองคิดสร้างสรรค์ คิดแก้ปัญหาและค้นพบด้วยตนเอง การเล่นช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งแวดล้อม และช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ

สังคมและสติปัญญา ดังนั้น เด็กควรมีโอกาสเล่น ปฏิสัมพันธ์กับบุคคล สิ่งแวดล้อมรอบตัว และเลือกกิจกรรมการเล่นด้วยตนเอง

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการทำงานของสมอง

สมองเป็นอวัยวะที่มีความสำคัญที่สุดในร่างกายของคนเรา เพราะการที่มนุษย์สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้นั้น ต้องอาศัยสมองและระบบประสาทเป็นพื้นฐานการรับรู้ รับความรู้สึกจากประสาทสัมผัสทั้งห้า การเชื่อมโยงต่อกันของเซลล์สมองส่วนมากเกิดขึ้นก่อนอายุ 5 ปี และปฏิสัมพันธ์แรกเริ่มระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ มีผลโดยตรงต่อการสร้างเซลล์สมอง และจุดเชื่อมต่อโดยในช่วง 3 ปีแรกของชีวิต สมองเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วมาก มีการสร้างเซลล์สมองและจุดเชื่อมต่อขึ้นมาเรื่อยๆ มีการสร้างไขมันหรือมันสมองหุ้มล้อมรอบเส้นใยสมองด้วย พอเด็กอายุ 3 ปี สมองจะมีขนาดประมาณ 80% ของสมองผู้ใหญ่ มีเซลล์สมองนับหมื่นล้านเซลล์ เซลล์สมองและจุดเชื่อมต่อเหล่านี้ยิ่งได้รับการกระตุ้นมากเท่าใด การเชื่อมต่อกันระหว่างเซลล์สมองยิ่งมีมากขึ้นและความสามารถทางการคิดยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น ถ้าหากเด็กขาดการกระตุ้นหรือส่งเสริมจากสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม เซลล์สมองและจุดเชื่อมต่อที่สร้างขึ้นมาก็จะหายไปเด็กที่ได้รับความเครียดอยู่ตลอดเวลาจะทำให้ขาดความสามารถที่จะเรียนรู้ อย่างไรก็ตาม ส่วนต่าง ๆ ของสมองเจริญเติบโตและเริ่มมีความสามารถในการทำหน้าที่ในช่วงเวลาต่างกัน จึงอธิบายได้ว่าการเรียนรู้ทักษะบางอย่างจะเกิดขึ้นได้ดีที่สุดเฉพาะในช่วงเวลาหนึ่งที่เรียกว่า “หน้าต่างของโอกาสการเรียนรู้” ซึ่งเป็นช่วงที่พ่อแม่ ผู้เลี้ยงดู และครู สามารถช่วยให้เด็กเรียนรู้และพัฒนาสิ่งนั้น ๆ ได้ดีที่สุด เมื่อพ้นช่วงนี้ไปแล้วโอกาสนั้นจะฝึกลากหรือเด็กอาจทำไม่ได้เลย เช่น การเชื่อมโยงวงจรประสาทของการมองเห็นและรับรู้ภาพจะต้องได้รับการกระตุ้นทำงานตั้งแต่ 3 หรือ 4 เดือนแรกของชีวิต จึงจะมีพัฒนาการตามปกติ ช่วงเวลาของการเรียนภาษาคือ อายุ 3-5 ปีแรกของชีวิต เด็กจะพูดได้ชัด คล่องและถูกต้อง โดยการพัฒนาจากการพูดเป็นคำ ๆ มาเป็นประโยคและเล่าเรื่องได้ เป็นต้น

1.4 แนวคิดเกี่ยวกับสื่อการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่วางไว้ ทำให้สิ่งที่เป็นนามธรรมเข้าใจยากกลายเป็นรูปธรรมที่เด็กเข้าใจและเรียนรู้ได้ง่าย รวดเร็ว เพลิดเพลิน เกิดการเรียนรู้และค้นพบด้วยตนเอง การใช้สื่อการเรียนรู้ต้องปลอดภัยต่อตัวเด็กและเหมาะสมกับวัยวุฒิภาวะ ความแตกต่างระหว่างบุคคล ความสนใจ และความต้องการของเด็กที่หลากหลาย สื่อประกอบ การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัยควรมีสื่อทั้งที่เป็นประเภท 2 มิติและ/หรือ 3 มิติ ที่เป็นสื่อของจริง สื่อธรรมชาติ สื่อที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก สื่อสะท้อนวัฒนธรรม สื่อภูมิปัญญาท้องถิ่น สื่อเพื่อพัฒนาเด็กในด้านต่าง ๆ ให้ครบทุกด้าน ทั้งนี้ สื่อต้องเอื้อให้เด็กเรียนรู้ผ่าน

ประสาธน์สัมพันธ์ทั้งห้า โดยการจัดการใช้สื่อสำหรับเด็กปฐมวัยต้องเริ่มต้นจาก สื่อของจริง ของจำลอง ภาพถ่าย ภาพโครงร่าง และสัญลักษณ์ ตามลำดับ

1.5 แนวคิดเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรม

เด็กเมื่อเกิดมาจะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและวัฒนธรรมซึ่งไม่เพียงแต่จะได้รับ อิทธิพลจากการปฏิบัติแบบดั้งเดิมตามประเพณี มรดก และความรู้ของบรรพบุรุษ แต่ยังได้รับ อิทธิพลจากประสบการณ์ ค่านิยม และความเชื่อของบุคคลในครอบครัว และชุมชนของแต่ละที่ ด้วยบริบทของสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่หรือแวดล้อมตัวเด็กทำให้เด็กแต่ละคน แตกต่างกันไป ครูจำเป็นต้องเข้าใจและยอมรับว่าสังคมและวัฒนธรรมที่แวดล้อมตัวเด็ก มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ การพัฒนาศักยภาพและพัฒนาการของเด็กแต่ละคนครูควรต้องเรียนรู้ บริบททางสังคมและวัฒนธรรมของเด็กที่ตนรับผิดชอบ เพื่อช่วยให้เด็กได้รับการพัฒนาเกิด การเรียนรู้ และอยู่ในกลุ่มคนที่มาจากพื้นฐานเหมือนหรือต่างจากตนได้อย่างราบรื่น มีความสุข เป็นการเตรียมเด็กไปสู่สังคมในอนาคตกับการอยู่ร่วมกับผู้อื่น การทำงานร่วมกับผู้อื่นที่มีความ หลากหลายทางความคิด ความเชื่อและวัฒนธรรม เช่น ความคล้ายคลึงและความแตกต่าง ระหว่างวัฒนธรรมไทยกับประเทศเพื่อนบ้านเรื่องศาสนา ประเทศพม่า ลาว กัมพูชา ก็จะคล้ายคลึงกับคนไทยในการทำบุญตักบาตร การสวดมนต์ไหว้พระ การให้ความเคารพ พระสงฆ์ การทำบุญเลี้ยงพระ การเวียนเทียนเนื่องในวันสำคัญทางศาสนา ประเพณีเข้าพรรษา สำหรับประเทศมาเลเซีย บรูไน อินโดนีเซีย ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม จึงมีวัฒนธรรมแบบอิสลามประเทศฟิลิปปินส์ ได้รับอิทธิพลจากคริสต์ศาสนา ประเทศสิงคโปร์ และเวียดนามนับถือหลายศาสนาโดยนับถือลัทธิธรรมเนียมแบบจีนเป็นหลัก เป็นต้น

2. มาตรฐานคุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยกำหนดมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์จำนวน 12 มาตรฐาน ประกอบด้วย

2.1 พัฒนาการด้านร่างกาย ประกอบด้วย 2 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ 1 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัยและมีสุขนิสัยที่ดี

มาตรฐานที่ 2 กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรงใช้ได้อย่าง คล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์กัน

2.2 พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ประกอบด้วย 3 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ 3 มีสุขภาพจิตดีและมีความสุข

มาตรฐานที่ 4 ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี และการเคลื่อนไหว

มาตรฐานที่ 5 มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม

2.3 พัฒนาการด้านสังคม ประกอบด้วย 3 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ 6 มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

มาตรฐานที่ 7 รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และความเป็นไทย

มาตรฐานที่ 8 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2.4 พัฒนาการด้านสติปัญญา ประกอบด้วย 4 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย

มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 11 มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

3. สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้ใช้เป็นสื่อกลางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับเด็ก เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทุกด้านให้เป็นไปตามจุดหมายของหลักสูตรที่กำหนด ประกอบด้วย ประสบการณ์สำคัญและสาระที่ควรเรียนรู้ ดังนี้

3.1 ประสบการณ์สำคัญ

ประสบการณ์สำคัญเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนไปใช้ในการออกแบบการจัดประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยเรียนรู้ ลงมือปฏิบัติ และได้รับการส่งเสริมพัฒนาการครอบคลุมทุกด้าน ดังนี้

3.1.1 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย

เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ กล้ามเนื้อเล็กและการประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อและระบบประสาทในการทำกิจวัตรประจำวันหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ และสนับสนุนให้เด็กมีโอกาสดูแลสุขภาพและสุขอนามัย และการรักษาความปลอดภัย ดังนี้

- 1) การใช้กล้ามเนื้อใหญ่
 - 1.1) การเคลื่อนไหวอยู่กับที่
 - 1.2) การเคลื่อนไหวเคลื่อนที่
 - 1.3) การเคลื่อนไหวพร้อมวัสดุอุปกรณ์

1.4) การเคลื่อนไหวที่ใช้การประสานสัมพันธ์ของการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ในการขว้าง การจับ การโยน การเตะ

1.5) การเล่นเกมเล่นสนามอย่างอิสระ

2) การใช้กล้ามเนื้อเล็ก

2.1) การเล่นเกมเล่นสัมพันธ์และการสร้างจากแท่งไม้ บล็อก

2.2) การเขียนภาพและการเล่นกับสี

2.3) การปั้น

2.4) การประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ด้วย เศษวัสดุ

2.5) การหยิบจับ การใช้กรรไกร การฉีก การตัด การปะและการร้อยวัสดุ

3) การรักษาสุขภาพอนามัยส่วนตัว

การปฏิบัติตนตามสุขอนามัย สุชนนิสัยที่ดีในชีวิตประจำวัน

4) การรักษาความปลอดภัย

4.1) การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยในชีวิตประจำวัน

4.2) การฟังนิทาน เรื่องราว เหตุการณ์ เกี่ยวกับการป้องกัน

และรักษาความปลอดภัย

4.3) การเล่นเกมเล่นอย่างปลอดภัย

4.4) การเล่นเกมเล่นสนุกสนานเหตุการณ์ต่าง ๆ

5) การตระหนักรู้เกี่ยวกับร่างกายตนเอง

5.1) การเคลื่อนไหวเพื่อควบคุมตนเองไปในทิศทาง ระดับ และพื้นที่

5.2) การเคลื่อนไหวข้ามสิ่งกีดขวาง

3.1.2 ประสพการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์

จิตใจเป็นการสนับสนุนให้เด็กได้แสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกของตนเองที่เหมาะสมกับวัย ตระหนักถึงลักษณะพิเศษเฉพาะที่เป็นอัตลักษณ์ ความเป็นตัวของตัวเอง มีความสุข ร่าเริงแจ่มใส การเห็นอกเห็นใจผู้อื่นได้พัฒนาคุณธรรม จริยธรรม สุนทรียภาพ ความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและความเชื่อมั่นในตนเองขณะปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้

1) สุนทรียภาพ ดนตรี

1.1) การฟังเพลง การร้องเพลง และการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ

เสียงดนตรี

1.2) การเคลื่อนไหวตามเสียงเพลง/ดนตรี

1.3) การเล่นเกมเล่นสนุกสนาน

- 1.4) การทำกิจกรรมศิลปะต่าง ๆ
- 1.5) การสร้างสรรค์สิ่งสวยงาม
- 2) การเล่น
 - 2.1) การเล่นอิสระ
 - 2.2) การเล่นรายบุคคล กลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่
 - 2.3) การเล่นตามมุมประสบการณ์
 - 2.4) การเล่นนอกห้องเรียน
- 3) คุณธรรม จริยธรรม
 - 3.1) การปฏิบัติตามหลักศาสนาที่นับถือ
 - 3.2) การฟังนิทานเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม
 - 3.3) การร่วมสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเชิงจริยธรรม
- 4) การแสดงออกทางอารมณ์
 - 4.1) การสะท้อนความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น
 - 4.2) การเล่นบทบาทสมมติ
 - 4.3) การเคลื่อนไหวตามเสียงเพลง/ดนตรี
 - 4.4) การร้องเพลง
 - 4.5) การทำงานศิลปะ
- 5) การมีอัตลักษณ์เฉพาะตนและเชื่อว่าตนเองมีความสามารถ
การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามความสามารถของตนเอง
- 6) การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น
การแสดงความยินดีเมื่อผู้อื่นมีความสุข เห็นอกเห็นใจเมื่อผู้อื่นเศร้า
หรือเสียใจ และการช่วยเหลือปลอบโยนเมื่อผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ

3.1.3 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม

เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ รอบตัว จากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ผ่านการเรียนรู้ทางสังคม เช่น การเล่น การทำงานกับผู้อื่น การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน การแก้ปัญหาข้อขัดแย้งต่าง ๆ

- 1) การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน
 - 1.1) การช่วยเหลือตนเองในกิจวัตรประจำวัน
 - 1.2) การปฏิบัติตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- 2) การดูแลรักษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2.1) การมีส่วนร่วมรับผิดชอบดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมทั้งภายใน
และภายนอกห้องเรียน

2.2) การทำงานศิลปะที่ใช้วัสดุหรือสิ่งของที่ใช้แล้วมาใช้ซ้ำหรือแปร
รูปแล้วนำกลับมาใช้ใหม่

2.3) การเพาะปลูกและดูแลต้นไม้

2.4) การเลี้ยงสัตว์

2.5) การสนทนาข่าวและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน

3) การปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่นที่อาศัยและความเป็นไทย

3.1) การเล่นบทบาทสมมุติการปฏิบัติตนในความเป็นคนไทย

3.2) การปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมท้องถิ่นที่อาศัยและประเพณีไทย

3.3) การประกอบอาหารไทย

3.4) การศึกษานอกสถานที่

3.5) การละเล่นพื้นบ้านของไทย

4) การมีปฏิสัมพันธ์ มีวินัย มีส่วนร่วม และบทบาทสมาชิกของสังคม

4.1) การร่วมกำหนดข้อตกลงของห้องเรียน

4.2) การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของห้องเรียน

4.3) การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ

4.4) การดูแลห้องเรียนร่วมกัน

4.5) การรวมกิจกรรมวันสำคัญ

5) การเล่นแบบร่วมมือร่วมใจ

5.1) การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

5.2) การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น

5.3) การทำศิลปะแบบร่วมมือ

6) การแก้ปัญหาความขัดแย้ง

6.1) การมีส่วนร่วมในการเลือกวิธีการแก้ปัญหา

6.2) การมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาความขัดแย้ง

7) การยอมรับในความเหมือนและความแตกต่างระหว่างบุคคล

การเล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อน

3.1.4 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา

เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้รับรู้ เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม บุคคล และสื่อต่าง ๆ ด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กพัฒนาการใช้ภาษา จินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การคิดเชิงเหตุผล และการคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวและมีความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

1) การใช้ภาษา

- 1.1) การฟังเสียงต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม
- 1.2) การฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ
- 1.3) การฟังเพลง นิทาน คำคล้องจอง บทร้อยกรองหรือเรื่องราวต่าง ๆ
- 1.4) การแสดงความคิด ความรู้สึก และความต้องการ
- 1.5) การพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง หรือพูดเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง
- 1.6) การพูดอธิบายเกี่ยวกับสิ่งของ เหตุการณ์ และความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ
- 1.7) การพูดอย่างสร้างสรรค์ในการเล่น และการกระทำต่าง ๆ
- 1.8) การรจขงหะที่เหมะสมในการพูด
- 1.9) การพูดเรียงลำดับเพื่อใช้ในการสื่อสาร
- 1.10) การอ่านหนังสือภาพ นิทาน หลากหลายประเภท/รูปแบบ
- 1.11) การอ่านอิสระตามลำพัง การอ่านร่วมกัน การอ่านโดยมีผู้ชี้แนะ
- 1.12) การเห็นแบบอย่างของการอ่านที่ถูกต้อง
- 1.13) การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษร คำ และข้อความ
- 1.14) การอ่านและชี้ข้อความ โดยกวาดสายตตามบรรทัดจากซ้ายไปขวา จากบนลงล่าง
- 1.15) การสังเกตตัวอักษรในชื่อของตน หรือคำคุ้นเคย
- 1.16) การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบเป็นคำผ่านการอ่านหรือเขียนของผู้ใหญ่
- 1.17) การคาดเดาคำ วลี หรือประโยคที่มีโครงสร้างซ้ำ ๆ กันจากนิทาน เพลง คำคล้องจอง
- 1.18) การเล่นเกมทางภาษา

- 1.19) การเห็นแบบอย่างของการเขียนที่ถูกต้อง
- 1.20) การเขียนร่วมกันตามโอกาส และการเขียนอิสระ
- 1.21) การเขียนคำที่มีความหมายกับตัวเด็ก/คำคุ้นเคย
- 1.22) การคิดสะกดคำและเขียนเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองอย่างอิสระ
- 2) การคิดรวบยอด การคิดเชิงเหตุผล การตัดสินใจและแก้ปัญหา
 - 2.1) การสังเกตลักษณะ ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลง และความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ โดยใช้ประสาทสัมผัสอย่างเหมาะสม
 - 2.2) การสังเกตสิ่งต่าง ๆ และสถานที่จากมุมมองที่ต่างกัน
 - 2.3) การบอกและแสดงตำแหน่ง ทิศทาง และระยะทางของสิ่งต่าง ๆ ด้วยการกระทำ ภาพวาดภาพถ่าย และรูปภาพ
 - 2.4) การเล่นกับสื่อต่าง ๆ ที่เป็นทรงกลม ทรงสี่เหลี่ยม มุมฉาก กรวย ทรงกระบอก
 - 2.5) การคัดแยก การจัดกลุ่ม และการจำแนกสิ่งต่าง ๆ ตามลักษณะและรูปร่าง รูปทรง
 - 2.6) การต่อของชิ้นเล็กเติมในชิ้นใหญ่ให้สมบูรณ์ และการแยกชิ้นส่วน
 - 2.7) การทำซ้ำ การต่อเติม และการสร้างแบบรูป
 - 2.8) การนับและแสดงจำนวนของสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน
 - 2.9) การเปรียบเทียบและเรียงลำดับจำนวนของสิ่งต่าง ๆ
 - 2.10) การรวมและการแยกสิ่งต่าง ๆ
 - 2.11) การบอกและแสดงอันดับที่ของสิ่งต่าง ๆ
 - 2.12) การชั่ง ตวง วัดสิ่งต่าง ๆ โดยใช้เครื่องมือ และหน่วยที่ไม่ใช่หน่วยมาตรฐาน
 - 2.13) การจับคู่ การเปรียบเทียบ และการเรียงลำดับ สิ่งต่าง ๆ ตามลักษณะ ความยาว/ความสูงน้ำหนัก ปริมาตร
 - 2.14) การบอกและเรียงลำดับกิจกรรมหรือเหตุการณ์ตามช่วงเวลา
 - 2.15) การใช้ภาษาทางคณิตศาสตร์กับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน
 - 2.16) การอธิบายเชื่อมโยงสาเหตุและผลที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์หรือการกระทำ
 - 2.17) การคาดเดาหรือการคาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างมีเหตุผล
 - 2.18) การมีส่วนร่วมในการลงความเห็นจากข้อมูลอย่างมีเหตุผล

- 2.19) การตัดสินใจและมีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ปัญหา
- 3) จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
- 3.1) การรับรู้ และแสดงความคิดความรู้สึกผ่านสื่อ วัสดุ ของเล่น และชิ้นงาน
- 3.2) การแสดงความคิดสร้างสรรค์ผ่านภาษา ท่าทางการเคลื่อนไหว และศิลปะ
- 3.3) การสร้างสรรค์ชิ้นงานโดยใช้รูปร่างรูปทรงจากวัสดุที่หลากหลาย
- 4) เจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และการแสวงหาความรู้
- 4.1) การสำรวจสิ่งต่าง ๆ และแหล่งเรียนรู้รอบตัว
- 4.2) การตั้งคำถามในเรื่องที่สนใจ
- 4.3) การสืบเสาะหาความรู้เพื่อค้นหาคำตอบของข้อสงสัยต่าง ๆ
- 4.4) การมีส่วนร่วมในการรวบรวมข้อมูลและนำเสนอข้อมูลจากการสืบเสาะหาความรู้ในรูปแบบต่าง ๆ และแผนภูมิอย่างง่าย

3.2 สารที่ควรเรียนรู้

เป็นเรื่องราวรอบตัวเด็กที่นำมาเป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมให้เด็กเกิดแนวคิดหลังจากนำสาระการเรียนรู้นั้น ๆ มาจัดประสบการณ์ให้เด็ก เพื่อให้บรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้ทั้งนี้ ไม่เน้นการท่องจำเนื้อหา ครูสามารถกำหนดรายละเอียดขึ้นเองให้สอดคล้องกับวัย ความต้องการ และความสนใจของเด็ก โดยให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์สำคัญ ทั้งนี้ อาจยืดหยุ่นเนื้อหาได้ โดยคำนึงถึงประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริงของเด็ก ดังนี้

3.2.1 เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เด็กควรรู้จักชื่อ นามสกุล รูปร่างหน้าตา รู้จักอวัยวะต่าง ๆ วิธีระมัดระวังร่างกายให้สะอาดและมีสุขภาพอนามัยที่ดี การรับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ การระมัดระวังความปลอดภัยของตนเองจากผู้อื่นและภัยใกล้ตัว รวมทั้งการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างปลอดภัยการรู้จักความเป็นมาของตนเองและครอบครัว การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัวและโรงเรียนการเคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น การรู้จักแสดงความคิดเห็นของตนเองและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นการกำกับตนเอง การเล่นและทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองตามลำพังหรือกับผู้อื่น การตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง การสะท้อน การรับรู้อารมณ์และความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น การแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกอย่างเหมาะสม การแสดงมารยาทที่ดี การมีคุณธรรมจริยธรรม

3.2.2 เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับครอบครัว สถานศึกษา ชุมชน และบุคคลต่าง ๆ ที่เด็กต้องเกี่ยวข้องหรือใกล้ชิดและมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวัน สถานที่สำคัญ วันสำคัญ อาชีพของคนในชุมชน ศาสนา แหล่งวัฒนธรรมในชุมชน สัญลักษณ์สำคัญของชาติไทยและการปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่น และความเป็นไทย หรือแหล่งเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นอื่น ๆ

3.2.3. ธรรมชาติรอบตัว เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับชื่อ ลักษณะ ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของมนุษย์ สัตว์ พืช ตลอดจนจนการรู้จักเกี่ยวกับดิน น้ำ ท้องฟ้าสภาพอากาศ ภัยธรรมชาติ แร่ และพลังงานในชีวิตประจำวันสิ่งแวดล้อมเด็ก รวมทั้งการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการรักษาสาธารณสุขสมบัติ

3.2.4 สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในชีวิตประจำวัน ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้หนังสือและตัวหนังสือ รู้จักชื่อ ลักษณะ สี ผิวสัมผัส ขนาด รูปร่าง รูปทรง ปริมาตร น้ำหนัก จำนวน ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เวลา เงิน ประโยชน์ การใช้งาน และการเลือกใช้สิ่งของเครื่องใช้ ยานพาหนะ การคมนาคม เทคโนโลยีและการสื่อสารต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันอย่างประหยัด ปลอดภัยและรักษาสิ่งแวดล้อม การจัดประสบการณ์

3.3 การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยอายุ 3-6 ปี

เป็นการจัดกิจกรรมในลักษณะบูรณาการผ่านการเล่น การลงมือกระทำจากประสบการณ์ตรงอย่างหลากหลาย เกิดความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งเกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ไม่จัดเป็นรายวิชาโดยมีหลักการและแนวทางการจัดประสบการณ์ ดังนี้

3.3.1 หลักการจัดประสบการณ์

- 1) จัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้หลากหลาย เพื่อพัฒนาเด็กโดยองค์รวมอย่างสมดุลและต่อเนื่อง
- 2) เน้นเด็กเป็นสำคัญ สนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล และบริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่
- 3) จัดให้เด็กได้รับการพัฒนา โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็ก
- 4) จัดการประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่องและเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์ พร้อมทั้งนำผลการประเมินมาพัฒนาเด็กอย่างต่อเนื่อง

5) ให้พ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก

3.3.2 แนวทางการจัดประสบการณ์

1) จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาพัฒนาการและการทำงานของสมองที่เหมาะสมกับอายุ วุฒิภาวะและระดับพัฒนาการ เพื่อให้เด็กทุกคนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ

2) จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับแบบการเรียนรู้ของเด็ก เด็กได้ลงมือกระทำเรียนรู้ผ่านประสบการณ์สัมผัสทั้งห้า ได้เคลื่อนไหว สำรวจ เล่น สังเกต สืบค้น ทดลอง และคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง

3) จัดประสบการณ์แบบบูรณาการ โดยบูรณาการทั้งกิจกรรม ทักษะ และสาระการเรียนรู้

4) จัดประสบการณ์ให้เด็กได้ริเริ่มคิด วางแผน ตัดสินใจลงมือกระทำ และนำเสนอความคิดโดยครูหรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้สนับสนุนอำนวยความสะดวก และเรียนรู้ร่วมกับเด็ก

5) จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอื่นกับผู้ใหญ่ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ในบรรยากาศที่อบอุ่นมีความสุข และเรียนรู้การทำกิจกรรมแบบร่วมมือในลักษณะต่าง ๆ กัน

6) จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อและแหล่งการเรียนรู้หลากหลายและอยู่ในวิถีชีวิตของเด็ก

7) จัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมลักษณะนิสัยที่ดีและทักษะการใช้ชีวิตประจำวันตลอดจนสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมให้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

8) จัดประสบการณ์ทั้งในลักษณะที่ดีการวางแผนไว้ล่วงหน้า และแผนที่เกิดขึ้นในสภาพจริงโดยไม่ได้คาดการณ์ไว้

9) จัดทำสารนิทัศน์ด้วยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเป็นรายบุคคล นำมาไตร่ตรอง และใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็กและการวิจัยในชั้นเรียน

10) จัดประสบการณ์โดยให้พ่อแม่ ครอบครัว และชุมชนมีส่วนร่วมทั้งการวางแผน การสนับสนุนสื่อแหล่งเรียนรู้ การเข้าร่วมกิจกรรม และการประเมินพัฒนาการ

3.4 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย

การจัดการศึกษาปฐมวัยเป็นการจัดการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็ก ให้เด็กมีพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นการสร้างรากฐานชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

หลักการจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย

การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย จะต้องจัดในรูปแบบของกิจกรรมบูรณาการผ่านการเล่น ดังนั้น ครูจึงต้องมีความเข้าใจการเรียนรู้ของเด็ก และสร้างเสริมประสบการณ์และธรรมชาติการเรียนรู้ให้แก่เด็ก ดังนี้

- 1) จัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเด็กโดยองค์รวมอย่างต่อเนื่อง
- 2) เน้นเด็กเป็นสำคัญ สนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคลและบริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่
- 3) จัดให้เด็กได้รับการพัฒนาโดยให้ความสำคัญทั้งกับกระบวนการและผลผลิต
- 4) จัดการประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่องและเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์
- 5) ให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก

3.5 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยที่สอดคล้องกับ

หลักการทำงานของสมอง

สมองของเด็กเล็กได้รับความสนใจในช่วงประมาณ 20 ปีที่ผ่านมา เราได้เรียนรู้ว่าสมองถูกออกแบบมาเพื่อการเรียนรู้ คำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องของสมองของเด็กเล็กชี้ชัดว่า การเชื่อมต่อของเซลล์สมองของเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการอย่างรวดเร็ว เครือข่ายเซลล์สมองที่เชื่อมต่อกันนี้มีความสำคัญมากต่อการเรียนรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เด็กได้รับจะถูกป้อนเข้าสู่สมองของเด็ก และเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเชื่อมต่อของเส้นใยประสาท เส้นใยประสาทและจุดเชื่อมต่อที่ทำงานอยู่เสมอจะมีการสร้างไขมันล้อมรอบ (Myelination) ทำให้การเคลื่อนไหวของกระแสไฟฟ้าในเส้นใยประสาทเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และเป็นการป้องกันไม่ให้เครือข่ายเส้นใยประสาทถูกกำจัดไป ดังนั้น การที่จะทำให้เด็กเกิด

การเรียนรู้ จึงต้องให้เด็กได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม โดยการจัดการเรียนรู้บนฐานของหลักการเรียนรู้ของสมองและจิต ดังนี้

1) สมองสามารถทำงานได้หลายอย่างในเวลาเดียวกัน (A parallel processor) และการเรียนรู้เกี่ยวข้องกับสรีระทั้งหมดของร่างกาย สมองทำงานเป็นระบบซึ่งเป็นองค์รวม (A whole system) จะไม่แยกเรียนรู้เฉพาะที่ละส่วน การจัดการศึกษาจึงต้องไม่จัดโดยแยกเป็นส่วน ๆ ให้สอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์

2) ในช่วงแรกของชีวิตสมองเติบโตอย่างรวดเร็วมาก การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของสมองเกิดจากการที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม มนุษย์แต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งในสังคม ดังนั้น ความสัมพันธ์ทางสังคมจึงมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้

3) มนุษย์มีความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติในการค้นหาความหมายของสิ่งต่าง ๆ ดังนั้น จึงต้องตอบสนองต่อความต้องการค้นหาความหมายด้วยการได้สำรวจและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ

4) สมองจะทั้งรับรู้และทำความเข้าใจรูปแบบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แต่สมองจะสร้างและแสดงออกด้วยรูปแบบของตัวเอง ดังนั้น การจัดการศึกษาจึงต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กำหนดรูปแบบในการเรียนรู้และทำความเข้าใจของตนเอง

5) อารมณ์มีผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ อารมณ์และการเรียนรู้เป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้ ดังนั้น บรรยากาศที่เหมาะสมจึงเอื้อให้เกิดการเรียนรู้

6) สมองทั้งสองซีกจะทำงานอย่างสัมพันธ์กันในทุก ๆ กิจกรรม ซึ่งทำให้เราทราบว่าสมองจะทำการแบ่งข้อมูลออกเป็นส่วน ๆ และทำความเข้าใจโดยภาพรวม ดังนั้น การจัดการศึกษาที่ดี ต้องตระหนักถึงข้อนี้ โดยการให้เรียนรู้เป็นภาพรวมและส่วนย่อย

7) การเรียนรู้ประกอบด้วยจุดสนใจหลักและรับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้นในการจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องใส่ใจต่อสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ในทุกแง่มุม

8) การเรียนรู้เป็นไปโดยที่เกิดความตระหนักในสิ่งที่กำลังเรียนรู้และไม่ได้ตระหนักว่าเกิดการเรียนรู้ การเรียนรู้อาจไม่ได้เกิดขึ้นอย่างทันทีแต่ต้องใช้เวลาที่ค่อย ๆ เกิดขึ้น ดังนั้นการจัดการศึกษาจึงต้องออกแบบให้เอื้อให้ผู้เรียนได้ค่อย ๆ ต่อเติมแนวคิด ทักษะ และประสบการณ์ จนกระทั่งเกิดความเข้าใจและเรียนรู้

9) มนุษย์มีวิธีจัดระบบความจำ 2 แบบที่สำคัญ คือ ระบบการจำเป็นมิติ และการท่องจำ การเรียนรู้ที่อย่างมีความหมายต่อผู้เรียนจะเกิดจากระบบความจำทั้งสองแบบนี้ ดังนั้น การเรียนรู้จะเกิดจากสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน

10) ในช่วงต้นของชีวิต สมองจะมีการเติบโตอย่างรวดเร็วมาก ซึ่งมีลักษณะของ Hard wiring มีการสร้างเส้นใยประสาท และจุดเชื่อมต่อมากมาย ซึ่งมีช่วงของการเรียนรู้ที่เหมาะสมในเรื่องต่าง ๆ (Windows of opportunity) แต่อย่างไรก็ตาม สมองก็ไม่ได้จำกัดหรือหยุด การเจริญเติบโต มนุษย์จึงสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต ดังนั้น จึงควรจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับ Windows of opportunity และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

11) ความท้าทายจะช่วยกระตุ้นให้ต้องการเรียนรู้ ส่วนความกลัวจะยับยั้งการเรียนรู้ ดังนั้น การเรียนรู้จะเกิดขึ้นในบรรยากาศที่ปราศจากความกลัว และมีความท้าทายให้ต้องการเรียนรู้

12) มนุษย์ทุกคนมีสมอง แต่สมองของแต่ละคนล้วนแตกต่างกัน ซึ่งเกิดจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ดังนั้น แต่ละคนจึงมีแบบแผนของการเรียนรู้ (Learning Style) ความสามารถและเซาว์ปัญญาที่แตกต่างกัน

ทั้งนี้การจัดการเรียนรู้บนฐานขององค์ความรู้ดังกล่าว จึงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีลักษณะ ดังนี้

1) จัดการเรียนรู้โดยไม่แยกเป็นส่วน ๆ ให้สอดคล้องกับธรรมชาติของสมองมนุษย์ ซึ่งสามารถทำงานได้หลายอย่างในเวลาเดียวกัน และการเรียนรู้เกี่ยวข้องกับสรีระทั้งหมดของร่างกาย

2) จัดการเรียนรู้โดยให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม เพราะการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของสมองเกิดจากความสัมพันธ์ทางสังคม

3) จัดการเรียนรู้โดยตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติในการค้นหาความหมาย ด้วยการให้เด็กได้สำรวจและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ

4) จัดการเรียนรู้โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กำหนดรูปแบบในการเรียนรู้และทำความเข้าใจของตนเอง เนื่องจากสมองจะทั้งรับรู้และทำความเข้าใจรูปแบบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แต่สมองจะสร้างและแสดงออกด้วยรูปแบบของตัวเอง

5) จัดบรรยากาศที่เหมาะสม ซึ่งเอื้อให้เกิดการเรียนรู้ เนื่องจากอารมณ์และการเรียนรู้เป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้และอารมณ์มีผลต่อรูปแบบการเรียนรู้

6) จัดการเรียนรู้ทั้งการเรียนรู้ที่เป็นภาพรวมและที่เป็นส่วนย่อย เพื่อตอบสนองต่อข้อความรู้ที่ว่าสมองจะทำการแบ่งข้อมูลออกเป็น ส่วน ๆ และทำความเข้าใจโดยภาพรวม สมองทั้งสองซีกจะทำงานอย่างสัมพันธ์กันในทุก ๆ กิจกรรม

7) จัดการเรียนรู้โดยใส่ใจต่อสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ในทุกแง่มุม เพราะการเรียนรู้ของสมองจะประกอบด้วย จุดสนใจหลัก และรับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวไปพร้อม ๆ กัน

8) ออกแบบการจัดการเรียนรู้ซึ่งเอื้อให้ผู้เรียนได้ค่อย ๆ ต่อเติมแนวคิดทักษะ และประสบการณ์ จนกระทั่งเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ เพราะการเรียนรู้อาจเกิดขึ้นโดยที่ ตระหนักในสิ่งที่กำลังเรียนรู้ และไม่ได้ตระหนักว่าเกิดการเรียนรู้ การเรียนรู้อาจไม่ได้เกิดขึ้น อย่างทันทีแต่ต้องใช้เวลาที่ค่อย ๆ เกิดขึ้น

9) จัดการเรียนรู้จากสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน เนื่องจากการเรียนรู้ที่อย่างมีความหมายต่อผู้เรียน เป็นผลมาจากทั้งระบบการจำเป็นมิติ และการท่องจำ

10) จัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับหน้าต่างโอกาสของการเรียนรู้ (Windows of opportunity) และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

11) จัดบรรยากาศที่ปราศจากความกลัว และมีความท้าทายให้ต้องการเรียนรู้ เนื่องจากความท้าทายจะช่วยกระตุ้นให้ต้องการเรียนรู้ ส่วนความกลัวจะยับยั้งการเรียนรู้

12) จัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับความแตกต่างของเด็กเป็นรายบุคคล เนื่องจากสมองของแต่ละคนล้วนแตกต่างกัน ซึ่งเกิดจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน แนวคิดดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่าง สอดคล้องกับหลักการทำงานของสมอง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นเด็กเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือ เป็นการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้ที่เด็กมีอิสระในการเลือกเรียนตามความสนใจ และความสามารถ ได้ฝึกคิด วิเคราะห์ วางแผน ปฏิบัติจริง และสร้างความรู้ด้วยตนเอง มีโอกาสได้ปฏิสัมพันธ์และเรียนรู้จากบุคคลอื่น ได้ทำกิจกรรมที่ทำท้อและเกิดความสำเร็จ ได้เรียนรู้ในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย อบอุ่น และยอมรับ และมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนไปใช้ อย่างมีความหมาย

3.6 การเรียนรู้แบบลงมือกระทำ: หัวใจสำคัญของกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย

การเรียนรู้แบบลงมือกระทำ (Active Learning) เป็นการเรียนรู้ซึ่งเด็กได้จัดกระทำกับวัตถุ ได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล ความคิด และเหตุการณ์ จนกระทั่งสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Hohman and Weikart, 1995) การเรียนรู้แบบลงมือกระทำเป็นพื้นฐาน สำคัญในการพัฒนาเด็ก และจะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดในโปรแกรมที่พัฒนาเด็ก อย่างเหมาะสมกับพัฒนาการ การเรียนรู้แบบลงมือกระทำมีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

1) การเลือกและตัดสินใจ เด็กจะเป็นผู้ริเริ่มกิจกรรมจากความสนใจ และความตั้งใจของตนเอง เด็กเป็นผู้เลือกวัสดุอุปกรณ์และตัดสินใจว่าจะใช้วัสดุอุปกรณ์นั้น อย่างไร การที่เด็กมีโอกาสเลือกและตัดสินใจจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่า ได้รับการถ่ายทอดความรู้จากผู้ใหญ่ ดังนั้น ผู้ใหญ่ที่ตระหนักถึงความสำคัญเรื่องการเลือก

และการตัดสินใจ ต้องจัดให้เด็กมีอิสระที่จะเลือกได้ตลอดทั้งวันขณะที่ปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ไม่ใช่เฉพาะในช่วงเวลาเล่นเสรีเท่านั้น

2) สื่อ ห้องเรียนที่เด็กเรียนรู้แบบลงมือกระทำจะมีเครื่องมือ และวัสดุ อุปกรณ์ที่หลากหลาย เพียงพอ และเหมาะสมกับระดับอายุของเด็ก เด็กต้องมีโอกาสและมีเวลาเพียงพอ ที่จะเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างอิสระ เมื่อเด็กใช้เครื่องมือหรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เด็กจะมีโอกาสเชื่อมโยงการกระทำต่าง ๆ และเรียนรู้ในเรื่องของความสัมพันธ์ และมีโอกาสในการแก้ปัญหามากขึ้นด้วย

3) การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 การเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประสาทสัมผัสทั้ง 5 การที่ให้เด็กได้สำรวจและจัดกระทำกับวัตถุโดยตรงทำให้เด็กรู้จักวัตถุ หลังจากที่ได้ศึกษาค้นคว้ากับวัตถุแล้วเด็กจะนำมาวัตถุต่าง ๆ มาเกี่ยวข้องกันและเด็กจะได้เรียนรู้เรื่องความสัมพันธ์ ผู้ใหญ่มีหน้าที่จัดให้เด็กค้นพบความสัมพันธ์เหล่านี้ด้วยตนเอง

4) ภาษาจากเด็ก สิ่งที่เด็กพูดจะสะท้อนประสบการณ์และความเข้าใจของเด็ก ในห้องเรียนที่เด็กเรียนรู้แบบลงมือกระทำเด็กมักจะเล่าว่า ตนกำลังทำอะไร หรือทำอะไรไปแล้วในแต่ละวัน เมื่อเด็กมีอิสระในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความคิดและรู้จักฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เด็กจะเรียนรู้วิธีการพูดที่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น เด็กจะได้พัฒนาการคิดควบคู่ไปกับการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองด้วย

5) การสนับสนุนจากผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ในห้องเรียนที่เรียนรู้แบบลงมือกระทำต้องสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก สังเกตและค้นหาความตั้งใจและความสนใจของเด็ก ผู้ใหญ่ควรรับฟังเด็ก ส่งเสริมให้เด็กคิดและทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

ในห้องเรียนที่เด็กเรียนรู้แบบลงมือกระทำ เด็กจะได้ปฏิสัมพันธ์กับวัตถุ คน แนวคิด และเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ อย่างหลากหลาย สิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกในชีวิตประจำวันอย่างเป็นธรรมชาติ และการที่เด็กมีประสบการณ์สำคัญซ้ำแล้วซ้ำอีกเช่นนี้จะช่วยให้เด็กสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ในที่สุด การจัดประสบการณ์ให้เด็กเรียนรู้แบบลงมือกระทำเป็นการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักการทำงานของสมอง และเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นเด็กเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือ เมื่อเด็กลงมือปฏิบัติ เด็กจะได้ใช้ผัสสะในการรับรู้ข้อมูลทั้งในรูปของภาพ เสียง สัมผัส ทั้งยังประกอบด้วยประสบการณ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ การใช้วงจรของเซลล์สมองพร้อม ๆ กันมากเท่าใด เสถียรภาพความเชื่อมโยงของวงจรก็เกิดได้เร็วเท่านั้น (สถาบันส่งเสริมอัจฉริยภาพ

และนวัตกรรมการเรียนรู้, 2550) จึงสามารถกล่าวได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบลงมือกระทำถือเป็นหัวใจสำคัญของกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย

สมรรถนะของเด็กปฐมวัยในการพัฒนาตามวัย 3-5 ปี

1. การเข้าใจและการใช้ภาษา

การเรียนรู้ เข้าใจ และการใช้ภาษาของเด็กปฐมวัย จะแตกต่างไปจากวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้ใหญ่เนื่องจากระดับวุฒิภาวะทางสติปัญญาของเด็กยังพัฒนาไม่เต็มที่ เด็กยังไม่สามารถคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ ไม่สามารถใช้อวัยวะทุกส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาทางภาษาได้อย่างเต็มที่ ความสามารถเหล่านี้ขึ้นอยู่กับระดับพัฒนาการของเด็กแต่ละวัย และเนื่องจากภาษามีคุณสมบัติที่เป็นนามธรรมจึงต้องใช้สัญลักษณ์พิเศษแทนความหมาย ซึ่งเด็กเล็กจะเรียนรู้ภาษาได้จากการได้ยินได้ฟังการพูดของพ่อแม่ ผู้เลี้ยงดู หรือจากการดำรงชีวิตประจำวัน เมื่ออยู่ที่บ้าน จากนั้นเมื่อมาอยู่ในสถานศึกษาเด็กจะเรียนรู้จากครูและผู้ที่เกี่ยวข้อง ด้วยการเลียนแบบเสียงที่ได้ยินจากผู้อื่นก่อน และจะสะสมคำแล้วสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นเองด้วยการนำคำที่สะสมไว้มารวมผสมผสานกันเพื่อเปล่งเสียงออกมา พัฒนาการต่อมาเมื่อเด็กโตขึ้นก็จะเพิ่มคำเรื่อย ๆ และผูกเป็นประโยคตามขั้นตอนหรือพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของเด็ก อย่างไรก็ตามเพื่อให้เด็กเรียนรู้ภาษาเป็นไปตามพัฒนาการ พ่อแม่ ครูผู้ปกครองหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ต้องจัดประสบการณ์ทางภาษาให้มีความหมายกับเด็ก ประกอบกับการแสวงหาแนวทางในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่หลากหลายให้เหมาะสมกับความแตกต่างของเด็กเป็นรายบุคคล เพื่อเด็กจะได้เกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ภาษาของเด็กในวัยนี้มีความสำคัญมาก เด็กพร้อมที่จะฝึกทักษะทางภาษาทั้งในด้านการรู้คำศัพท์ การออกเสียงคำให้ชัดเจน การใช้ประโยคเพื่อการติดต่อสื่อสาร การบอกชื่อวัตถุ สิ่งของ เป็นต้น แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น อายุ เพศ โอกาส และสิ่งแวดล้อมที่เป็นองค์ประกอบในการพัฒนาได้ดีกว่าเด็กชายในระยะแรก แต่อย่างไรก็ตามลักษณะพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยเป็นไปตามขั้นตอนมีลักษณะเหมือนขั้นบันไดเริ่มตั้งแต่การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยแต่ละขั้นตอนจะมีความเหลื่อมล้ำเชื่อมสัมพันธ์กันและกัน ไม่แยกกันโดยสิ้นเชิง พัฒนาการทางภาษาขั้นต้นจะเป็นพื้นฐานของการพัฒนาการทางภาษาขั้นที่สูงขึ้น

2. การสื่อความหมาย

การสื่อความหมาย (Communication) หมายถึง การพูด การเขียน รูปภาพ และภาษาท่าทาง การแสดงสีหน้า ความสามารถรับข้อมูลได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

ตลอดจนการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึก ก็จัดว่าเป็นการสื่อความหมายด้วยลักษณะที่จะบอกได้ว่า การสื่อความหมายได้ดีหรือไม่ จะต้องเป็นดังนี้

2.1 บรรยายลักษณะคุณสมบัติของวัตถุโดยให้รายละเอียดที่ผู้อื่นสามารถวิเคราะห์ได้

2.2 บันทึกการเปลี่ยนแปลงของวัตถุได้

2.3 บอกความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้จัดกระทำแล้ว

2.4 จัดกระทำข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ ให้สามารถเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น เช่น วาดภาพ ทำกราฟ เป็นต้น

การที่จะฝึกเด็กให้มีทักษะในการสื่อความหมายที่ดีได้นั้น เด็กจะต้องรู้คำศัพท์หรือความหมายของคำเป็นอย่างดี อีกทั้งจะต้องมีประสบการณ์ในการสื่อความหมายที่ถูกวิธีด้วย การพัฒนาทางด้านภาษา และความพร้อมในการอ่าน จะช่วยทำให้มีความสามารถในการสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการที่เราจะให้เด็กสามารถสื่อความหมายกับผู้อื่นได้ดี จึงควรที่จะจัดประสบการณ์ด้านนี้ให้แก่เด็กตั้งแต่วัยปฐมวัย ซึ่งครูจะต้องกระตุ้นให้เด็กเป็นผู้อธิบายสิ่งต่าง ๆ ที่เขาได้ค้นพบให้มากที่สุด ถ้ามีเด็กที่ไม่ชอบพูดครูอาจจะต้องใช้เทคนิคในการตั้งคำถาม และหากเด็กบรรยายสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ไม่ถูกต้อง ครูควรแก้ไขทันที

3. ทักษะด้านการพูด

ตาราง 1 แสดงทักษะด้านการพูด

อายุ	สมรรถนะด้านการพูด
3-4 ปี	<ol style="list-style-type: none"> สนใจภาษาของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะคำแสลง หรือคำอุทานที่ไม่สุภาพแล้วเก็บมาพูด สนทนาโต้ตอบหรือเล่าเรื่องราวสั้น ๆ ได้ ตอบคำถามง่าย ๆ ได้ ใช้คำบุพบท บน-ล่าง ได้ พูดเลียนแบบจะพูดประโยคยาวมากขึ้น เช่น “หนูรักคุณครูเท่าฟ้า” บอกชื่อส่วนต่าง ๆ ของร่างกายและสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวได้ ชอบพูดคนเดียวคุยกับเพื่อนในฝัน ตั้งคำถามผู้ใหญ่ อะไร ทำไม
4-5 ปี	<ol style="list-style-type: none"> สนใจคำถามเกี่ยวกับการเกิด เช่น “หนูออกมาจากท้องแม่ทางไหน” และยังสนใจเรื่องความตาย เช่น “ทำไมคุณปู่จึงตาย” “คุณปู่ตายแล้วไปอยู่ที่ไหน” “คุณปู่จะทานอาหารอย่างไร”

ตาราง 1 (ต่อ)

อายุ	สมรรถนะด้านการพูด
5-6 ปี	2. บอกชื่อภาพของสิ่งของที่คุ้นเคยได้
	3. ท่องคำคล้องจองหรือเพลงสั้น ๆ พร้อมกับเคลื่อนไหวได้
	4. บอกความรู้สึก ความต้องการพื้นฐาน เช่น หิว ร้อน เจ็บปวด และบัสสาวะได้
5-6 ปี	5. ยังออกเสียงพูดไม่ชัดเจน เช่น ร ล ด ส
	1. พูดคำคล้องจอง ร้องเพลงสั้น ๆ และทำท่าประกอบได้
	2. สามารถเข้าใจคำพูดมากขึ้น
	3. สนทนาโต้ตอบหรือเล่าเรื่องราวที่จะพูดเป็นประโยคต่อเนืองได้

ที่มา: ชิตาพร เขียมสะอาด, 2558, หน้า 52-55

หลักการสอนแบบธรรมชาติ

การสอนภาษาแบบธรรมชาติเกิดจากความเชื่อว่า เด็กเรียนรู้ภาษาอย่างธรรมชาติตามชีวิตจริง การสอนภาษาแบบธรรมชาติ หรือการสอนภาษาแบบองค์รวมจึงหมายถึง การสอนภาษาแบบบูรณาการ ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้แก่เด็กพร้อมกันอย่างมีความหมาย สอดคล้อง เหมาะสมกับวัย และเป็นแบบธรรมชาติของคนเรา และเน้นให้เด็กกระทำได้ด้วยตนเองซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของเด็ก

1. ความหมายและความสำคัญของการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

บุบผา เรืองรอง (2552) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) คือ การที่เด็กได้เรียนรู้การใช้ภาษาทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน เขียนไปตามธรรมชาติอย่างมีความหมาย สอดคล้องเหมาะสมกับวัย โดยไม่แยกว่าต้องอ่านก่อนหรือเขียนก่อนแต่จะเน้นให้เด็กได้ลงมือทำด้วยตนเอง เช่น อ่านนิทาน เล่าเรื่องราว ฟังนิทานที่ครูหรือเพื่อนเล่า เขียนคำที่ตนสนใจจากเรื่องที่ได้อ่านหรือได้ฟัง เป็นต้น

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2537) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นแนวการสอนทักษะทางภาษาสัมพันธที่จัดรวมทักษะทางภาษาคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ไปด้วยกันอย่างมีระบบ เนื่องจากการเรียนรู้ทักษะทั้งสี่ไปพร้อม ๆ กัน จะช่วยเสริมพัฒนาทักษะซึ่งกันและกัน

พัชรี ผลโยธิน (2537) การสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นการสอนที่พยายามจะใช้ภาษาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ การสื่อสารและการคิดโดยไม่พยายามแยกภาษาออกเป็นส่วนย่อย ๆ แต่เป็นการพยายามมองภาษาโดยรวม สร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์จริง มาช่วยทำให้ภาษานั้นง่ายต่อการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นการพูด การอ่าน การฟัง และการเขียน

ถ้าเป็นสิ่งที่มีความหมาย มีประโยชน์หรือเด็กสนใจและต้องการจะเป็นสิ่งที่ง่ายสำหรับการเรียนภาษา

เยาวพา เดชะคุปต์ (2542) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติ หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กที่เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งการเรียนรู้ภาษาที่ตินั้น ต้องใช้ทักษะภาษาทั้ง 4 ด้าน เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน แต่ทั้งนี้ อัตราการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของแต่ละบุคคล

วิไลวรรณ เกื้อทาน (2540) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติ หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้จากสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตประจำวันเด็ก โดยใช้ภาษาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ การสื่อสารและการคิด ให้เด็กพัฒนาทักษะทางภาษา ฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อม ๆ กัน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

Goodman (1986) กล่าวถึงความหมายของการสอนภาษาแบบธรรมชาติว่าเป็น การเรียนการสอนที่เน้นการสอนภาษาอย่างมีความหมาย โดยผู้เรียนจะอาศัยประสบการณ์ของตนเองประกอบการเรียน ไม่แบ่งแยกภาษาเป็นส่วนย่อย เป็นการสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดความกล้าและมั่นใจในตนเองในการที่จะใช้ภาษา ไม่เกรงว่าจะผิด ทั้งนี้เพราะผู้สอนไม่เน้นการลงโทษเมื่อเด็กใช้ภาษาผิด แต่พยายามชี้ให้เห็นข้อบกพร่องโดยทางอ้อม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแก้ไขตนเอง

Bloom (1995) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบองค์รวม หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กที่เน้นการเรียนรู้จากสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตประจำวันของเด็กโดยนำสิ่งที่เขาได้ประสบพบเห็นในชีวิตประจำวัน ซึ่งหมายรวมถึงวัฒนธรรมการดำรงชีวิตของเด็กแต่ละคนมาใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ กระบวนการเรียนการสอนเป็นการเรียนอย่างมีชีวิตชีวาจากสิ่งที่เป็นธรรมชาติจากสภาพแวดล้อมที่เป็นชีวิตจริงและจากสิ่งที่เป็นอยู่ในชีวิตประจำวัน โดยเด็กเป็นผู้คิดค้นกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองกับกลุ่มเพื่อน ๆ ไม่มุ่งเน้นการสอนเขียน อ่านไวยากรณ์ หรือการอ่านหนังสือแบบเรียน เพราะเป็นเรื่องที่ยากต่อความเข้าใจและไม่ใช้สิ่งที่พบเห็นในชีวิตจริง

สรุปการสอนภาษาแบบธรรมชาติ หมายถึง การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) คือ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กที่เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน โดยสอนแบบบูรณาการทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ไปพร้อม ๆ กัน อย่างสอดคล้องเหมาะสมกับวัย โดยไม่แยกว่าต้องอ่านก่อน หรือเขียนก่อน แต่จะเน้นให้เด็กได้ลงมือทำด้วยตนเอง เป็นการสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดความกล้าและมั่นใจในตนเองในการที่จะใช้ภาษา ไม่เกรงว่าจะผิด ทั้งนี้เพราะผู้สอน

ไม่เน้นการลงโทษเมื่อเด็กใช้ภาษาผิด แต่พยายามชี้ให้เห็นข้อบกพร่องโดยทางอ้อม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแก้ไขตนเอง

2. ทฤษฎี แนวคิด หลักการและองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) เกิดจากหลักการและแนวคิดของนักการศึกษา นักวิจัยทางภาษาที่มีชื่อเสียงคือ Jean Piaget ผู้เชื่อว่าการที่เด็กได้เคลื่อนไหวสัมผัสสิ่งต่าง ๆ รอบตัว จะเป็นการคิดสร้างความรู้ขึ้นภายในตน หรือเด็กเป็นผู้กระทำ (Active) มิใช่การรับเข้าไปเฉย ๆ (Passive) การเรียนรู้ของเด็กเกิดจากอิทธิพลของสังคมและผู้อื่น จึงเน้นให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ ซึ่งการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับภาพ เสียงกับตัวอักษร เป็นความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรที่เป็นองค์ประกอบหนึ่งของการอ่านของเด็ก เชื่อว่าการสอนภาษาเป็นความสำคัญที่เด็กจะใช้เพื่อการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันของเด็กและภาษามีความหมายต่อชีวิต การเรียนภาษาต้องมาจากสิ่งที่เป็นจริงและเกี่ยวข้องกับเด็ก โดยเรียนภาษาแบบองค์รวม คือ เรียน ฟัง พูด อ่าน เขียน ไปพร้อมกัน

Piaget (1950) กล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้จากกิจกรรมการเคลื่อนไหวของตนเอง และการได้สัมผัสกับสิ่งของภายนอก และเด็กคิดสร้างสรรค์ความรู้ขึ้นภายในตน หรืออีกนัยหนึ่ง เด็กจะต้องเป็นผู้กระทำ (Active) ในการเรียนรู้ ในการคิด การเรียนมิใช่เป็นสิ่งที่เป็นการรับเข้าไปเฉย ๆ (Passive)

Dewey (1954) ได้กล่าวว่า เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์ จากการทำ และหลักสูตรควรจะบูรณาการให้เห็นความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

Vygotsky (1965) กล่าวว่า อิทธิพลของสังคมและบุคคลอื่นมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก กล่าวคือ เด็กจะเรียนรู้ทีละน้อย โดยการได้รับคำแนะนำจากผู้อื่นจนเด็กสามารถคิดและเกิดเป็นความรู้ภายในตนได้ ฉะนั้น แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติจึงเน้นให้มีการปฏิสัมพันธ์ การสนทนาโต้ตอบ และการช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน

Halliday (1963) กล่าวว่า มนุษย์ใช้ภาษาโดยมีจุดมุ่งหมายหรือประโยชน์ของภาษาไว้ 7 ประเภท คือ

1. แสดงความต้องการ เช่น ฉันอยากได้ลูกโป่งหรือแผ่นโฆษณาสินค้า
2. ใช้สั่งหรือควบคุม เช่น หยุด ห้ามวิ่ง หรือสัญญาณไฟจราจรหรือเอกสารชี้แจงวิธีการกระทำ
3. ใช้สื่อสารในปฏิสัมพันธ์ เช่น ไปเล่นกันเถอะ หรือจดหมายส่วนตัวเขียนโต้ตอบ

4. ใช้แสดงอารมณ์ ความรู้สึก เช่น ฉันชอบหนังสือเล่มนี้ หรือบทบรรณาธิการ
บันทึกประจำวัน
5. ใช้ในการแสวงหาความรู้ เช่น นี่คืออะไรหรือจดหมายสอบถาม แบบฟอร์ม
ใบสมัครงาน
6. ใช้ในจินตนาการ คิดฝัน เช่น เธอเป็นพ่อ ฉันเป็นแม่ หรือนิทาน คำประพันธ์
บทละคร
7. ใช้ในการบอกเล่า เช่น โรงเรียนเปิดแล้ว หรือรายงาน พจนานุกรม สารานุกรม
บัตรเชิญ ป้ายประกาศ

อารี สันทรวี (2535) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติสำหรับเด็ก
ปฐมวัย ดังนี้

1. การสอนภาษาจะต้องสร้างสิ่งแวดล้อมให้เด็กคุ้นเคยกับหนังสือ ชิมซับเรื่องราว
ในหนังสือ โดยครูอ่านหนังสือให้เด็กฟังทุกวัน สนทนาพูดคุยกับเด็ก ให้เด็กเล่าเรื่องโดยการพูด
การเขียน หรือการวาด และการแสดง
 2. การสอนภาษาจะต้องยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง ครูต้องศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล
ศึกษาความสนใจ ความสามารถ และสอนเด็กตามระดับความสามารถที่แตกต่างกัน
 3. การสอนภาษาจะต้องส่งเสริมให้เด็กสนใจและรักที่จะเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง
การให้เด็กมีโอกาสเลือกอ่านหนังสือหรือเขียนสิ่งที่ตนสนใจจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน
ภาษา
 4. การสอนภาษาควรมีพื้นฐานจากประสบการณ์จริงที่มีความหมายต่อเด็ก
 5. การสอนภาษาจะต้องให้เด็กเห็นประโยชน์ของการใช้ภาษาในลักษณะต่าง ๆ
 6. การสอนภาษาควรจะเป็นประสบการณ์ที่ทำให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน
และครูปฏิสัมพันธ์นี้จะนำไปในทางสนับสนุน ให้กำลังใจ ช่วยเหลือ และส่งเสริมซึ่งกันและกัน
 7. การสอนภาษาควรทำให้เด็กมีความมั่นใจ กล้าที่จะพูด อ่าน และเขียน โดยไม่
กลัวผิด
 8. การสอนภาษาควรจะสัมพันธ์กับวิชาต่าง ๆ ให้มีความต่อเนื่องเป็นหน่วยเดียว
และสัมพันธ์กับชีวิตและประสบการณ์ของผู้เรียน การสอนจึงความเป็นลักษณะเป็นหน่วย
บูรณาการ
 9. การสอนภาษา ครูจะต้องเป็นนักวิจัยเป็นผู้เฝ้าเรียนเฝ้าศึกษา โดยเฉพาะการสังเกต
เด็ก ครูจะเรียนรู้จากเด็กแต่ละคนและสร้างหลักสูตรหรือเนื้อเรื่องที่จะสอนจากสิ่งที่สังเกตจากเด็ก
- Krashen and Terrell (1987) กล่าวว่า การสอนแบบธรรมชาติมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. เป็นวิธีการสอนที่เลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก กล่าวคือ ต้องจัดประสบการณ์ที่จะสอนให้เด็กได้พบและคุ้นเคยกับภาษาที่ตนเรียนมากที่สุด โดยให้ผู้เรียนได้พบปะคลุกคลีกับเจ้าของ ภาษาโดยตรง ผู้สอนจะเน้นเรื่องคำศัพท์มาก โดยถือว่าการเรียนภาษานั้น คือ การเรียนคำศัพท์ ส่วนไวยากรณ์ที่เรียนนั้นจะเป็นแบบจำกัดความ และเนื้อเรื่องที่เรียนมักยึดเอาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเกณฑ์

2. เน้นการพูดเป็นหลักสำคัญ โดยเน้นให้ผู้เรียนเคยชินกับแบบภาษาพูดมากกว่าทักษะอื่น ๆ แนวการสอนภาษาดังกล่าวไม่ได้ยึดความคิดที่ว่าทุกภาษามีแบบโครงสร้างของตนเองและในขณะเดียวกัน ไม่ใส่ใจในการเปรียบเทียบภาษาที่สอนกับภาษาของผู้เรียน

3. ถือหลักไม่พูดภาษาของผู้เรียนในห้องเรียน แต่จะใช้ วิธีการออกท่าทาง กิริยา และวิธีพูดซ้ำ ๆ และวิธีการแลกเปลี่ยนคำตอบเพื่อให้ถ้อยคำของครูเป็นที่เข้าใจและใช้เลียนแบบครูได้ ครูจึงเป็นฝ่ายพูดเสียเป็นส่วนใหญ่ วิธีดังกล่าวอาจใช้ได้ผลดีกับเด็กเล็ก ๆ แต่อาจไม่เหมาะกับผู้ใหญ่ ซึ่งชอบเรียนภาษาด้วยการอ่านหรือศึกษาทฤษฎีแทนที่จะเรียนพูดอย่างเดียว

พัชรี พลโยธิน (2537) ได้กล่าวถึงความเชื่อพื้นฐานและบทบาทของครูในการสอนภาษาธรรมชาติ ดังนี้

1. เด็กเรียนรู้ภาษาธรรมชาติในสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยสัญลักษณ์และเครื่องหมายต่าง ๆ ที่พ่อแม่ใช้ในการสื่อความหมายกับเด็ก ทั้งนี้ โดยธรรมชาติเด็กเป็นผู้กระตือรือร้นที่จะสำรวจ เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวอยู่แล้ว และเด็กจะค้นพบภาษาในชีวิตจริงของเด็กด้วยตนเอง

2. ภาษาจะง่ายต่อการเรียนรู้เมื่อเด็กได้ใช้ภาษาอย่างมีความหมาย

3. เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ครูต้องตระหนักถึงความแตกต่างของเด็ก ประสบการณ์เดิมที่แตกต่างกันของเด็ก

4. ครูไม่ควรเพิกเฉยต่อภาษาของเด็ก ควรให้เด็กมีโอกาสได้พูด คิด แสดงออกด้วยตัวเด็กเอง ครูต้องเป็นแบบอย่างให้เด็กเห็น ส่งเสริมให้เด็กได้ใช้ประสบการณ์เพื่อที่จะค้นพบภาษาด้วยตนเอง

5. ครูต้องพยายามทำให้การอ่านเป็นเรื่องสนุก และสร้างความรู้สึกที่ดีต่อการอ่านให้เกิดขึ้นภายในตัวเด็ก

สรุป หลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติสำหรับเด็กปฐมวัย ควรประกอบด้วยด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านครูผู้สอน จัดบรรยากาศในการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กมีโอกาสได้พูด คิด และแสดงออกด้วยตัวเด็กเอง ส่งเสริมให้เด็กได้ใช้

ประสบการณ์เพื่อที่จะค้นพบภาษาด้วยตนเอง สร้างความมั่นใจและกระตุ้นให้เด็ก กล้าที่จะพูด อ่าน และเขียน โดยไม่กลัวผิด และครูต้องเป็นนักวิจัย เป็นผู้ใฝ่เรียนใฝ่ศึกษา โดยเฉพาะในการสังเกตเด็ก ครูจะเรียนรู้จากเด็กแต่ละคน

2. ด้านการจัดการเรียนการสอน เน้นให้ผู้เรียนได้พบปะคลุกคลีกับเจ้าของภาษา โดยตรง เน้นเรื่องคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันและเด็กได้ใช้จริง เนื้อหาเข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน

3. ลักษณะการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

3.1 เด็กเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ เด็กมีโอกาสเลือกกิจกรรมปฏิบัติอย่างอิสระ ครูเป็นผู้สนับสนุนการเรียนรู้ และร่วมมือจัดการเรียนการสอนร่วมกันระหว่างเด็กกับครู ตั้งแต่วางแผนการเรียนรู้ว่าจะทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ใช้อุปกรณ์อะไรและใครร่วมรับผิดชอบบ้าง

3.2 คำเนิ่งถึงการมีปฏิสัมพันธ์ของเด็กกับสังคม เพราะเด็กจะต้องอยู่ในสังคม ห้องเรียนเป็นสังคมหนึ่ง ที่ครูสร้างความรู้สึกที่ดีให้เด็กอยู่ในกลุ่มเพื่อนอย่างมีความสุข โดยไม่มีกลุ่มเด็กเรียนเก่ง เรียนอ่อนในห้องเรียน

3.3 สนับสนุนให้เด็กใช้ภาษาแบบองค์รวมเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นเด็กจะได้ ฟัง พูด อ่านเขียน เพื่อสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีจุดมุ่งหมาย มิใช่การทำแบบฝึกหัดและแยกสอนทักษะภาษา

3.4 เด็กเรียนรู้ภาษาจากการเลียนแบบ ดังนั้น ครู พ่อแม่ และทุกคนที่อยู่รอบตัวเด็กจึงมีความหมายต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็ก เด็กจะเห็นผู้ใหญ่ใช้ภาษาหลายจุดมุ่งหมาย หลายวิธีการ เพราะเป็นเครื่องมือสื่อสารของคนเรา เช่น ฟังเพลงเพื่อความบันเทิง หรือฟังบรรยายเพื่อเก็บความรู้ การอ่านเพื่อเพลินเพลิด หรือการอ่านเพื่อเก็บความรู้ เป็นต้น

3.5 ผู้ใหญ่เป็นนักอ่านที่ดีให้เด็กเห็นเป็นแบบอย่าง และผู้ใหญ่อ่านหนังสือให้เด็กฟัง ให้เด็กมีโอกาสซึมซับภาษา (immersion) เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษา

3.6 เชื่อว่าเด็กทุกคนเรียนรู้ภาษาได้ โดยครูทราบเช่นกันว่า เด็กเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติเป็นอย่างไร

3.7 เด็กสามารถเกิดประสบการณ์ทางภาษาได้ตลอดเวลาในวันหนึ่ง ๆ ตั้งแต่ตื่นนอนจนเข้านอน ดังนั้น การที่เด็กมาโรงเรียน เขาได้รู้ ได้เห็นสัญลักษณ์ทางภาษารอบตัว เช่น ป้ายทะเบียนรถ ป้ายชื่อร้านค้า เครื่องหมายจราจร เป็นต้น เด็กได้ยิน ได้ฟัง ได้สนทนาโต้ตอบ เป็นการใช้ภาษา

3.8 เด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีภาษาหรือตัวหนังสือ ในห้องเรียนจะมีหนังสือสำหรับเด็กอย่างเพียงพอกับจำนวนเด็ก มีมุมอ่าน มุมเขียน มุมห้องสมุด มีป้ายประกาศต่าง ๆ ที่ทำให้เด็กคุ้นเคยกับภาษา เช่น ป้ายชื่อ ป้ายติดผลงาน ป้ายข่าวและเหตุการณ์ มีมุมหุ่น มุมนิทานให้เด็กได้ใช้ภาษาพูด เล่าเรื่องราว เป็นต้น

3.9 เด็กได้เรียนภาษาอย่างมีความสุข โดยครูจัดการเรียนการสอนที่น่าสนใจ สนุกสนาน เนื้อหาที่เรียนมีอยู่จริงในชีวิตประจำวัน

3.10 เด็กได้รับการสนับสนุนจากครูและพ่อแม่ให้อ่านหนังสือ โดยโรงเรียนมีหนังสือให้เด็กยืมกลับบ้านไปอ่าน

3.11 ครูจัดหาหนังสือเพิ่มเติมให้เด็กเสมอ อาจจะมีมุมเวียน เปลี่ยนสลับระหว่างห้องเรียน และได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองจัดหามาให้ยืม

4. ประโยชน์การสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อเด็กปฐมวัย

4.1 เด็กเรียนด้วยความสุข เพราะบทเรียนเกิดจากความต้องการของเด็ก

4.2 เด็กจะอ่านออกเขียนได้โดยวิธีธรรมชาติ เพราะเกิดจากการคุ้นเคยกับหนังสือและมีประสบการณ์กับตัวหนังสือ

4.3 เด็กจะมีทัศนคติที่ดีกับภาษา เพราะเด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองเป็นการสร้างแรงจูงใจภายใน

4.4 เด็กจะตระหนักรู้ว่า ภาษามีความหมายในชีวิตเพราะเขาเรียนภาษาอย่างมีความหมาย เนื่องจากเขาได้รับประสบการณ์ทางภาษาที่มีอยู่จริง เช่น ภาษาอยู่ที่จดหมาย หนังสือพิมพ์ เสียงเพลง นิทาน ฉลากข้างกล่องใส่ขนมหรืออาหาร เป็นต้น

4.5 เด็กจะมีบุคลิกภาพที่ดี เพราะมั่นใจในการสื่อสาร ไม่กลัวผิด

4.6 เด็กจะมีสังคม เพราะการเรียนการสอนเน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

4.7 เด็กจะได้รับการส่งเสริมทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพราะได้รับการส่งเสริมภาษาแบบบูรณาการ

4.8 เด็กจะรักการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองจากการอ่านหนังสือ

4.9 สมอของเด็กได้รับการพัฒนาอย่างถูกวิธี คือ ได้คิด เพราะได้สัมผัสสิ่งของ ทำให้กล้ามเนื้อมือของเด็กได้รับการกระตุ้น เราจะสังเกตเห็นว่าเด็กชอบใช้มือแตะ แกะ ละเลง ลูบมือตามฝาผนัง การกระทำเช่นนั้นส่งผลให้เด็กคิดไปด้วย การคิดเป็นอาหารของสมองเด็กที่ได้รับการกระตุ้นจะเป็นเด็กฉลาด

ภาษากับเด็กปฐมวัย

ภาษาถือได้ว่าเป็นเครื่องมือของมนุษย์ที่ใช้ในการสื่อสาร สื่อความหมาย หรือการติดต่อระหว่างมนุษย์โดยอาศัยกระบวนการทางภาษา ซึ่งประกอบด้วย การรับข้อมูล และการส่งข้อมูล ผ่านการคิดและสัญลักษณ์ (The National Council of English and International Reading Association) ซึ่งภาษาเป็นรากฐานที่สำคัญในการพัฒนามนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มีอายุระหว่าง 0-6 ปี ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดที่สมองจะพัฒนาอย่างรวดเร็ว

1. ลำดับขั้นตอนของพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย

นิภา แก้วประทีป (2560) กล่าวว่า เด็กปฐมวัยเรียนรู้ภาษาจากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว ทั้งสิ่งแวดล้อมที่บ้าน และโรงเรียน เด็กจะเรียนรู้การฟังและการพูดก่อน เพราะการฟังและการพูดเป็นของคู่กัน เป็นพื้นฐานทางภาษา กล่าวคือ เมื่อฟังแล้วก็ย่อมต้องพูดสนทนาโต้ตอบได้ การเรียนภาษาของเด็กปฐมวัย ไม่จำเป็นต้องอาศัยการสอนอย่างเป็นทางการ หรือตามหลักไวยากรณ์แต่จะเป็นการเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว หรือเป็นการสอนแบบธรรมชาติ

Nessel (1989) ได้อ้างถึงผลงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กว่า ประกอบด้วยขั้นตอนต่อไปนี้ คือ

ขั้นแรกเริ่ม (Pre language) เด็กอายุหนึ่งเดือนถึงสิบเดือนจะมีความสามารถจำแนกเสียงต่าง ๆ ได้ แต่ยังไม่มีความสามารถควบคุมการออกเสียง เด็กจะทำเสียงอ้อแอ้หรือเสียงแสดงอารมณ์ต่าง ๆ เด็กจะพัฒนาการออกเสียงขึ้นเรื่อย ๆ จนใกล้เคียงกับเสียงในภาษาจริง ๆ มากขึ้นตามลำดับเรียกว่าเป็นคำพูดเทียม (Pseudowore) พ่อแม่ที่ตั้งใจฟังและพูดตอบจะทำให้เด็กเพิ่มความสามารถในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 1 (10-18 เดือน) เด็กจะควบคุมการออกเสียงคำที่จำได้สามารถเรียนรู้คำศัพท์ในการสื่อสารถึง 50 คำ คำเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับคน สัตว์ สิ่งของ หรือเรื่องราวในสิ่งแวดล้อม การที่เด็กออกเสียงคำหนึ่งหรือสองคำ อาจมีความหมายรวมถึงประโยคหรือวลีทั้งหมดการพูดชนิดนี้มีชื่อเรียกว่า Holphrastic Speech

ขั้นที่ 2 (18-24 เดือน) การพูดขั้นนี้จะเป็นการออกเสียงคำสองคำและวลีสั้น ๆ มีชื่อเรียกว่า Telegraphic Speech คล้าย ๆ กับโทรเลข คือมีเฉพาะคำสำหรับสื่อความหมาย เด็กเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นถึง 300 คำ รวมทั้งคำกริยาและคำปฏิเสธเด็กจะสนุกสนานกับการพูดคนเดียวในขณะที่ทดลองพูดคำและโครงสร้างหลาย ๆ รูปแบบ

ขั้นที่ 3 (24-30 เดือน) เด็กจะเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นถึง 450 คำ วลีจะยาวขึ้นพูดประโยคความเดียวสั้น ๆ มีคำคุณศัพท์รวมอยู่ในประโยค

ขั้นที่ 4 (30–36 เดือน) คำศัพท์จะเพิ่มมากขึ้นถึง 1,000 คำ ประโยคเริ่มซับซ้อนขึ้น เด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาจะแสดงให้เห็นถึงความเจริญงอกงามทางด้านจำนวนศัพท์และรูปแบบของประโยคอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 5 (36–50 เดือน) เด็กสามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในครอบครัวและผู้คนรอบข้าง จำนวนคำศัพท์ที่เด็กมีประมาณ 2,000 คำ เด็กใช้โครงสร้างของประโยคหลายรูปแบบ เด็กจะพัฒนาพื้นฐานการสื่อสารด้วยวาจาอย่างมั่นคงและเริ่มต้นเรียนรู้ภาษาเขียน

เยาวพา เดชะคุปต์ (2542) ได้แบ่งขั้นตอนของพัฒนาการทางภาษาของเด็กเป็น 7 ระยะ คือ

1. ระยะเปะปะ (Random Stage หรือ Prelinguistic Stage) อายุแรกเกิดถึง 6 เดือน ในระยะนี้เป็นระยะที่เด็กจะเปล่งเสียงดัง ๆ ที่ยังไม่มี ความหมาย การเปล่งเสียงของเด็กก็เพื่อบอกความต้องการของเขาและเมื่อได้รับการตอบสนองเขาจะรู้สึกพอใจ ตัวอย่างเช่น เด็กจะร้องเมื่อถูกปล่อยให้อยู่คนเดียว เมื่อรู้สึกหิว ฯลฯ หรือเพราะรู้สึกเป็นสุขที่ได้เปล่งเสียงออกมา เมื่อเด็กอายุได้ 6 เดือน จะเริ่มออกเสียง อ้อ-แอ้ และเริ่มเปล่งเสียงต่าง ๆ ซึ่งไม่มีผู้ใดเข้าใจหรือแยกแยะได้ นอกจากนักภาษาศาสตร์ ในช่วงนี้จะเป็นช่วงที่ดีของการสนับสนุนให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดและเด็กที่มีสุขภาพดีทั้งกายและใจจะมีโอกาสพัฒนาทางภาษาได้ดีกว่าเด็กที่ไม่สบาย เจ็บป่วย ร้องไห้เยเย

2. ระยะแยกแยะ (Jargon Stage) อายุ 6 เดือน ถึง 1 ปี หลังจาก 6 เดือนขึ้นไป เด็กจะเริ่มเข้าสู่ระยะที่ 2 ซึ่งเด็กจะสามารถแยกแยะเสียงต่าง ๆ ที่เขาได้ยินและเด็กจะรู้สึกพอใจที่จะเปล่งเสียงและถ้าเสียงใดที่เขาเปล่งออกมาได้รับการตอบสนองในทางบวกเขาก็จะเปล่งเสียงนั้นซ้ำอีก ในบางครั้งเด็กจะเลียนเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ที่มีคนพูดคุยกับเขา

3. ระยะเลียนแบบ (Imitation Stage) อายุ 1–2 ปี ในระยะนี้เด็กจะเริ่มเลียนเสียงต่าง ๆ ที่เขาได้ยิน เช่น เสียงของพ่อแม่ ผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิด เสียงที่เปล่งออกมาอย่างไม่มี ความหมายจะค่อย ๆ หายไป และเด็กจะเริ่มรับฟังเสียงที่ได้รับการตอบสนองซึ่งนับว่าพัฒนาการทางภาษาจะเริ่มขึ้นอย่างแท้จริงที่ระยะนี้

4. ระยะขยาย (The Stage of Expansion) อายุ 2–4 ปี ในระยะนี้เด็กจะหยุดพูดโดยจะ เริ่มจากการหัดเรียกชื่อ คน สัตว์ และสิ่งของที่อยู่ใกล้ตัว เขาจะเริ่มเข้าใจถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย ซึ่งเป็นการสื่อความหมายในโลกของผู้ใหญ่ การพูดของเด็กในระยะแรก ๆ จะเป็นการออกเสียงคำนามต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง นก แมว หมา ฯลฯ และคำคุณศัพท์ต่าง ๆ ที่เขาเห็น รู้สึกและได้ยิน ซึ่งในวัยต่าง ๆ เขาจะสามารถพูดได้ ดังนี้

อายุ 2 ปี เด็กจะเริ่มพูดเป็นคำ โดยจะสามารถใช้คำนามได้ประมาณ 20 เพอร์เซ็นต์

อายุ 3 ปี เด็กจะเริ่มพูดเป็นประโยคได้

อายุ 4 ปี เด็กจะเริ่มใช้คำศัพท์ต่าง ๆ และรู้จักการใช้คำเต็มหน้าและลงท้ายอย่าง ที่ผู้ใหญ่ใช้กัน

5. ระยะโครงสร้าง (Structure Stage) อายุ 4-5 ปี ระยะนี้เด็กจะเริ่มพัฒนาความสามารถในการรับรู้และการสังเกต เด็กจะเริ่มเล่นสนุกกับคำและรู้จักคิดคำ และประโยคของตนเองโดยอาศัยการสร้างจากคำ วลี ประโยคที่เขาได้ยินคนอื่น ๆ พูด เด็กจะเริ่มคิดกฎเกณฑ์ในการประสมคำและหาความหมายของคำและวลี ซึ่งเด็กจะเริ่มรู้สึกสนุกกับการเปล่งเสียงโดยเขาจะเล่นเป็นเกมกับเพื่อน ๆ หรือสมาชิกในครอบครัว

6. ระยะตอบสนอง (Responding Stage) อายุ 5-6 ปี ในระยะนี้เด็กจะมีความสามารถในการคิดและพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้น เขาจะเริ่มพัฒนาภาษาไปสู่ภาษาที่เป็นแบบแผนมากขึ้น และใช้ภาษาเหล่านั้นกับสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว การพัฒนาทางภาษาของเด็กในวัยนี้จะเริ่มต้นเมื่อเขาเข้าเรียนในชั้นอนุบาล โดยเด็กจะเริ่มใช้ไวยากรณ์อย่างง่าย ๆ ได้รู้จักใช้คำที่เกี่ยวข้องกับบ้านและโรงเรียน ภาษาที่เด็กใช้ในการสื่อความหมายในระยะนี้จะเกิดจากสิ่งที่เขามองเห็นและรับรู้

7. ระยะสร้างสรรค์ (Creative Stage) อายุ 6 ปีขึ้นไป ในระยะนี้ ได้แก่ ระยะที่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียน เด็กจะเล่นสนุกกับคำและหาวิธีสื่อความหมายด้วยตัวเลข เด็กในระยะนี้จะพัฒนา วิเคราะห์ และสร้างสรรค์ทักษะในการสื่อความหมาย โดยใช้ถ้อยคำสำนวน การเปรียบเทียบและภาษาพูดที่เป็นนามธรรมมากขึ้นและเขาจะรู้สึกสนุกกับการแสดงความ คิดเห็นโดยการพูดและการเขียน

วรรณาท รักสกุลไทย และนฤมล เนียมหอม (2549) ได้กล่าวถึง พัฒนาการทาง ภาษาของเด็กปฐมวัย ด้านการฟังและการพูด ดังนี้

1. พัฒนาการด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย อายุ 3-4 ปี

1.1 พูดเสียงสระ เสียงวรรณยุกต์และตัวสะกดได้ชัดครบทุกเสียงแต่เสียงพยัญชนะ ม น ห ย ค อ ว บ ก ป ท ต ล จ พ ง ด มีการพูดไม่ชัดเจนบ้าง และพูดไม่คล่อง

1.2 พูดคำศัพท์ได้ประมาณ 900-1,500 คำ

1.3 ใช้สรรพนามที่เป็นพหูพจน์ สรรพนามแทนเพศ คำนาม และคำกริยาได้

1.4 พูดวลีหรือประโยคที่มีความยาว 3 คำขึ้นไป

1.5 สนทนาได้ประมาณ 5 นาที-มักถาม อะไร ใคร ที่ไหน ทำไม

- 1.6 ใช้คำสันธาน
2. พัฒนาการด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย อายุ 4-5 ปี
- 2.1 พุดเสียงสระ เสียงวรรณยุกต์และตัวสะกดได้ชัดครบทุกเสียง พุดเสียงพยัญชนะ ฟ และช ได้ชัดเจขึ้น พุดไม้คองเป็นบางครั้ง
 - 2.2 พุดคำศัพท์ได้ประมาณ 1,500-2,000 คำ
 - 2.3 ใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ คำลงท้าย และคำอุทานได้
 - 2.4 พุดประโยคที่มีความยาว 4 คำขึ้นไป เป็นประโยคที่เป็นเหตุเป็นผล
 - 2.5 เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นได้ โดยผู้ใหญ่ต้องพุดแนะเล็กน้อย
 - 2.6 ตอบคำถามง่าย ๆ ได้ มักถามเมื่อไร อย่างไร
 - 2.7 ใช้คำสันธาน “แต่” “เพราะว่า”
3. พัฒนาการด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปี
- 3.1 พุดเสียงสระ เสียงวรรณยุกต์และตัวสะกดได้ชัดครบทุกเสียง พุดเสียงพยัญชนะ ส ได้ชัดเจขึ้น เสียง ร อาจยังไม่ชัดเจน
 - 3.2 พุดคำศัพท์ได้ประมาณ 2,500-2,800 คำ
 - 3.3 ใช้คำสรรพนาม คำกริยา คำบุพบท ได้ถูกต้อง
 - 3.4 พุดประโยคที่มีความยาว 5-6 คำขึ้นไป เป็นประโยคที่มีความซับซ้อนขึ้น และมักใช้ประโยคคำสั่ง
 - 3.5 พุดคุยและแลกเปลี่ยนข้อมูลต่าง ๆ กับผู้อื่นได้อย่างสัมพันธ์กับเรื่องที่พุด อรรถพรณ บุตรกัตัญญ (2542) ได้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยเรียน สรุปได้ ดังนี้

ตาราง 2 แสดงพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยเรียน

เด็กอายุ 3 ปี	เด็กอายุ 4 ปี	เด็กอายุ 5 ปี
1. แสดงให้เห็นถึงการเพิ่มคำศัพท์อย่างสม่ำเสมอ ประมาณ 2,000-4,000 คำ และการสร้างคำเฉพาะขึ้นใช้	1. ขยายคำศัพท์จาก 4,000-6,000 คำ แสดงให้เห็นถึงความสนใจในการใช้คำที่เป็นธรรมชาติมากขึ้น	1. ใช้คำศัพท์ 5,000-8,000 คำ เล่นคำต่าง ๆ ออกเสียงคำต่าง ๆ ด้วยความยากลำบาก เพียงเล็กน้อย
2. ใช้ประโยคง่าย ๆ ที่ประกอบด้วยคำประมาณ 3-4 คำ ในการแสดงความต้องการ	2. พุด 5-6 คำต่อประโยคเสมอ	2. ใช้ประโยคที่ซับซ้อนและสมบูรณ์มากขึ้น
3. อาจจะได้ตอบการสนทนา และเปลี่ยนหัวข้อการพุดคุย	3. ชอบร้องเพลงง่าย ๆ รู้ จังหวะ และเล่นนิ้วมือมากขึ้น	3. ได้ตอบการสนทนาแทรกแซงผู้อื่นน้อยลง ฟังผู้อื่นพุด ถ้าเป็นข้อมูลใหม่
	4. ไม่กล้าพุดต่อหน้ากลุ่มในบางครั้ง ชอบเล่าให้คนอื่นฟัง	

ตาราง 2 (ต่อ)

เด็กอายุ 3 ปี	เด็กอายุ 4 ปี	เด็กอายุ 5 ปี
อย่างรวดเร็วได้ด้วยควม ยากลำบาก	เกี่ยวกับครอบครัว และประสบการณ์ของตน	และน่าสนใจ การยึดตนเป็นศูนย์กลาง
4. ออกเสียงคำด้วยความยาก ลำบาก อาจผิดพลาดหนึ่งคำ ในหนึ่งประโยค	5. ใช้ความคล่องแคล่วในการพูด เพื่อเรียกร่องสิ่งต่าง ๆ และเริ่มเข้าหาผู้อื่น	ในการพูด เข้าใจความหมาย ของสิ่งที่ฟังว่า กล่าวถึงอะไร
5. ชอบเล่นนิ้วมือ เล่นจิ้งหะ และเรียนรู้คำต่าง ๆ ในเพลงที่มีการซ้ำคำมาก ๆ	6. แสดงอารมณ์ผ่านทาง และอ่านภาษากายของผู้อื่นได้	4. แบ่งแยกประสบการณ์ด้วย การพูด ทราบถ้อยคำต่าง ๆ ในเพลงมากขึ้น
6. ใช้การพูดและรูปแบบ ของการสื่อสารด้วยภาษา ท่าทางต่อผู้ฟัง ในแนวทาง ที่ได้รับการยอมรับทาง วัฒนธรรม แต่ยังคงต้องการ ได้รับการทบทวนในบริบทต่าง ๆ	7. เลียนแบบพฤติกรรม เช่น ท่าทางการใช้มือเด็กโต หรือผู้ใหญ่	5. ชอบทำบทบาทที่ต่างจาก ผู้อื่น แสดงออกมากหรืออายน้อย มากต่อหน้าคนแปลกหน้า
7. ถามคำถามมากขึ้นด้วยการใช้ คำว่า ใคร อะไร ที่ไหน และทำไม แต่แสดงให้เห็นถึง ความสับสนในบางคำถาม โดยเฉพาะคำถามทำไม อย่างไร และเมื่อไร	8. สามารถควบคุมระดับของเสียง ในบางช่วงเวลา	6. จำประโยคต่าง ๆ จากกลอน ง่าย ๆ กล่าวซ้ำได้อย่าง สมบูรณ์ทั้งประโยค
8. ใช้ภาษาในการคิดเป็น องค์ประกอบเชื่อมความคิด โดยการรวมประโยคด้วยการ ใช้คำว่า แต่ เพราะว่า และเมื่อ แต่สามารถใช้คำ แสดงความต่อเนื่อง เช่น ก่อน จนกระทั่ง หรือต่อจาก อย่างเหมาะสมได้น้อย	9. ใช้โครงสร้างประโยคที่ก้าวหน้า มากขึ้น เช่น ประโยค แสดง ความสัมพันธ์ ประโยคที่มี คำถามต่อท้าย เช่น เธอน่ารัก ใช่หรือไม่ และทดลองใช้ โครงสร้างใหม่ ๆ ทำให้ยาก ในการเข้าใจสำหรับผู้ฟัง	7. แสดงทักษะการสื่อสารตาม รูปแบบอย่างสมบูรณ์
9. สามารถเล่าเรื่องง่าย ๆ แต่ต้องทบทวนโดยการลำดับ ความคิด ในการเรียงลำดับ เหตุการณ์มักจะสับสน	10. พยายามสื่อสารมากกว่าคำ ที่ตัวเด็กใช้ยืมและขยายคำ ต่าง ๆ ด้วยการสร้าง ความหมาย	8. ใช้ภาษาท่าทาง เช่น การแสดงออกทางใบหน้า ในการเข้าหาผู้อื่น
	11. เรียนรู้คำใหม่อย่างรวดเร็ว ถ้ามีความสัมพันธ์กับ ประสบการณ์ของเด็ก	9. สามารถเล่าและเล่าเรื่องซ้ำ ด้วยการปฏิบัติสนุกสนาน ในการทบทวนเรื่อง กลอน และเพลง สนุกสนานใน การแสดงละครและเรื่องต่าง ๆ
	12. สามารถเล่าเรื่องซ้ำ ๆ 4-5 ลำดับชั้น หรือ 4-5 ประโยค ในเรื่องหนึ่ง ๆ	10. แสดงความเติบโตด้วย การใช้คำพูดที่คล่องแคล่ว ในการเสนอความคิดเห็น

จะเห็นได้ว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ในระยะเริ่มแรกจะมีความสามารถในด้านการฟัง สามารถแยกแยะเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยิน และต่อมาจะมีการเลียนแบบเสียงที่ได้ยิน และสามารถพูดเลียนแบบเสียงที่คุ้นเคยได้ เมื่ออายุ 4-5 ปี สามารถพูดเป็นประโยคง่าย ๆ ได้ สามารถสื่อสารได้และเมื่อย่างเข้าปีที่ 6 จะพัฒนาไปสู่พื้นฐานการเขียน

2. ความหมายและความสำคัญของการเตรียมความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัย

การเตรียมความพร้อมเป็นการเตรียมตัวเด็กให้พร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ทำให้เด็กมีพื้นฐานความรู้ขึ้นจำเป็นโดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษา ความมั่นใจในการที่จะเรียนรู้รวมทั้งทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การเตรียมความพร้อมจึงเป็นขั้นแรกของการฝึกทักษะทางภาษา เด็กที่มีอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึงหกขวบเป็นช่วงที่มีความละเอียดอ่อนเป็นวัยสำคัญของชีวิต ซึ่งเด็กจะเริ่มเรียนรู้โลกกว้างและเป็นช่วงของการพัฒนาบุคลิกภาพ การปลูกฝังและพัฒนาสติปัญญา ค่านิยม ทัศนคติ จริยธรรม ตลอดจนสิ่งต่าง ๆ ในช่วงนี้จึงมีความสำคัญมาก เพราะเด็กวัยนี้เปรียบเสมือนผ้าขาวที่ขาวสะอาด (เยาวยา เดชะคุปต์, 2542) การปลูกฝังสิ่งต่าง ๆ และส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในทุก ๆ ด้านนี้เป็นการเตรียมความพร้อมให้เด็กเพื่อที่จะสามารถเรียนรู้และรับสิ่งใหม่ ๆ ได้เป็นอย่างดี ความพร้อมดังกล่าวมีความสำคัญต่อความสำเร็จของชีวิต การเรียนและมีผลต่อการพัฒนาทางภาษา เช่นทักษะด้านการฟังคือฟังคำพูด คำสั่งเรื่องราวเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง สามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นฟังได้ พูดได้ชัดเจนและใช้ภาษาที่สุภาพสามารถเล่าเรื่องราวจากประสบการณ์ของตนเองได้ ทักษะด้านการอ่านมีความพร้อมที่จะอ่านโดยเคลื่อนสายตากรจากซ้ายไปขวาและแยกสิ่งของที่แตกต่างกันได้ทักษะด้านการเขียนสามารถบังคับประสาท มือ หู ตา ใช้สัมพันธ์กันได้ สามารถจับดินสอเขียนเส้นหรือรูปภาพได้รวมทั้งการมีมารยาทที่ดีในการพูด และการฟัง (ราตี ทองสวัสดิ์, ม.ป.ป.)

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการและการเตรียมความพร้อมของเด็กปฐมวัย มีความสำคัญต่อการพัฒนาตัวเด็ก ดังนี้

1. ทำให้ทราบลักษณะการเปลี่ยนแปลงและสามารถประเมินพัฒนาการของเด็กที่เกิดขึ้นในแต่ละวัย การเจริญเติบโตของเด็กจะดำเนินไปตามแบบแผนของพัฒนาการที่มีลำดับขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง และมีทิศทางที่แน่นอน พัฒนาการของเด็กที่เป็นไปตามเกณฑ์ทั่วไปของเด็กในวัยเดียวกัน แสดงว่ามีพัฒนาการสมวัย หากพัฒนาการใดไม่เป็นไปตามเกณฑ์ดังกล่าวอาจมีพัฒนาการล่าช้าหรือผิดปกติได้ จำเป็นต้องรีบค้นหาสาเหตุและแก้ไข

2. ทำให้สามารถตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็กได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เด็กทุกคนมีความต้องการพื้นฐานที่สอดคล้องกับพัฒนาการทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย

อารมณ์และจิตใจ สังคมและสติปัญญา ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างครบถ้วน สมบูรณ์ จึงจะสามารถพัฒนาตนเองเต็มศักยภาพที่มีอยู่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ และประสบการณ์การเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเสริมสภาพพัฒนาการและเน้นให้เด็กมีประสบการณ์ที่กว้างขวาง

3. ทำให้ยอมรับความแตกต่างของเด็กแต่ละคนตามศักยภาพส่วนบุคคลความแตกต่างเฉพาะตัวของเด็กขึ้นอยู่กับอิทธิพลของพันธุกรรมและสภาพแวดล้อม โดยที่พันธุกรรมเป็นปัจจัยภายในที่กำหนดคุณลักษณะทางกายภาพและขีดความสามารถที่ติดตัวเด็กมาตั้งแต่กำเนิด ส่วนสภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยภายนอกที่ผันแปรศักยภาพดังกล่าวได้ สามารถพัฒนาเร็วขึ้นหรือล่าช้าได้ เด็กแต่ละคนจึงมีอัตราพัฒนาการที่แตกต่างกันและไม่อาจเปรียบเทียบศักยภาพของการพัฒนาในช่วงเวลาเดียวกันได้ การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กจึงจำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงความยืดหยุ่นของลักษณะกิจกรรมและระยะเวลา

4. ทำให้สามารถจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยได้สอดคล้องกับระดับความสามารถและวิธีการเรียนรู้ของเด็กในแต่ละวัย เด็กมีความกระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็น และสนใจสิ่งรอบตัวอยู่ตลอดเวลา การเปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงจากการเล่นและใช้จินตนาการตามความนึกคิด ความสนใจและความสามารถของเด็ก เป็นการกระตุ้นให้เด็กได้เรียนรู้ รับรู้และการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้อย่างราบรื่นและการพัฒนาไปได้จนถึงขีดสูงสุด

5. ทำให้สามารถวิเคราะห์ปัญหาพฤติกรรมเด็ก และแนวทางการป้องกันแก้ไข ปัญหาพัฒนาการของเด็กเกิดจากการปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดและสลับซับซ้อนระหว่างพันธุกรรมและสภาพแวดล้อม หากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งหรือทั้งคู่บกพร่องและไม่อาจทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ ก็ย่อมก่อให้เกิดปัญหาความผิดปกติของพัฒนาการ อันนำไปสู่ปัญหาพฤติกรรมเด็กได้ ทั้งนี้ระดับความรุนแรงขึ้นอยู่กับความมากน้อยของปัญหา การทำความเข้าใจกับสาเหตุที่มาของปัญหา จะช่วยป้องกันมิให้ปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นอีกหรือลดน้อยลงรวมทั้งสามารถแก้ไขปัญหาได้ทันเวลาที่ มิให้ลุกลามเป็นปัญหาร้ายแรงในภายหลัง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546) กล่าวถึงหลักการพัฒนาภาษาที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษา มีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ครูควรตรวจสอบความรู้และประสบการณ์ของผู้เรียนว่าได้มีความรู้เดิมในด้านภาษาอย่างไร เพื่อจะได้จัดเนื้อหาใหม่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาเดิม

2. ตรวจสอบเนื้อหาวิชาด้านภาษาที่จะสอนให้มีความหมายกับผู้เรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะสิ่งที่มีความหมายและการใช้บ่อยเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการเรียนรู้ในระดับต้น ๆ ครูจึงควรเตรียมเนื้อหาทั้งภาษาเขียน ภาษาพูด ให้เหมาะสมกับวัยและชั้นของผู้เรียนด้วย

3. ตั้งวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม และอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจกับสิ่งที่คาดหวังจะให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ขึ้น การเรียนรู้โดยการตั้งใจหรือตั้งเจ้านั้นได้ผลสูงกว่าการเรียนรู้โดยไม่ตั้งใจ ครูจึงจำเป็นต้องเตรียมผู้เรียนก่อนที่จะเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความตั้งใจ รู้วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการเรียน

4. จัดให้มีการฝึกหัดอย่างเหมาะสม การฝึกหัดและการเรียนรู้ทางภาษาจำเป็นต้องมีการทำคู่กันเสมอ เพราะเป็นการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสตอบสนองให้เกิดความชำนาญเพิ่มขึ้นและเพื่อให้เกิดการจำได้นาน นอกเหนือจากความเข้าใจ ซึ่งควรที่จะกำหนดบทเรียนให้เหมาะสมแก่การฝึกด้วย รวมทั้งมีการทดสอบความรู้และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนจนเป็นที่พอใจ

5. ให้มีความรู้ที่ตอบสนองได้ถูกต้อง การที่ผู้เรียนจะเกิดความรู้ที่จะตอบสนองอย่างถูกต้อง จำเป็นที่ครูต้องพิจารณา ใช้การบอกแนะ และการเสริมแรง การบอกแนะ และการเสริมแรงทำให้ผู้เรียนได้รู้วิธีที่ถูกต้อง ทำให้การเรียนรู้ขั้นต่อไปง่ายและเข้าใจดีขึ้น

6. จัดสภาพการณ์ที่ลดสิ่งขัดขวาง โดยการพิจารณาเนื้อหาวิชาที่แตกต่างกันให้แยกสอนจากกัน และนำการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกันมารวมเข้าด้วยกัน และแยกแยะให้เห็นความแตกต่าง หากครูต้องการเน้นความแตกต่างก็ต้องแสดงให้เห็นชัด

7. จัดวิธีวัดผลที่เหมาะสม โดยพิจารณาว่าตรงกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้หรือไม่ รวมทั้งให้สอดคล้องกับพื้นฐานเนื้อหาที่ผู้เรียนได้รับด้วย

3. บทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยต่อพัฒนาการทางภาษา

บุคคลที่สำคัญกับเด็กปฐมวัย ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ผู้ปกครอง ตลอดจนครูอาจารย์ที่ทำหน้าที่ให้ความรู้แก่เด็ก ได้เข้าใจและนำความรู้ไปปฏิบัติต่อไป

3.1 บทบาทของผู้ปกครอง

สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุดและมีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาให้กับเด็กเช่นกัน โดยเฉพาะพ่อและแม่ ซึ่งถือว่าเป็นครูคนแรกของชีวิต โดยเด็กจะเรียนรู้ทักษะทางภาษาจากพ่อและแม่ทั้งจากการฟัง และการเลียนแบบการใช้ถ้อยคำต่าง ๆ ของบุคคลในครอบครัว ดังนั้น พ่อและแม่จึงควรปฏิบัติตนเพื่อให้เด็กพัฒนาทักษะทางภาษาแต่ละด้าน ดังนี้

3.1.1 พ่อแม่ควรพูดให้ชัดเจน ออกเสียงให้ชัด พูดให้ถูกต้อง ไม่ล้อเลียนเด็ก โดยการแก้งพูดไม่ชัด หรือพูดภาษาของเด็ก และควรใช้ภาษาที่ซับซ้อนขึ้น ตามลำดับเพื่อความก้าวหน้าทางภาษาของเด็ก

3.1.2 พ่อแม่ควรใช้ภาษาให้เหมาะกับวัยของเด็ก และควรพูดกับเด็กบ่อย ๆ เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ จดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น

3.1.3 พ่อแม่ควรแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงของเด็ก ทั้งในด้านการใช้คำและประโยค เพื่อกระตุ้นให้เด็กเลียนแบบแทนการดูว่า ซึ่งอาจทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ ความเครียด และอาจนำไปสู่การพูดติดอ่าง

3.1.4 พ่อแม่ควรให้เวลากับเด็กอย่างน้อยวันละประมาณ 15 นาที ในการอ่านหนังสือให้เด็กฟัง โดยมีภาพประกอบ มีการสนทนาซักถามโต้ตอบ

3.1.5 จัดสิ่งแวดล้อมที่น่าสนใจ มีมุมหนังสือ หนังสือภาพ หนังสือนิทาน วิทยุและสื่ออื่น ๆ ที่ช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษา สนใจภาษา และมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น

3.2 บทบาทของครูปฐมวัย

3.2.1 ความรู้ของครู หากครูมีความรู้เกี่ยวกับหลักการและวิธีการพัฒนาทักษะทางภาษาได้ดีก็จะช่วยให้เข้าใจและเลือกวิธีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษาให้เหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะ ทำให้การพัฒนาทักษะทางภาษาได้ดี

3.2.2 เจตคติของครู หรือความรู้สึกที่เห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะทางภาษา ย่อมแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง แววตา และคำพูดให้เด็กทราบและมองเห็นคุณค่าของการฝึกทักษะต่าง ๆ นอกจากนี้ ครูยังพยายามหาวิธีการสอนและเวลาสำหรับฝึกทักษะให้กับเด็กด้วยความสนใจ เอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ

3.2.3 บุคลิกภาพและพฤติกรรมของครู เนื่องจากเด็กสามารถเรียนรู้และเลียนแบบจากครูดังนั้น หากครูมีบุคลิกภาพโดยเป็นผู้ฟังที่ดี สนใจและตั้งใจฟังที่เด็กพูด เด็กก็จะเป็นคนที่มีมารยาทในการฟังที่ดี มีสมาธิในการฟัง

3.2.4 ความสามารถในการใช้ภาษาของครู หากครูมีความสามารถในการเลือกใช้คำ หรือประโยคได้ถูกต้องและเหมาะสม ก็จะเป็นต้นแบบสำหรับเด็กได้

3.2.5 การสอนของครู ครูมีบทบาทและหน้าที่โดยตรงในการจัดกิจกรรมให้กับเด็ก ถ้าครูจัดกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษาให้เด็กได้ครบตามความมุ่งหมาย และประเภทของแต่ละทักษะแล้ว การพัฒนาทักษะทางภาษาก็จะสมบูรณ์และมีประสิทธิผล

สูง แต่ถ้าครูฝึกทักษะทางภาษาเพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่ไม่นำทักษะด้านอื่น ๆ มาสัมพันธ์หรือบูรณาการเข้าด้วยกัน ก็จะทำให้เด็กขาดทักษะทางภาษาบางด้าน

4. การเสริมสร้างและพัฒนาความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัย

เด็กปฐมวัยเรียนรู้ภาษาจากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวทั้งสิ่งแวดล้อมที่บ้านและโรงเรียน เด็กจะเรียนรู้การฟังและการพูดก่อน เพราะการฟังและการพูดเป็นของคู่กันเป็นพื้นฐานทางภาษาก่อนคือ เมื่อฟังแล้วก็ย่อมต้องพูดสนทนาโต้ตอบได้ การเรียนภาษาของเด็กปฐมวัยไม่จำเป็นต้องอาศัยการสอนอย่างเป็นทางการ หรือตามหลักไวยากรณ์ แต่จะเป็นการเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว หรือเป็นการสอนแบบธรรมชาติ

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542) ได้กล่าวว่า ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาการทางสติปัญญาเด็กวัยก่อนเรียนเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางภาษามากขึ้น รู้คำศัพท์มากขึ้น พัฒนาคำพูดเดี่ยวสู่คำพูดเป็นวลีและเป็นประโยคมากที่สุด เช่น เด็กเล็กเริ่มมาจากคำว่า แม่ ต่อมาเป็นแม่จ๋า ต่อมาเป็น แม่ไปไหน เป็นต้น ในช่วงระยะเวลาของการพัฒนาการทางภาษานี้ การพูดคุย การสนทนากับเด็กเป็นการกระตุ้นที่ดี เด็กสามารถพัฒนาความคิดได้เต็มที่ สังเกตจากที่เด็กดูทีวีมาก จะพูดเก่งเป็นเรื่องเป็นราว เพราะเด็กได้ใช้คำสนทนาและภาษาจากโทรทัศน์ อย่างไรก็ตามการปล่อยให้เด็กเรียนรู้ภาษาเองตามธรรมชาติเด็กจะมีพัฒนาการทางภาษาอย่างมากคำถามของเด็กที่ถามว่า ทำไม คือ การค้นหาคำศัพท์ ค้นหาภาษา ฝึกความจำและเหตุผล การตอบคำถามของผู้ใหญ่ตอบเด็กจะสนุกสนานและเรียนรู้ไปพร้อมกัน นอกจากนี้เด็กยังสามารถเรียนรู้ ภาษาจากการสัมผัส การได้ฟัง การได้โต้ตอบ เด็กที่มาจากครอบครัวที่สนใจพูดกับเด็กไม่ว่าเด็กจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจบ้างก็ตาม เด็กสามารถแสดงออกได้และได้ประโยชน์มากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่พูดน้อย ทั้งนี้การที่เด็กได้พูด ได้สนทนาบ่อย ๆ ทำให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ ได้คิด ได้สื่อสาร ได้แสดงออก ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรม สติปัญญาและรวมถึงพัฒนาการทางสังคม (Fontana, 1995)

ปิยะลักษณ์ ลิมาแสงยาภรณ์ (2534) ได้ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก พบว่า เด็กวัย 3 ขวบ 6 เดือน-4 ขวบ จะพูดเป็นประโยคยาว ๆ ได้มากขึ้น เด็ก 4 ขวบ จะจำคำศัพท์ได้ประมาณ 1,550 คำ ช่วง 4 ขวบ 6 เดือน จะจำคำศัพท์ได้ประมาณ 1,900 คำ แต่งประโยคโดยใช้คำ 5-6 คำได้ และเด็ก 5-6 ขวบ จะสามารถจำคำศัพท์ได้ถึง 2,200 คำ

เยาวพา เดชะคุปต์ (2542) ในการพัฒนาการพูดและการฟัง ได้เรียนรู้จากการสัมผัส การได้ฟัง การได้โต้ตอบกับสิ่งแวดล้อม และควรเปิดโอกาสเด็กได้ฝึกพูด ฟัง ฟังอย่างอิสระ ในสภาพที่เป็นจริง เพื่อตอบสนองความสามารถทางการพูด การฟัง อย่าง

เหมาะสม ซึ่งจะเป็นพื้นฐานของความสามารถทางการอ่าน และการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

5. แนวทางการส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย

เด็กปฐมวัยเป็นเด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาเร็วมาก สามารถพูดเป็นประโยคที่ชัดเจน รู้จักคำมากขึ้น สามารถเลือกคำได้อย่างเหมาะสม รู้จักฟัง เข้าใจความสามารถ และทำตามคำสั่งได้ สนใจการฟังอ่าน ชอบเล่าเรื่อง สนใจคำใหม่ ๆ ศัพท์ต่าง ๆ ชักถามความหมายของคำอยู่เสมอ แนวทางการส่งเสริมภาษาสำหรับเด็ก คือ เปิดโอกาสให้เด็กทุกคนได้ฝึกการพูด สนทนาโต้ตอบ ฝึกการฟัง ฝึกการอ่าน ฝึกกลั่นเนื้อในการสัมพันธ์กับตาตลอดจนให้เด็กช่วยจำเรื่องราวได้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2528)

นงเยาว์ แข่งเพ็ญแข และคณะ (2522) ได้ศึกษางานวิจัยต่างประเทศและสรุปได้ว่าการใช้สื่อเพื่อกระตุ้นให้เด็กเรียน มีผลต่อความพร้อมทางภาษาของเด็กในการเล่นต่าง ๆ ที่ส่งเสริมประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็กปฐมวัย ได้แก่ การเล่นนิ้ว การเล่นตอบคำถาม การเล่นปริศนาคำทาย การเล่นร้องเพลง และการทำท่าประกอบ การแสดงตามนิทานนอกจากนี้ยังมีแนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมภาษาสำหรับเด็ก ดังนี้

1. ภาษาของเด็กปฐมวัยแสดงให้เห็นถึงแนวคิด ความสนใจ และความสัมพันธ์ของเด็กที่มีต่อสิ่งแวดล้อม ครูหรือผู้เกี่ยวข้องสามารถพัฒนาภาษาของเด็กได้โดยการ จัดหาสื่อเพื่อให้เด็กเกิดประสบการณ์ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
2. จัดประสบการณ์ด้านการฟังควรใช้สื่อที่มีเสียง การเล่านิทานคำคล้องจอง และเพลงกล่อมเด็ก และการเล่นตามคำสั่ง เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจ
3. สื่อที่จัดประสบการณ์ด้านการพูด ควรเป็นสื่อที่เด็กเคยมีประสบการณ์มาก่อนโดยนำมาจัดในรูปการสนทนา การเล่าเรื่อง การเล่านิทานและการแสดงละคร
4. สื่อที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ด้านการอ่าน ควรเป็นภาพ หนังสือภาพ ตัวอักษร ที่ทำด้วยกระดาษแข็ง พลาสติก หรือไม้
5. สื่อที่ใช้จัดประสบการณ์ด้านการเขียน ควรเป็นสื่อที่จัดตัวอักษร ดิน หรือแป้งสำหรับเด็ก

ประมวญ ดิศจินสัน (2536) กล่าวว่า

1. ถ้อยคำที่นำมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ควรนำมาจากนิทาน บทความ เรื่องราวที่เด็กสนใจ แล้วหยิบคำที่น่าสนใจจากเรื่องราวมาใช้โดยอาจนำคำมาจัดหมวดหมู่หรือนำมาผูกเป็น เรื่องราวขึ้นใหม่

2. เด็กควรเรียนรู้ถ้อยคำจากใจความ เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำแจ่มแจ้งขึ้น

3. เล่นเกมโดยใช้ถ้อยคำ เช่น ปริศนาอักษรไขว้ การทายประโยค จับคู่คำกับภาพ เป็นต้น

ฉันทนา ภาคบงกช (2538) กล่าวว่า ภาษาสามารถพัฒนาได้ดีในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย มีการยอมรับ และไม่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ ปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมให้เด็กมีความก้าวหน้าทางภาษาอย่างรวดเร็ว มีดังนี้

1. การจัดสภาพแวดล้อมทางภาษา ชั้นเรียน และโรงเรียน ควรตกแต่งด้วยคำหรือข้อความซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
2. การเล่น การเล่นของเด็กเปรียบได้กับการทำงานในโลกของผู้ใหญ่การพัฒนาภาษาส่วนมาก เกิดจากประสบการณ์จริง จึงควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เด็กได้เล่น
3. การอ่าน การอ่านเป็นสื่อของการเรียนรู้ ควรจูงความสนใจให้เด็กรักการอ่าน เช่น อ่านนิทานให้ฟัง
4. การเขียน การอ่านมีความสัมพันธ์กับการเขียน ควรจัดกิจกรรมการเขียนให้สัมพันธ์กับเรื่องที่เด็กอ่าน

นิตยา ประพฤติกิจ (2539) ได้เสนอแนะวิธีการพื้นฐานเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กไว้ ดังนี้

1. รู้จักรับฟังเด็ก
2. ให้เด็กได้พูดคุยถึงเรื่องราวที่เขาได้พบเห็นหรือได้ฟังมา
3. รู้จักพูดคุยหรือสนทนากับเด็ก
4. รู้จักซักถามเพื่อให้เด็กได้ใช้ภาษาอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น
5. ให้เด็กได้รู้จักฝึกฝนการฟัง
6. รับประทานอาหารผู้เชี่ยวชาญโดยเฉพาะ เมื่อเด็กมีปัญหา

นอกจากนี้ การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กจะต้องมีองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น พื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม ประสบการณ์ที่เสริมสร้าง การฝึกฝน ประสาทสัมผัส การยอมรับฟังเด็ก การปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ การมีผู้ใหญ่เป็นแบบอย่างที่ดี การตั้งใจฟังเด็ก การไม่มีอคติต่อการใช้ภาษาของเด็ก และการที่เด็กมีโอกาสได้พูดคุยอย่างสนุกสนาน เป็นต้น (นิตยา ประพฤติกิจ, 2539)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การส่งเสริมความสามารถทางภาษาให้เด็กปฐมวัยนั้นคือการเปิดโอกาสให้เด็กมีประสบการณ์ตรงทางภาษาด้านการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน โดยให้เด็กได้ฝึกฝน ได้ปฏิบัติจริง ในบรรยากาศที่เป็นอิสระและผ่อนคลาย ตลอดจนการให้กำลังใจ เพื่อให้เด็กเกิดความมั่นใจ เป็นการส่งเสริมให้เด็กสามารถพัฒนาทางภาษาได้ดียิ่งขึ้นต่อไป

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาประกอบด้วย กรรณิการ์ พวงเกษม (2534)

1. วุฒิภาวะ เมื่อเด็กมีความเจริญขึ้นตามลำดับ ความสามารถในการพูด การเขียนย่อมตามมา นับตั้งแต่อายุ 15 เดือน ขึ้นไปแล้วเด็กจะใช้ภาษาพูดมากขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งอายุ 36 เดือน จะสามารถใช้คำพูด 376 คำต่อวัน และเมื่ออายุ 48 เดือน จะพูดได้ 397 คำต่อวัน และสามารถใช้อำนาจพิเศษ และคำคุณศัพท์เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ และนอกจากนั้น ถ้าหากมีสมาธิดี ก็จะมีจดจำสิ่งที่ได้ยินได้ฟังมาเล่าต่อให้คนอื่นทราบ

2. สิ่งแวดล้อม ถ้าหากพ่อแม่ ผู้ปกครองสนใจ เอาใจใส่ พยายามพรีสอนให้เด็ก พูดคุย และหัดอ่านหัดเขียนอยู่ตลอดเวลา เด็กจะมีความพร้อมทางภาษามาก โดยเฉพาะครอบครัวที่มีการศึกษาสูง ย่อมมีส่วนสร้างความเจริญทางภาษาให้เด็กได้ดีกว่าครอบครัวที่มีฐานะยากจน ซึ่งส่วนมากไม่ค่อยสนใจในเรื่องภาษาของบุตรหลานของตนเท่าที่ควรควรเข้าใจ ความหมายภาษาที่ใช้พูด ถ้าอยู่ในวงแคบศัพท์ก็พื้น ๆ ธรรมดาแต่ถ้าหากอยู่ในชุมชนที่กว้างใหญ่ เด็กก็สามารถเข้าใจคำ ประโยค วลีที่มีความหมายต่าง ๆ ได้ดี ฉะนั้น การพูดอะไรก็ตามที่เด็กเพียงแต่เลียนคำพูด เลียนเสียงพูด ผู้ใหญ่จึงควรได้ย่อนถามเขาดูบ้างว่าที่พูด ๆ นั้นเข้าใจเพียงใด เปรียบเสมือนคนไทยที่พูดคำต่างประเทศตามเขา แต่ออกเสียงผิดความหมายก็ย่อมจะเปลี่ยนไปได้ ดังนั้นเพื่อป้องกันความผิดพลาดดังกล่าว จึงควรได้ย่อนถามความหมายในสิ่งที่เด็กพูดได้ แต่ไม่เข้าใจความหมายด้วยการให้มีพัฒนาการทั้งหมด (Develop as a Whole) เราจะต้องให้เด็กมีรูปร่างที่ดี หน้าตาสดใส สะอาดกายใจ สมองก็ต้องให้ดี สุขภาพสมบูรณ์ และสังคมก็ต้องดี จึงจะทำให้เด็กมีความเจริญทางภาษาได้ดี ไม่ควรแต่เพียงว่าให้อ่านได้เขียนได้เท่านั้น เราต้องคำนึงถึงหลักของความต้องการความสนใจจากเพื่อน ๆ ของเด็กด้วย ถ้าหน้าตาสกปรกเพื่อน ๆ ก็ย่อมไม่พูดคุยด้วย โอกาสที่จะมีความเจริญทางภาษาพูดก็ยิ่งเสียเปรียบคนที่รูปร่าง หน้าตา สะอาดสดใส

3. ขั้นตอนและการจัดชั้นเรียน การจัดโรงเรียนแบบไม่มีชั้น แต่อาศัยความสามารถทางภาษาเป็นแนวก็น่าจะได้ลองจัดให้เป็นที่แพร่หลายต่อไป หลักสูตร และขั้นตอนการสอนบางบทก็น่าจะสับเปลี่ยนไปได้ตามระดับความสามารถและความพร้อมของนักเรียนจึงมีข้อที่น่าสังเกตว่าบางแห่งสอนบทเรียนยากก่อน แล้วกลับมาสอนบทธรรมดา ภายหลังโดยอ้างแต่หลักสูตร ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว ครูผู้สอนน่าจะสามารถในการวินิจฉัยชั้นบทเรียนนั้น ๆ ได้ด้วยตนเอง การมีส่วนร่วม (Participation) กิจกรรมใด ๆ ก็ตามเด็ก ๆ ควรมีส่วนร่วมทุกครั้ง ทุกคน ครูไม่ควรเลือกที่รักมักที่ชังจะต้องพิจารณาความสามารถของเด็กเป็นรายบุคคลและกำหนดงานให้ทำร่วมกับเพื่อน ๆ ตามใจสมัคร หรือครูกำหนดกลุ่มให้

บางครั้ง การทำงานเป็นกลุ่ม การทำงานเป็นกลุ่มย่อย การรวมกิจกรรมต่าง ๆ มีส่วนช่วยให้เด็กมีความเจริญทางภาษาได้อย่างมาก

นอกจากนี้ สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542) ยังได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กว่าควรประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 2 ประการ คือ

1. สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม การศึกษาและถิ่นที่อยู่ของบิดามารดาอันเนื่องมาจากการแบ่งชนชั้นไม่เท่าเทียมกันในสังคมเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก

2. ขนาดครอบครัว เพศ และอายุ เป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาอีกประการหนึ่ง โดยจอห์นสัน (สุภาวดี ศรีวรรณะ, 2542) ได้ศึกษาเปรียบเทียบขนาดของครอบครัวว่ามีส่วนสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาหรือไม่ พบว่า ครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดูเป็นอย่างดีไม่มีพี่น้องมาก จะมีพัฒนาการทางภาษาได้เร็ว และดีกว่าครอบครัวที่มีพี่น้องมาก ถ้ามีพี่น้องมากคนโต และคนสุดท้ายมักมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีกว่าลูกคนกลาง ส่วนเพศและอายุ พบว่า เด็กหญิงมีความสามารถทางภาษาดีกว่าเด็กชาย ส่วนอายุนั้นจะพบว่า เด็กตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไปจะมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว พอถึงวัยเข้าโรงเรียนแล้วจึงลดลง ตามลำดับ

ในการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการในส่วนที่เกี่ยวกับการเรียนรู้สิ่งสำคัญที่ครูจะต้องคำนึง คือ ความพร้อม (Readiness) อันเป็นช่วงของพัฒนาการของเด็ก ซึ่งจะมีจุดสูงสุด (Optimal Point) ที่เด็กจะเรียนรู้ได้ดีและบังเกิดผลดี ซึ่งจุดที่เราเรียกว่า “ความพร้อม” นี้ ถ้าเด็กยังไปไม่ถึงจุดนี้หรือผ่านพ้นจุดนี้ไปแล้ว เด็กจะเรียนไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

อย่างไรก็ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับพัฒนาการนี้นักจิตวิทยาก็ยังมีความคิดเห็นแตกต่างกันออกไปพวกหนึ่งเห็นว่า พัฒนาการเป็นเรื่องของธรรมชาติที่จะต้องค่อยเป็นค่อยไป อีกพวกหนึ่งเห็นว่า เป็นเรื่องประสบการณ์ที่ครูสามารถช่วยจัดให้ได้ (พงษ์พันธุ์ พงษ์โสภา, 2544) ยกตัวอย่างเช่น

Arnold Gesell มีความเห็นว่า ความพร้อมเป็นเรื่องของธรรมชาติที่จะต้องค่อยเป็นค่อยไป ถ้าเด็กยังไม่พร้อม เราควรรอให้เด็กพร้อมก่อนจึงให้เด็กเรียน

Jerome Bruner เห็นว่า ความพร้อมเป็นเรื่องที่สอนกันได้ ไม่จำเป็นต้องให้เด็กรอ เด็กสามารถเรียนได้ก่อนกำหนด ถ้าเรารู้วิธีการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมเพื่อสอนให้เด็กพร้อม

เพียเจท์ (Piaget) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาออกเป็น 4 ขั้น โดยแต่ละขั้นที่เกิดขึ้นจะเป็นตัวนำไปสู่ขั้นต่อไป หรือขั้นตอนแต่ละขั้นมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน คือ

ขั้นการใช้กล้ามเนื้อและประสาทสัมผัส (Sensori Motor Stage) จะอยู่ในช่วงระยะแรกเกิดถึง 2 ปี พฤติกรรมของเด็กในวัยนี้แสดงออกโดยการเคลื่อนไหวเป็นส่วนใหญ่ เช่น การมอง การดูด การไขว่คว้า เป็นระยะที่พัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดของเด็กเกิดขึ้นจากการใช้ประสาทสัมผัสต่าง ๆ เด็กในวัยนี้แสดงให้เห็นว่ามีสติปัญญาด้วยการกระทำ เด็กสามารถแก้ปัญหาได้ แม้ว่าจะไม่สามารถอธิบายได้ด้วยคำพูด การทำงานของประสาทสัมผัส เช่น การเคลื่อนไหวต่าง ๆ เป็นการที่เด็กเริ่มเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพัฒนาการทางด้านสติปัญญาและความคิดของเด็กในวัยนี้

ขั้นเตรียมสำหรับความคิดที่มีเหตุผล (Pre-operational or Pre-conceptual Stage) อยู่ในช่วง อายุ 2-7 ปี

ขั้นการคิดอย่างมีเหตุผลเชิงรูปธรรม (Concrete Operational Stage) อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 7-11 ปี พัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กวัยนี้เด็กสามารถใช้สมองคิดอย่างมีเหตุผลแต่กระบวนการคิดและการใช้เหตุผลในการแก้ไขปัญหาจะต้องอาศัยสิ่งที่เป็นรูปธรรม กล่าวคือจะต้องเป็นวัตถุหรือเหตุการณ์ที่เด็กได้พบเห็นจริง ๆ เด็กวัยนี้สามารถเข้าใจถึงเรื่องความคงที่ของปริมาณ (Conservation of Quantity) ได้แล้ว โดยที่เด็กสามารถเข้าใจได้ว่าของแข็งหรือของเหลวจำนวนหนึ่ง ถึงแม้ว่ารูปร่างจะเปลี่ยนไป แต่น้ำหนักหรือปริมาณก็ยังคงเท่าเดิม จุดเด่นของเด็กในวัยนี้คือ เด็กเริ่มมีเหตุผล สามารถคิดกลับป้อนกลับไปได้ (Reversibility) เด็กเริ่มมองเหตุการณ์และสิ่งต่าง ๆ ได้หลายแง่มุมขึ้น เด็กจะมีความเข้าใจและสามารถตั้งเกณฑ์ที่จะนำมาใช้จัดแบ่งสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นกลุ่มหรือเป็นหมวดหมู่ได้ และเด็กในวัยนี้ยังสามารถมองวัตถุได้ถึง 2 ลักษณะในเวลาเดียวกัน กล่าวคือ เด็กสามารถมองถึงขนาด ความยาวไปพร้อมกับน้ำหนักของวัตถุได้

ขั้นการคิดอย่างมีเหตุผลเชิงนามธรรม (Formal Operational Stage) อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 11-15 ปี ในขั้นนี้ โครงสร้างของการรอกงามทางความคิดของเด็กได้มาถึงขั้นสูงสุด เด็กจะเริ่มเข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคมได้ดีขึ้น สามารถเรียนรู้โดยใช้เหตุผลมาอธิบายและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ เด็กจะรู้จักวิธีคิดตัดสินใจ และพัฒนาการทางความคิดของเด็กในวัยนี้จะเป็นไปอย่างรวดเร็ว เด็กจะมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น มีความสนใจในสิ่งที่เป็นนามธรรมและสามารถเข้าใจเรื่องของนามธรรมได้ดีขึ้น

นักการศึกษาได้นำแนวคิดของเพียเจต์ (Piaget) มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนหรือจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยในหลายประเด็นคือ

เนื่องจากภาษาและความคิดของเด็กจะมีลักษณะเฉพาะและแตกต่างไปจากผู้ใหญ่ ดังนั้นในการเรียนการสอนครูจะต้องคำนึงถึงและสังเกตโดยใกล้ชิด เพื่อจะได้ทราบลักษณะเฉพาะของเด็กโดยธรรมชาติของเด็ก เด็กพยายามจะทำการสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองเพื่อเป็นการเรียนรู้ ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดก็คือ พยายามให้เด็กเรียนรู้ด้วยตนเอง เด็กก็จะเกิดความเข้าใจในเรื่องนั้นได้อย่างถ่องแท้ โดยทั่วไปเด็กจะมีความสนใจและเรียนรู้ได้ดี ถ้าบทเรียนนั้นมีระดับปานกลาง กล่าวคือ ไม่ยากและไม่ง่ายเกินไปสำหรับเด็กที่จะเรียนรู้ แต่เนื่องจากความแปลกใหม่ ความน่าสนใจของสิ่งที่จะเรียนรู้สำหรับเด็กคนหนึ่งอาจเป็นความเคยชินจนไม่ค่อยน่าสนใจสำหรับเด็กอีกคนหนึ่งก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ การเรียนการสอนเป็นกลุ่มอาจไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ดังนั้น เมื่อมีโอกาสครูจึงควรให้เด็กได้เรียนหรือทำงานตามความสนใจของเด็กแต่ละคน ครูควรสนับสนุนให้เด็กกล้าแสดงความคิดเห็นในเชิงโต้แย้งออกมา ซึ่งสถานการณ์เช่นนี้จะเป็นลักษณะปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) ที่จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาที่งอกงามยิ่งขึ้น

การเรียนรู้ทางภาษาของเด็กปฐมวัย ครูสามารถจัดกิจกรรมพัฒนาภาษาของเด็กในช่วงของกิจกรรมตามตารางกิจกรรมประจำวัน นั่นคือการจัดกิจกรรมตั้งแต่เช้าถึงเย็นในระหว่างเวลา 8.00 น.-15.00 น. ซึ่งครูสามารถจัดกิจกรรมพัฒนาทางภาษาของเด็กทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ดังตัวอย่าง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2552) แต่ทั้งนี้ก็ไม่จำเป็นต้องจัดตามตัวอย่างทุกช่วงเวลา แต่ควรพิจารณาเลือกจัดตามความเหมาะสม โดยให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในแต่ละวัน ตลอดจนดูความสนใจของเด็กร่วมด้วย พัฒนาการทางภาษาของเด็กแต่ละคนจะแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน

ทิพย์สุดา สุเมธเสนีย์ (2528) ได้เสนอว่า ความพร้อมทางภาษา หมายถึง การเข้าใจความหมายของคำ การเข้าใจความหมายของประโยค ความสามารถในการจำเรื่องราวที่ได้รับฟัง แล้วสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้นั้น เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความพร้อมทางภาษาเช่นกัน

เนื่อน้อง สันบุญ (2541) ได้แบ่งองค์ประกอบความพร้อมทางภาษาของเด็กไว้ ดังนี้

1. องค์ประกอบทางกาย (Physical Factors) ได้แก่ การบรรลุวุฒิภาวะด้านร่างกายทั่วไป เช่น การมองเห็น การได้ยิน อวัยวะที่ใช้พูดปกติ

2. องค์ประกอบทางสติปัญญา (Intellectual Factors) ได้แก่ ความพร้อมทางด้านสติปัญญา โดยทั่วไปความสามารถในการรับรู้ (Perception) ความสามารถในการจำแนกภาพและเสียง (Discrimination) ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับการแก้ปัญหาด้านการเรียนการสอน

3. องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Factors) ได้แก่ ภาษาที่รับจากที่บ้านและประสบการณ์ทางสังคม

4. องค์ประกอบด้านอารมณ์ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ (Emotion Factors, Motivation and Personality Factors) ได้แก่ ความมั่นคงทางอารมณ์ และความต้องการที่จะเรียนรู้ทางภาษา

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของความพร้อมทางภาษาประกอบด้วย ความพร้อมทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และความสนใจ

การสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

1. หลักการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

การสอนภาษาอังกฤษนับเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ของเด็กในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะตามแนวนโยบายการเตรียมความพร้อมเด็กสู่ประชาคมอาเซียนที่มุ่งเน้นการให้เด็กใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับคนต่างชาติต่างวัฒนธรรม อย่างไรก็ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กควรคำนึงถึงพัฒนาการตามวัยและความสามารถในการรับรู้ของเด็กเป็นสำคัญซึ่งตามหลักพัฒนาการของเด็กวัยอนุบาลนั้นเด็กวัยนี้เป็นวัยที่เรียนรู้จากความสนใจเป็นหลัก (Emotional-based Learning) การเรียนรู้จากการเล่นการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้ใหญ่ผ่านแนวการสอนแบบภาษารธรรมชาติ ที่เน้นการจดจำโครงสร้างรูปคำ (Word-Shape recognition) และการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการ อันจะนำไปสู่ความสนุกสนาน ความรู้สึกอยากติดตามและที่สำคัญเกิดการจดจำและสามารถเชื่อมโยงการใช้คำศัพท์ที่เรียนรู้สู่ชีวิตประจำวัน

2. จุดมุ่งหมายการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

Spodek and Saracho (1999) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาแก่เด็กปฐมวัยว่า เพื่อพัฒนาทักษะต่อไปให้แก่เด็ก

1. เพื่อพัฒนาทักษะในการใช้คำสื่อความหมาย บอกความต้องการและบอกถึงความรู้สึกนึกคิด

2. พัฒนาเครื่องมือเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ด้านภาษาสัมพันธ์กับสติปัญญา

3. พัฒนาทักษะความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการอยู่ร่วมในสังคม

4. พัฒนาความซาบซึ้งทางภาษาและความภาคภูมิใจในการได้แสดงออกทางภาษาจากบริบทคลองจอกจากนิทาน ฯลฯ

3. เนื้อหาและการสอนภาษาระดับปฐมวัย

ภาษาคือ ส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของเด็กที่ก่อตัวขึ้นท่ามกลางกิจกรรมและประสบการณ์ที่เด็กได้รับตั้งแต่เด็กลืมตาดูโลกเด็กพัฒนาทักษะพื้นฐานทางการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยศักยภาพที่มีอยู่ในตนเองก่อนบ้างแล้วก่อนที่จะมาถึงมือครูผู้สอน มุ่งงานศึกษาค้นคว้าวิจัยมากมาย พบว่า เด็กเรียนรู้ที่จะสื่อสารโดยใช้ภาษาตั้งแต่วัยทารก ดังเช่น (Crosby, 1999) ที่พบว่าเด็กทารกใช้การร้องไห้แทนการใช้ภาษาพูดในการสื่อสารเพื่อบอกให้ผู้อื่นทราบถึงความรู้สึกความต้องการและสภาพอารมณ์ของตน

การสอนภาษาในระดับปฐมวัยจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปูพื้นฐานความพร้อมในการเรียนภาษาทุก ๆ ด้านไปพร้อม ๆ กัน ทั้งนี้ เพราะทักษะทางภาษาของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นการฟังพูด อ่าน เขียน จะไม่แยกออกจากกันเป็นส่วน ๆ

การสอนภาษาในระดับปฐมวัยจากทารกเด็กได้ยินเสียงคนรอบตัวตลอดเวลา トラบเท่าที่ยังไม่หลับไปแต่เด็กมีศักยภาพในการโต้ตอบโดยใช้เสียงเพียงเล็กน้อยโดยเฉพาะกับคนเลี้ยงซึ่งใกล้ชิดกับเด็กเท่านั้น จึงจะรับรู้ถึงการโต้ตอบเพียงเล็กน้อยของเด็กได้

เด็กเรียนรู้ที่จะสื่อภาษาได้ดีพอสมควรตั้งแต่ก่อนการเข้ามาเรียนในระดับอนุบาลแล้วแม้เป็นการสื่อภาษาอย่างไม่มีระบบก็ตามแต่รูปแบบในการใช้ภาษาของเด็กสามารถพัฒนาได้อย่างมากมายในช่วงเด็กเริ่มเข้ามาเรียน Strickland (สิริพิณดา กัณธะคำ, 2552)

เด็กเล็ก ๆ เข้ามาเรียนพร้อมกับความสามารถในการสื่อภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองแล้วมีความแตกต่างกันออกไปตามภูมิหลังทางการเลี้ยงดู ครูควรเริ่มสอนภาษาโดยการสอนความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเองและครอบครัวก่อนที่จะนำเด็กไปสู่การเรียนรู้ภาษาอย่างกว้างขวางต่อไป แม้ภูมิหลังที่เอื้อต่อการพัฒนาภาษาของเด็กอาจมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปแต่รูปแบบในการพัฒนาภาษาของเด็กทุกคนไม่ต่างกัน Butler (สิริพิณดา กัณธะคำ, 2552) ตัวอย่าง เช่น การร้องไห้เป็นการทำให้การใช้ภาษาของเด็กบางคนมีวุฒิภาวะสูงขึ้นได้แต่การพัฒนาคำศัพท์จะมีรูปแบบที่คงทนในเด็กทุกคนนั้น คือ เด็กเรียนรู้ที่จะใช้คำศัพท์ คำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ ก่อนการใช้บุพบทและสันธานเป็นลำดับขั้นตอนเช่นนี้เสมอ โดยเด็ก ๆ จะค่อย ๆ เรียนรู้การใช้ภาษา และตรวจสอบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของตนเองได้เพิ่มมากขึ้นทีละเล็กทีละน้อย

การพัฒนาภาษาของเด็กปฐมวัยแยกไม่ออกกับกระบวนการพัฒนาสติปัญญาและความสนใจและความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับสภาพแวดล้อมรอบตัว การที่เด็กใช้สรรพนามเรียกตัวเองได้เมื่ออายุ 2 ขวบ แสดงว่าเด็กเริ่มที่จะสนใจต่อตนเองแล้วเป็นจุดเริ่มต้นในการสนใจสิ่งอื่นต่อไปคือจะสามารถเรียกชื่อสิ่งที่คุณต้องการเรียนรู้ได้เพิ่มมากขึ้น เด็กวัย

3 ขวบ อวัยวะในการออกเสียงของเด็กพัฒนาจนอยู่ในสภาพที่พร้อมสมบูรณ์แล้ว เด็กสามารถออกเสียงพยัญชนะได้ดีสามารถเรียกชื่อ วัตถุ สิ่งของได้ถูกต้องถึงร้อยละ 75 พยัญชนะที่เด็กออกเสียงได้ชัดเจนในแต่ละช่วงอายุจากผลการศึกษาของ Templin (2009) เทียบกับพยัญชนะไทยได้ ดังนี้

เด็กอายุ 3 ขวบออกเสียง ม น ง พ ฟ ฮ ว

m

n

ng

p

f

h

w

เด็กอายุ 3½ ขวบ ออกเสียง ย

y

เด็กอายุ 3 ขวบ ออกเสียง ก บ ด จ ร

k

b

d

g

r

เด็กอายุ 4½ ขวบ ออกเสียง ส ซ

s

ss

h

ch

เด็กอายุ 6 ขวบ ออกเสียง ท ว ล

tt

h

v

l

เด็กอายุ 7 ขวบ ออกเสียง ซ จ

zz

h

j

เด็กวัย 5-6 ปี มีพัฒนาการด้านความสามารถในการใช้ภาษาเพิ่มสูงมากขึ้น เด็กจะใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์เกือบเท่าการใช้ภาษาของผู้ใหญ่ Jersild (1990) กล่าวว่า เด็ก 5 ขวบซึ่งได้รับประสบการณ์จากทางโรงเรียนมากมายถึงสามารถปรับตัวได้ดีขึ้นเมื่อความเครียดจากปัญหาการปรับตัวมีน้อยลงจึงมีโอกาสที่จะได้เรียนรู้ภาษาแล้วสื่อภาษาได้ดีขึ้น

4. แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นมีปัจจัยหนึ่งซึ่งเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างมาก ตลอดมาคือ อายุของผู้เริ่มเรียน นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความคิดเห็นไว้ ดังนี้

Finocchiaro and Brumfit (2001) ให้ความเห็นว่า ยิ่งให้เด็กเรียนภาษาต่างประเทศเร็วขึ้นเท่าใด จะทำให้ความสามารถในภาษามากขึ้นเท่านั้นเหตุผลที่สนับสนุนการเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่เยาว์วัย มีดังนี้

1. เด็กเล็กจะสามารถเลียนเสียงเสียงที่ไม่คุ้นเคยได้ดีกว่าเด็กโตหรือผู้ใหญ่แม้ว่าจะไม่เข้าใจความหมายของสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นการให้เด็กเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่อายุน้อย จะทำให้ออกเสียงได้ชัดเจน
2. เด็กเล็กจะวิเคราะห์ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ น้อยกว่าเด็กโตจึงสามารถเรียนภาษาพูดได้ดีกว่าเด็กเล็กจะยอมรับการฝึกภาษา (Drills) ซึ่งเป็นนิสัยจำเป็นในการเรียน
3. การเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่เยาว์วัยทำให้ระยะเวลาานพอที่จะทำให้ประสบความสำเร็จและมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษานั้นประกอบกับเด็กเล็กที่ยังไม่มีอคติในการเรียนภาษาใหม่เหมือนผู้ใหญ่
4. เด็กเล็กสามารถรับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาโดยไม่มีข้อรังเกียจทำให้มีโอกาสในการพัฒนาความเข้าใจและมีเจตคติที่ดีต่อภาษานั้น

Vilke (2000) มีแนวคิดที่สนับสนุนการเรียนรู้อาษาต่างประเทศตั้งแต่ยังเล็ก โดยสรุปได้ว่าการเรียนภาษาเป็นการขยายโอกาส การรับรู้ทางวัฒนธรรมช่วยให้เกิดความเข้าใจในบุคคลอื่นและมีผลต่อการดำรงชีวิตในระยะยาว ในเรื่องความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งจะกลายเป็นแรงกระตุ้นที่ดีต่อการเรียนขั้นต่อ ๆ ไป โดยเฉพาะผลที่มีต่อการออกเสียงจะทำให้มีพื้นฐานที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศจนตลอดชีวิตเด็กที่เริ่มเรียน ภาษาต่างประเทศตั้งแต่อายุน้อยจะสามารถเข้าใจภาษานั้นได้ดีเท่าเทียมกันกับการเรียนรู้ภาษาแม่ เนื่องจากเขาได้

ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาที่เรียนโดยมองเห็นลึกลงไปจากตัวภาษาจนถึงวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีซึ่งจะมีส่วนเสริมกลับทำให้เขาเกิดความเข้าใจในภาษา และวัฒนธรรมของตนเองเช่นเดียวกัน

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะต้องพิจารณาองค์ประกอบ และข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับนักเรียน เช่น อายุ ระดับความรู้ และระดับความสามารถของ นักเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีสอนต่าง ๆ การเลือกใช้วิธีสอนและสื่อการสอนให้ สอดคล้องกับการสอนนักเรียนในระดับปฐมวัยจำเป็นต้องอาศัยวิธีสอนหลายแบบ โดยนำส่วนดี ของแต่ละวิธีเข้ามาผสมผสานกันเด็กจะสามารถเรียนได้ดีด้วยวิธีสอนที่มีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเรียนโดยใช้เกมหรือเรียนปนเล่น

สิริรัตน์ เรือนนุช (2552) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษนั้นจำเป็นต้องเริ่มฝึก นักเรียนตั้งแต่ในวัยเด็กเล็กและจัดต่อเนื่องกันเพื่อให้ได้ผลมากขึ้นตามลำดับและควรจะได้รู้จัก ลักษณะและสัญลักษณ์ของภาษาในรูปของตัวพิมพ์เพื่อให้รู้วาค่า ๆ นั้น มีรูปลักษณะอย่างไร และออกเสียงอย่างไร มีความหมายอย่างไร คำหรือประโยคที่ใช้สำหรับเด็กควรจะมีลักษณะ ง่าย ๆ สามารถนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ

ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นยิ่งเริ่มเรียนได้เร็วเท่าไรก็ยิ่งเป็นผลดีต่อ ผู้เรียนเพราะเด็กเล็ก ๆ นั้น รับภาษาได้เร็วกว่าเด็กโต เด็กเล็กจะเรียนภาษาได้มากและมี แรงจูงใจในการเรียนที่ดี ถ้าเรียนก่อนช่วงอายุ 9-12 ปีจะสามารถเรียนได้ 2 ภาษาพร้อม ๆ กัน และเรียนได้อย่างง่ายดายโดยเฉพาะเด็กอายุ 5-8 ปี จะเป็นวัยที่เรียนภาษาได้ดีที่สุด ดังนั้นเด็ก ที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่อายุน้อยจะทำให้มีพื้นฐานที่ดีต่อการใช้ภาษาเพราะสามารถ ออกเสียงได้ชัดเจนคล่องแคล่ว เข้าใจในภาษาและวัฒนธรรมได้ดีมีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถใช้ภาษาให้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตและการเรียนในชั้นสูงขึ้นไป

การสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กเพิ่มจากภาษาแม่จะต้องเริ่มต้นอย่างถูกต้อง และมาตรฐานควรใช้การสอนโดย "วิถีธรรมชาติ" จากการพูดคุยสนทนาและให้เด็กปรับ การรับรู้เข้ากับโครงสร้างของภาษาและคำศัพท์ค่อย ๆ ฝึกการโต้ตอบไปที่ละเล็กละน้อย Lavatelli (1999) เสนอแนะวิธีการฝึกการใช้ภาษาแก่เด็ก ดังนี้

1. ฝึกการฟังและการพูดโดยแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และใช้กระบวนการ โต้ตอบระหว่างเด็กและครู (Two-way communication)
2. ประโยคคำพูดของครูจะต้องเป็นต้นแบบในการใช้ภาษาที่ดีและถูกต้องแก่เด็ก
3. การให้เด็กเลียนแบบคำพูดจะต้องเป็นไปอย่างธรรมชาติทั้งในขณะที่เล่นหรือทำ กิจกรรมและการเข้ากลุ่มย่อยกับเพื่อนและครู

4. ครูต้องคำนึงถึงระดับพัฒนาการด้านภาษาของเด็กและความเป็นไปได้ในการสอนโครงสร้างทางภาษากับระดับสติปัญญาของเด็กอยู่เสมอ

5. สภาพแวดล้อมในการสอนภาษาต้องอบอุ่นเป็นกันเองและเอื้ออำนวยต่อการเรียนภาษาของเด็กอย่างเพียงพอ

Penfield and Marasculio (2000) เสนอแนะวิธีการสอนภาษาโดยใช้วิธีการของแม่ซึ่งเริ่มต้นที่บ้านเขากล่าวว่า “เมื่อเด็กเรียนรู้เกี่ยวกับคำ เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิต บอกความต้องการได้ขอสิ่งที่ต้องการได้เข้าใจนิทานที่ได้ฟัง ตื่นเต้นเมื่อได้เล่นของเล่น รถยนต์ รถไฟ สัตว์ และตุ๊กตา” จากทฤษฎีนี้จึงไม่น่ามีปัญหาที่จะสอนเด็กปฐมวัยเกิดการเรียนรู้ภาษาที่สองได้ ทั้งนี้การสอนจะต้องยึดหลักต่อไปนี้

1. จัดประสบการณ์ทางภาษาให้สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของเด็ก ให้เด็กนำเอาไปใช้ได้มากที่สุด ใช้คำกิริยาในการสอนความหมายของคำ ใช้คำทักทายด้วยภาษาอังกฤษ เล่นละคร ร้องเพลง ท่องบทกลอน เล่นบทบาทสมมติ เล่นเกมโดยใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อให้เด็กได้ใช้ภาษาอย่างมีความหมาย ให้เด็กตอบคำถาม ท่องบทคำคล้องจอง โดยฝึกการออกเสียงอย่างถูกต้อง ชัดเจน

2. ใช้คำศัพท์ทดแทนคำศัพท์ในภาษาแม่กับเด็ก ไม่ควรสอนคำศัพท์ในภาษาอังกฤษหากเด็กยังไม่เข้าใจคำศัพท์นั้นในภาษาแม่ของตน

3. สร้างความประทับใจในการได้ฟังเจ้าของภาษาอังกฤษใช้ภาษาพูด เช่น

3.1 เชิญเจ้าของภาษาต่างประเทศมาเยี่ยมชั้นเรียน

3.2 ไปเยี่ยมบ้านหรือโรงเรียนที่มีเด็ก ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เรียนอยู่

3.3 ดูภาพยนตร์หรือวิดีโอทัศน์ซึ่งพากษ์ด้วยภาษาอังกฤษ

4. สร้างบรรยากาศในการได้ยินได้ฟังแก่เด็กให้เด็กได้ยิน ได้ฟังคนพูดภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง ชัดเจน

5. เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

การเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยากที่ต้องใช้ความพยายามในการฝึกฝนหรือต้องมีใจรักจึงจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดี แต่การเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่ดียากยิ่งกว่าหลายเท่า แต่ถึงอย่างไรครูที่รักการสอนภาษาอังกฤษก็มีเทคนิคและวิธีที่จะทำให้เด็กเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดี การเรียนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล ควรเน้นที่คำศัพท์พื้นฐานและประโยคง่าย ๆ ก็พอสังเกตจากการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ๆ จะเริ่มจากคำศัพท์ก่อนเป็นเบื้องต้น ตามด้วยวลีง่าย ๆ และประโยคสมบูรณ์ท้ายที่สุด ซึ่งเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย มีดังนี้

1. จุดมุ่งหมายในการสอนคำศัพท์

สังเวียน สถยติกุล และคณะ (2541) ได้สรุปจุดมุ่งหมายในการสอนคำศัพท์ไว้ ดังนี้

1.1 ต้องให้นักเรียนรู้ความหมาย คือ สามารถจะจำและบอกความหมายได้ทันที เมื่ออ่านเขียนหรือได้ยินคำศัพท์นั้น ๆ การที่จะสอนให้นักเรียนรู้ความหมายของศัพท์นั้นมีหลายประการ เช่น ใช้การแสดงประกอบ ใช้รูปภาพ ใช้ของจริง ใช้ข้อความข้อความความหมายของศัพท์ในภาษาอังกฤษนั้น ๆ คำ ๆ เดียวอาจมีได้หลายความหมายฉะนั้นครูจะต้องสอนความหมายของรากคำศัพท์ที่ใช้อยู่ในบทเรียนนั้น ๆ และต้องสอนความหมายตามแบบโครงสร้าง Function words ด้วย

1.2. ต้องให้นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง การที่จะให้นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ครูจะต้องสอนให้นักเรียนออกเสียงที่ละคำ เพราะคำในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้ออกเสียงตามตัวสะกดเสมอไป

1.3. ต้องให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์นั้น ๆ ได้ในประโยคต่าง ๆ โดยให้มีความสัมพันธ์กับโครงสร้างของเสียงและไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ ได้คล่องแคล่วและถูกต้องทั้งด้านภาษาเขียน ภาษาอ่าน ภาษาพูดตามความนิยมของเจ้าของภาษานั้น ๆ คือ ต้องให้นักเรียนมีความสามารถใช้คำนั้น ๆ ได้จริง ๆ

พรสวรรค์ สิปป์ (2550) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้อำนาจศัพท์ไว้ ดังนี้

คำศัพท์ที่ผู้สอนจะนำไปสอนนั้น แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือคำศัพท์ที่ผู้เรียนรู้เฉพาะความหมาย (Passive vocabulary) และคำศัพท์ที่ผู้เรียนต้องสามารถนำไปใช้ได้ (Active vocabulary) ในการสอน Passive vocabulary สอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายก็เพียงพอ ส่วน Active vocabulary นั้นผู้สอนต้องจัดกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมายต่อไปนี้

1. ให้ผู้เรียนออกเสียงและเขียนคำนั้น ๆ ให้ถูกต้อง เนื่องจากคำในภาษาอังกฤษไม่ได้ออกเสียงตามการสะกดตัวเสมอไปซึ่งคำประเภทนี้มีอยู่มากในภาษาอังกฤษ

2. ให้ผู้เรียนรู้ความหมายซึ่งต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมที่แตกต่างกันระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษด้วย

3. ให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในโครงสร้างแบบต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียนซึ่งต้องถูกต้องทั้งด้านไวยากรณ์และสถานการณ์วัฒนธรรมและตามความนิยมของเจ้าของภาษา

4. ให้ผู้เรียนรู้ว่าคำ ๆ นั้นเป็นคำประเภทใด เช่น เป็นคำนาม คำคุณศัพท์ คำกริยา หรือคำกริยาวิเศษณ์ เพื่อให้ผู้เรียนจะสามารถนำคำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

2. หลักการสอนคำศัพท์

พรสวรรค์ สิปป์ (2550) ได้เสนอแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คำศัพท์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายและขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ไว้ ดังนี้

2.1 ไม่ควรสอนคำศัพท์เป็นคำเดี่ยว ๆ ควรสอนในบริบท เช่น ในรูปประโยค ในบทอ่านหรือบทสนทนา

2.2 ให้ผู้เรียนได้เห็นคำศัพท์ที่สอนใหม่บ่อย ๆ ผู้สอนควรนำคำที่ผู้เรียนได้เรียน แล้วมาใช้ในการสอนครั้งต่อ ๆ ไป

2.3 การฝึกออกเสียงคำศัพท์มีความจำเป็นมากต่อผู้ที่เริ่มเรียน ภาษาอังกฤษเพราะจะทำให้ผู้เรียนสามารถลงเสียงหนัก เบา ในคำได้ถูกต้อง

2.4 ถ้าเป็นไปได้ควรสอนคำศัพท์ที่อยู่ในหมวดหมู่เดียวกันจะช่วยให้ผู้เรียนจำ คำศัพท์ได้ดีขึ้น ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนคือ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก และขั้นนำไปใช้

3. ขั้นนำเสนอ สิ่งที่สำคัญในการนำเสนอคำศัพท์ คือ ผู้สอนควรนำเสนอในบริบท ไม่ควรนำเสนอคำศัพท์เดี่ยว ๆ เพราะการสอนคำศัพท์เดี่ยว ๆ นั้น ไม่เป็นจริงในแง่ของ ภาษาศาสตร์ เนื่องจากความหมายของคำส่วนใหญ่จะถูกกำหนดโดยบริบทเทคนิคการนำเสนอ ความหมายของคำศัพท์มีหลายวิธี ประกอบด้วย

3.1 การให้ตัวอย่าง

3.2 การสอนด้วยเทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทาง

3.3 การแสดงละครและการใช้ท่าทาง

3.4 การให้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคำที่มีความหมายตรงกันข้าม

3.5 การให้คำจำกัดความ

3.6 การให้ผู้เรียนเดาความหมายจากบริบทซึ่งบริบทนั้นจะต้องชัดเจน

3.7 การแปลสิ่งที่ต้องระวังในการแปลคือ คำบางคำไม่สามารถแปลตรงตัวได้

4. ขั้นฝึก การฝึกคำศัพท์ควรเริ่มฝึกจากคำเดี่ยวต่อนั้นฝึกเป็นประโยคและขั้น สดท้ายฝึกเป็นข้อความที่เกี่ยวข้องกัน (Connected discourse)

5. ขั้นนำไปใช้ การนำคำศัพท์ไปใช้นั้นมักจะสัมพันธ์กับทักษะอื่นและควรเป็น ลักษณะของการสื่อสาร เช่น ให้นำคำศัพท์ไปแต่งเป็นเรื่องสั้น ๆ นำไปใช้ในการสนทนาการแสดง บทบาทสมมุติ การแสดงละคร เป็นต้น

ชยันต์ บุญพิโย (2546) ได้เสนอวิธีการสอนคำศัพท์ไว้ว่า ผู้เรียนจำเป็นต้อง เรียนรู้ทั้งความหมายและรูปของคำซึ่งทั้งสองส่วนนี้ควรจะถูกนำเสนอแบบเชื่อมต่อกันอย่าง ใกล้ชิดเพื่อให้แน่ใจว่าทั้งรูปและความหมายจะไปด้วยกันได้ดี เพราะยังมีช่องว่างของ

การนำเสนอรูปและความหมายของคำมากเท่าไร การที่ผู้เรียนจะเชื่อมโยงสองส่วนนี้เข้าด้วยกัน ยิ่งน้อยลงส่วนจำนวนของคำศัพท์นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัย ดังต่อไปนี้

1. ระดับผู้เรียน
2. แฉมโนมที่ผู้เรียนจะคุ้นเคยกับคำศัพท์
3. ความยาก
4. คำศัพท์นั้นสอนได้ เช่น ง่ายต่อการอธิบายหรือสาธิตหรือไม่
5. คำศัพท์นั้นจะให้ผู้เรียนนำไปใช้หรือเพียงให้รู้จักจำนวนคำใหม่ที่จะนำเสนอ

ไม่ควรจะมากเกินไปกว่าที่ผู้เรียนจะสามารถจำได้และไม่ควรใช้เวลามากจนเกินไปกว่าบทเรียน ในหนังสือเรียนมักจะใช้หลักการว่านำเสนอคำศัพท์ไม่ควรเกินครั้งละ 12 คำ จะนำเสนอรูปก่อนความหมาย หรือความหมายก่อนรูปก็ได้ การนำเสนอคำศัพท์มีหลากหลายวิธีที่ผู้สอนสามารถเลือกใช้หรือผสมผสานรูปแบบให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้ เช่น วิธีแปลความหมาย วิธีแสดงความหมาย วิธีอธิบายความหมาย วิธีเน้นรูปคำ วิธีให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม

ชยันต์ บุญพิโย (2546) ได้เสนอแนะขั้นตอนการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ ดังนี้

1. การนำเสนอ (Presentation) สามารถนำเสนอด้วยวิธีการที่หลากหลาย ดังนี้
 - 1.1 การนำเสนอด้วยการมองเห็น (Visual demonstration) เช่น แสดงภาพหรือตารางบนกระดาน
 - 1.2 นำเสนอโดยการมีความคิดเห็นส่วนร่วม (Association) เช่น การใบ้คำแปลให้ร่วมคิดถึงคำศัพท์ที่จะนำเสนอ
 - 1.3 นำเสนอด้วยบริบทของคำที่เกี่ยวข้อง (Verbal context) เช่น การให้คำจำกัดความและอธิบายเป็นภาษาอังกฤษให้ศึกษาพยายามนึกถึงคำศัพท์ที่ต้องการนำเสนอ เป็นต้น
2. การฝึกฝน (Practice) มุ่งให้ผู้ศึกษามีความสามารถที่จะนำคำศัพท์มาใช้ทั้งการพูดและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพทำให้เกิดความชำนาญในคำศัพท์ใหม่ได้ สามารถสอนด้วยวิธีดังต่อไปนี้
 - 2.1 แสดงด้วยวัตถุสิ่งของ (Showing Object)
 - 2.2 แสดงด้วยท่าทาง (Performing action)
 - 2.3 แสดงด้วยภาพ (Showing Picture or chant)
 - 2.4 แสดงด้วยการวาดภาพใสกระดาน (Drawing on the board)
 - 2.5 แสดงด้วยประโยคตัวอย่างประกอบ (Illustrative sentence)
 - 2.6 แสดงด้วยความหมายง่าย ๆ เป็นภาษาอังกฤษ (Explaining in simple English)
 - 2.7 แสดงด้วยการร่วมคิดคำศัพท์อื่น ๆ (Associating with other words)

2.8 แสดงด้วยการสร้างคำ (Word building)

2.9 แสดงด้วยภาษาแม่ (Mother tongue)

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2542) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการสอนคำศัพท์ ดังนี้

1. การนำเสนอรูปคำศัพท์ในขั้นตอนนี้อาจทำได้โดยเขียนคำศัพท์บนกระดาน หรือชู้บัตรคำของคำศัพท์เพื่อให้นักเรียนได้เห็น ว่า คำศัพท์นั้นเขียนอย่างไร

2. ครุณำนักเรียนออกเสียงคำศัพท์สะกดคำศัพท์ สะกดคำศัพท์พร้อมกันทั้งชั้น แล้วสุ่มนักเรียนบางคนออกเสียงและสะกดคำ

3. การบอกความหมายของคำศัพท์ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

3.1 การใช้รูปภาพบอกความหมาย

3.2 การแสดงท่าทางเพื่อบอกความหมาย

3.3 การนำวัตถุของจริงมาแสดงเพื่อบอกความหมาย

3.4 การยกตัวอย่างประโยคโดยใช้ภาษาง่าย ๆ ในการบอกความหมาย

3.5 การแปลความหมายเป็นภาษาแม่ของนักเรียนจะเลือกวิธีใดในการบอกความหมายของคำศัพท์นั้นก็แล้วแต่ลักษณะของคำว่าจะเหมาะกับวิธีบอกความหมายแบบใด เช่น คำนามที่เป็นรูปธรรมขนาดไม่ใหญ่นักอาจใช้วิธีนำของจริงมาให้เด็กเรียนดูคำกริยาซึ่งเห็นได้ชัดอาจใช้ท่าทางแสดงและหากเป็นคำนามที่เป็นนามธรรมเข้าใจยากเพื่อไม่ให้เกิดการเสียเวลาและไม่ให้นักเรียนสับสนก็ควรต้องใช้การแปลหรืออาจใช้หลาย ๆ วิธีร่วมกัน

4. ครุยกตัวอย่างการใช้คำศัพท์นั้น ๆ ในประโยค เพื่อให้เข้าใจในการใช้คำศัพท์ และในทางกลับกันอาจให้นักเรียนยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำศัพท์นั้น ๆ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน

5. รูปแบบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษสามารถสอนได้ในหลายรูปแบบ ยกตัวอย่างใน 1 รูปแบบคือ การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษผ่านนิทาน

5.1 การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษผ่านนิทาน นิทานจัดว่าเป็นสื่อที่ดีที่สุดเหมาะสมที่จะนำไปสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะนิทานประกอบภาพเพราะภาพและเนื้อเรื่องในนิทานถือว่าการจำลองเรื่องราว เหตุการณ์ในโลกกว้าง เป็นเรื่องราวสั้น ๆ ง่าย ๆ สำหรับเด็ก เนื้อเรื่องน่าสนใจพร้อมภาพประกอบช่วยให้เด็กสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์กับรูปภาพและตัวอักษร ทำให้เด็กนอกจากจะได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินมีคติสอนใจแล้วยังเป็นการสร้างประสบการณ์ในการฟังสิ่งที่ออกจากปากผู้เล่าจริง ๆ ทั้งความสามารถในการออกเสียง การจดจำโครงสร้างรูปคำและการรู้วิธีการนำไปใช้ในการสนทนาอันจะไปสู่การรักการอ่าน

เด็ก ๆ และเกิดสนใจอยากเรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ มากขึ้น เทคนิคการใช้นิทานเพื่อสอนภาษาอังกฤษสามารถดำเนินการได้ ดังนี้

5.1.1 การเลือกนิทาน นิทานที่จะเลือกควรเป็นนิทานที่มีคำสั้น ๆ เน้นนิทานที่มีภาพประกอบอาจเป็นนิทานที่เน้นสอนคำศัพท์หรือนิทานที่เป็นเรื่องที่เด็กสามารถทำกิจกรรมหรือมีส่วนร่วมกับเรื่องได้ดีตามความสนใจของเด็ก มีการใช้ภาษาที่เหมาะสมตามวัยและพัฒนาการของเด็ก เนื้อเรื่องมีการใช้คำศัพท์ซ้ำใช้คำคล้องจองและมีรูปแบบประโยคที่เข้าใจง่ายเรื่องราวไม่ซับซ้อน

5.1.2 การเล่นนิทาน ก่อนการเล่นนิทานควรพูดคุยกับเด็กในหัวข้อที่เกี่ยวกับนิทานอาจเป็นประสบการณ์ของครูเองหรือของเด็กคนใดคนหนึ่งในห้องและเน้นการจดจำคำศัพท์และสำนวนของภาษาต่างประเทศด้วยการใช้คำซ้ำเพื่อสร้างบรรยากาศของการใช้สำนวนของเจ้าของภาษา เช่น ให้เริ่มต้นการเล่นนิทานด้วยการบอกเด็กเป็นภาษาอังกฤษ เช่น I'm going to tell you a story about... หรือ Once upon the time ...เพื่อเด็กจะสามารถจำรูปแบบการเล่นนิทานจากครูได้โดยไม่ต้องสอนใช้น้ำเสียงให้เหมาะกับเรื่องและอารมณ์ของตัวละครที่สวมบทบาทอยู่ มีการใช้เสียงสูงต่ำเป็นจังหวะ โดยเมื่อถึงจุดสำคัญของเรื่องควรเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วม เช่น การตั้งคำถามเป็นภาษาอังกฤษในขณะที่เด็กกำลังอยู่ในอารมณ์ร่วมอยู่โดยเปิดโอกาสไปเป็นท่าทางตามเรื่องเพื่อให้เด็กเกิดความสนุกสนานมากขึ้น ควรใช้ท่าทางและสีหน้าประกอบการเล่าและพยายามให้เด็กมีโอกาสทำกิจกรรมเคลื่อนไหวโดยอาจให้เด็กทำตามท่าทางตามตัวละครในเนื้อเรื่องโดยมีครูเป็นผู้ออกเสียงพูดประโยคตามท่าทางนั้น ๆ อย่างซ้ำ ๆ เพื่อให้เด็กจำท่าทางและสำเนียงของภาษาพร้อมกับความเพลิดเพลิน นอกจากนี้นักเรียนยังเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีส่วนร่วมอยู่ตลอดเวลาทำให้การเรียนรู้สนุกมากยิ่งขึ้น ครูสามารถใช้เกมเพื่อเป็นการทบทวนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับนิทานมาต่อยอดทำกิจกรรมที่หลากหลายขึ้นเพื่อให้เด็กเข้าใจและคุ้นเคยกับภาษาและคำศัพท์ในเนื้อเรื่อง ครูสามารถเล่าซ้ำหรือทบทวนอยู่เสมอ

5.1.3 การจัดการชั้นเรียน ครูอาจจะลองจัดที่นั่งให้เด็กใหม่ ให้เด็กลงมานั่งที่พื้นล้อมรอบตัวครูหรือออกไปเล่นนิทานกลางแจ้งได้รวมไม้เพื่อสร้างบรรยากาศแปลกใหม่และพิเศษ

5.1.4 สื่อประกอบการเล่นนิทาน ควรหาอุปกรณ์และสื่อที่ดึงดูดให้เด็กสนใจว่าเกิดอะไรขึ้นในชั่วโมงนั้น ๆ เช่น การนำเพลงมาใช้ประกอบเนื้อเรื่องมาเปิดเพื่อใช้เสียงเพลงกระตุ้นความรู้สึกของเด็ก อาจทำให้เด็กเคลื่อนไหวตามจังหวะหรือแสดงท่าทางประกอบคำศัพท์ในเพลงอย่างง่ายหรืออาจใช้เทคนิค Finger Play มาสอนคำศัพท์ในนิทาน การนำตุ๊กตามาสมมุติเป็นตัวละครการจัดทำฉากนิทาน 3 มิติ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

เด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเดียวกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาไทย ซึ่งวิธีการเรียนรู้ภาษาของเด็กสามารถอธิบายได้ในเชิงทฤษฎี โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ซึ่ง แรมสมร อยู่สธภาพร 2540 ได้อธิบายไว้ ดังนี้

1.1 ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviourism) Skinner (1972) เชื่อว่า เด็กเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีการเดียวกับการเรียนรู้พฤติกรรมอื่น ๆ โดยผ่านการวางเงื่อนไข (operant conditioning) และการเลียนแบบ (imitation) การวางเงื่อนไขเป็นวิธีการที่เด็กใช้ในการเรียนรู้ ความหมายของคำเช่น เมื่อแม่พูดว่า ช็อคโกแลต แล้วให้ช็อคโกแลตกับเด็ก เมื่อเด็กได้ชิมรสชาติและเรียนรู้คำว่า ช็อคโกแลตนั้นหมายถึง อร่อยและหวาน ซึ่งกระบวนการนี้ทำให้เกิดการเรียนรู้ความหมายของคำโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงแรกเริ่ม การวางเงื่อนไขเกี่ยวข้องถึงกระบวนการเสริมแรง การออกเสียงคำที่ถูกต้องของเด็กทารกที่เปล่งออกมา เช่น เด็กทารกชี้ไปที่แมวและพูดว่า มะ แม่ของเด็กก็พูดว่า ใช่ มันคือแมว ดังนั้นเด็กจึงถูกเสริมแรงสำหรับการออกเสียงที่ถูกต้องเห็นได้ชัดว่าการสังเกตและการเลียนแบบเป็นส่วนสำคัญของการเรียนรู้ (learning) และการรับภาษา (language acquisition)

1.2 ทฤษฎีกำเนิดนิยม (Nativism) Chomsky (1999) กล่าวว่า พัฒนาการทางภาษาแตกต่างกันอย่างมากจากพัฒนาการทางพฤติกรรมอื่น ๆ ของมนุษย์ ความสามารถทางภาษาเป็นลักษณะเฉพาะของมนุษย์ ความสามารถที่จะเข้าใจและผลิตภาษาเป็นสิ่งที่มีความกำเนิดของมนุษย์ Chomsky เชื่อว่าเด็กทุกคนมีกลไกการรับภาษา (Language Acquisition Device: LAD) ซึ่งผูกติดมากับกฎของไวยากรณ์สากล (The rules of universal grammar) เมื่อเด็กเรียนรู้คำเพียงพอ เด็กก็จะใช้กฎของไวยากรณ์สากลเพื่อทำความเข้าใจความหมายของคำพูดที่เขาได้ยินและรวมคำศัพท์ต่าง ๆ เข้าไปในการเรียนรู้ประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

1.3 ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism) เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงพัฒนาการทางภาษาอย่างละเอียดยิ่งขึ้น เพราะเป็นการมองภาษาโดยนำแนวคิดของพฤติกรรมนิยมผสมผสานกับแนวคิดกำเนิดนิยม ซึ่งเชื่อว่าเด็กมีกลไกการรับภาษาในตัวผสมผสานกับการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเป็นผลให้การเรียนรู้ภาษาเกิดขึ้นจากทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของเด็กในข้างต้น สามารถสรุปได้ดังตาราง

ตาราง 3 แสดงสรุปทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

ทฤษฎี (ผู้นำเสนอ)	แหล่งกำเนิดหลักของการพัฒนา ภาษา	กลไกการทำงานของ พัฒนาการ
ทฤษฎีพฤติกรรม (Skinner)	1. อิทธิพลของสภาพแวดล้อม 2. การฝึกฝน	1. การเลียนแบบ 2. การวางเงื่อนไข
ทฤษฎีกำเนิดนิยม (Chomsky)	1. พันธุกรรม 2. ความสามารถที่มีมาแต่เกิด กลไก การรับภาษา	1. วุฒิภาวะ 2. การเรียนรู้คำ 3. การทำแผนที่ของกลไก การรับรู้อาษา
ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม 1. พัฒนาการทางภาษา ขึ้นอยู่กับพัฒนา สติปัญญา (Piaget)	1. ความสามารถทางสติปัญญา ของเด็ก 2. การทำงานร่วมกันของสติปัญญา ของเด็กกับปัจจัย ทางสภาพแวดล้อม	1. การซึมซับหรือดูดซึม ประสบการณ์ 2. การปรับโครงสร้าง ทางสติปัญญา
2. พัฒนาการทางภาษา ขึ้นอยู่กับสังคม และวัฒนธรรม	1. การมีปฏิสัมพันธ์กับ สภาพแวดล้อมที่พร้อม ไปด้วยภาษา 2. การร่วมกิจกรรมกับผู้ใหญ่	บริบทของการใช้ภาษา การทำงานร่วมกันของ zone of proximal growth

2. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

McLaughlin (1998) กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (preschool children) นั้นมีวิธีการเดียวกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของเด็กเอง

Moon (2000) อธิบายว่า เด็กเล็กเรียนภาษาอังกฤษในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ในวิถีธรรมชาติ เช่นเดียวกับที่เด็กเรียนภาษาแม่

2.2 ผ่านการถูกกระตุ้น ซึ่งการกระตุ้นนั้นขึ้นอยู่กับรูปแบบของครู (teacher's

style) ถ้าครูกระตุ้นเด็กจะเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

2.3 โดยการฟังและทำซ้ำ ๆ

2.4 โดยการเลียนแบบครู

2.5 โดยการลงมือปฏิบัติและปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในบรรยากาศของความ

ไว้วางใจและการยอมรับ ผ่านความสนใจที่หลากหลายและกิจกรรมที่สนุกสนานซึ่งเด็กสามารถเห็นเป้าหมายได้

2.6 ผ่านการแปลประโยคไปยังภาษาของตน

แรมสมร อยู่สถาพร (2540) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กนั้น คล้ายคลึงกับกระบวนการการเรียนรู้ภาษาแม่ที่ประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

- 1) ขั้นการสำรวจ
- 2) ขั้นการเลียนแบบ
- 3) ขั้นการเปรียบเทียบและสรุปกฎ
- 4) ขั้นการศึกษาอย่างเป็นแบบแผน

ในขั้นแรกเด็กจะพยายามออกเสียงทุกชนิด มีผลงานวิจัยชี้ให้เห็นว่าเด็กจะสามารถออกเสียงที่ยากและบางครั้งไม่สามารถออกเสียงได้เมื่อโตขึ้น ในขั้นที่สองเด็กจะฟังผู้ใหญ่พูดและพยายามเลียนแบบ ในขั้นที่สาม เด็กพยายามที่จะเชื่อมโยงคำศัพท์ต่าง ๆ กับสิ่งของหรือคน และพยายามที่จะจับคู่และจำรูปแบบประโยคต่าง ๆ และในขณะเดียวกันก็พยายามที่จะสร้างคำศัพท์หรือรูปแบบของประโยคของตนเองตามความเข้าใจที่ตนสรุปได้ และในขั้นสุดท้าย การศึกษาอย่างเป็นแบบแผนหรือเป็นระบบจะช่วยขยายประสบการณ์และความสามารถที่เด็กมีอยู่แล้วให้กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น ซึ่งในความเห็นของ Prator (1973) นั้น เชื่อว่ากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจะคล้ายคลึงกับการเรียนรู้ภาษาแม่ที่กล่าวข้างต้นเพียงแต่ว่าภาษาแม่นั้นเด็กจะเรียนรู้เองโดยธรรมชาติ แต่ความสามารถในภาษาอังกฤษของเด็กนั้นเกิดจากการเรียนการสอนของครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง

จากแนวคิดของนักการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าเด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการและกระบวนการเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่หรือภาษาไทย จากการฟังแล้วจึงพัฒนาสู่การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ

3. พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

จากแนวคิดที่ว่าเด็กปฐมวัยเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยวิธีเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่หรือภาษาไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย จากแบบพฤติกรรมทางภาษาของนักเรียนที่มีความระดับชำนาญหลากหลายในกระบวนการได้มาซึ่งภาษาในชั้นเรียน ที่แบ่งตามระดับความสามารถทางภาษา จะเห็นได้ว่าเป็นภาวะต่อเนื่องกันของการเรียนรู้ ซึ่งลำดับขั้นของการได้มาซึ่งภาษาที่สองสามารถอธิบายได้ ดังนี้

ขั้นการสร้างความเข้าใจในภาษา (The comprehension stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วง 10 ชั่วโมง ถึง 6 เดือนตั้งแต่เริ่มเรียนรู้ภาษาที่สอง เด็กจะมีวงคำศัพท์ประมาณ 500 คำ ซึ่งเด็กสามารถเข้าใจได้แต่ยังไม่สามารถใช้ได้อย่างสะดวก ขั้นนี้เรียกว่า ระยะเงียบ ซึ่งในระยะนี้เด็กอาจจะไม่พูดแต่พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เด็กกำลังได้ยินและสามารถตอบสนองโดยวิธีการที่หลากหลาย รวมไปถึงการชี้ไปที่วัตถุ รูปภาพ หรือคน การแสดงการกระทำ เช่น

ยื่นขึ้นหรือปิดประตู การแสดงอาการปฏิกิริยาหรือกัมมันตภาพ หรือตอยสนองกับคำถาม ใช้/ไม่ใช่ ในขั้นนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Tabor และ Snow (1994) ซึ่งได้อธิบายถึงกระบวนการที่ไม่ใช่ ภาษา 2 กระบวนการสำคัญที่เด็กปฐมวัยเรียนภาษาที่สอง กระบวนการแรก เรียกว่า “spectating” คือ การสังเกตอย่างกระตือรือร้นของเด็กที่เรียนรู้อีกภาษาที่สอง เมื่อเด็กได้ใกล้ชิดกับบุคคลที่พูดภาษาอังกฤษและเด็กให้ความสนใจกับภาษาที่กำลังถูกใช้อยู่ กระบวนการนี้เน้น การทำความเข้าใจกับข้อมูลทางภาษาอังกฤษ (English Input) กระบวนการที่สอง เรียกว่า พฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็ก ซึ่งยังไม่ปรากฏเป็นการสื่อสารแต่สามารถระบุได้ว่าพวกเขาสร้างความ เข้าใจภาษาอังกฤษ ซึ่งเด็กอาจจะพูดซ้ำถ้อยคำที่เขาได้ยินแต่ไม่สามารถใช้การพูดซ้ำนี้ในการทำ การสื่อสารได้

ขั้นเริ่มผลิตภาษา ขั้นนี้อยู่ในช่วงหลังจากระยะแรกเริ่ม 6 เดือน เด็กจะพัฒนา วocabularies ประมาณ 1,000 คำ ซึ่งเด็กสามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ ในขั้นนี้เด็กสามารถพูดได้ 1-2 วลี และสามารถแสดงความเข้าใจในเนื้อหาใหม่โดยให้คำตอบง่าย ๆ เช่น ใช่/ไม่ใช่ หรือคำถาม ใคร อะไร ที่ไหน

ขั้นการพัฒนาออกมาเป็นคำพูด ขั้นนี้อยู่ในช่วง 1 ปีถัดมา เด็กจะพัฒนา vocabularies ถึง 3,000 คำ และสามารถใช้วลีสั้น ๆ หรือประโยคง่าย ๆ เพื่อสื่อสาร เด็กสามารถเริ่ม ใช้บทสนทนา และสามารถถามคำถามง่าย ๆ เช่น Can I go to the restroom? และสามารถตอบ คำถามง่าย ๆ ได้ เด็กสามารถผลิตประโยคได้ยาวขึ้น แต่อาจจะไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ขั้นการพัฒนาภาษาเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิด ขั้นนี้อยู่ในช่วง 1 ปี หลังจาก ขั้นการผลิตภาษา เด็กจะพัฒนา vocabularies ถึง 6,000 คำ และเริ่มสร้างคำพูดที่ซับซ้อน เพื่อชี้แจง ทักษะ การถามเพื่อความกระจ่าง การแลกเปลี่ยนความคิด และสามารถพูดได้ยาวขึ้น

ขั้นการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขั้นนี้อยู่ในช่วงระหว่าง 5-7 ปี ในการเรียนรู้ ภาษาที่สอง ในขั้นนี้เด็กจะมีพัฒนาการ vocabularies เฉพาะเนื้อหา เด็กสามารถพูดโดยใช้ ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างสะดวกสบาย เช่นเดียวกับเด็กอายุเดียวกันที่พูดภาษาอังกฤษเป็น ภาษาแม่ในขั้นนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Cummins (1999) ซึ่งได้บันทึกไว้ว่าเด็กชั้น ประถมศึกษา (elementary age children) ผู้ซึ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่ออายุ 5 ปี ปรากฏ ความสำเร็จในการสนทนาได้ดี หลังจากผ่านไป 2 ปี Cummins เสนอแนะว่าอาจจะต้องใช้เวลา 5-7 ปี สำหรับเด็กที่จะพูดภาษาที่สองได้ถึงระดับเดียวกับความสามารถในการใช้ภาษาแม่ในการพูด

หนังสือนิทาน

1. การจัดกิจกรรมการทำหนังสือนิทาน สำหรับเด็กปฐมวัย

การจัดกิจกรรมการทำหนังสือนิทานเกิดขึ้นจากแนวคิดการสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษามีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาของเด็กตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นมัธยมศึกษา เริ่มทำการศึกษาที่ประเทศออสเตรเลีย ต่อมาในปี ค.ศ.1984 ดร.ริชาร์ด วอล์คเคอร์ เบรนดอน บาร์ทเล็ท และดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ ได้นำแนวคิดนี้มาเผยแพร่ในประเทศไทยโดยได้ทำการศึกษาวิจัยพบว่า ทำให้เด็กมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เด็กสามารถอ่านเรื่องและเข้าใจความหมายของภาษาได้ดี เด็กเรียนภาษาได้เร็วและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา ปัจจุบันได้มีนักศึกษานำแนวคิดนี้ไปทำการวิจัยอย่างแพร่หลายเพื่อแก้ปัญหาการอ่านของเด็กหรือการพัฒนาการใช้ภาษาด้านการ ฟัง พูด อ่านและเขียน ในปี พ.ศ. 2542 ผู้เขียนได้นำแนวคิดนี้ไปทดลองใช้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาแบบองค์รวมสำหรับเด็กปฐมวัยโดยจัดกิจกรรมให้เด็กปฐมวัยได้สร้างหนังสือนิทานพบว่า สามารถพัฒนาการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต่อมาในปี พ.ศ.2551 ชมพูนุท ศุภผลศิริ ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการทำหนังสือนิทาน พบว่าเด็กปฐมวัยมีความสามารถทางพหุปัญญาสูงขึ้น

การจัดกิจกรรมการทำหนังสือนิทานหมายถึง การจัดสภาพการณ์ให้เด็กเรียนรู้การสื่อสารซึ่งกันและกันอย่างมีปฏิสัมพันธ์และมีความหมายด้วยการสร้างหนังสือนิทาน สร้างบรรยากาศการเรียนรู้การอ่านจากผลงานการเขียน เรียนรู้การเขียนจากการอ่าน เรียนรู้ภาษาจากรรณกรรมและการเลียนแบบ กระตุ้นให้เด็กแสดงการสื่อสารผ่านกระบวนการคิดตลอดเวลาและใช้ภาษาจากแรงจูงใจภายในไม่ใช่การบังคับ ส่งเสริมให้เด็กมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ มีกระบวนการจัดกิจกรรม 4 ขั้นตอน ขั้นที่ 1 กำหนดเนื้อเรื่องนิทาน ขั้นที่ 2 สืบหาความหมายของคำ ขั้นที่ 3 สร้างหนังสือนิทาน ขั้นที่ 4 ใช้หนังสือเป็นแหล่งข้อมูล

2. หลักการการจัดกิจกรรมการทำหนังสือนิทาน

2.1 เรียนอ่านและเขียนด้วยกันอย่างมีวัตถุประสงค์ การอ่านและการเขียนควรจะเรียนพร้อมกันเพราะเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องซึ่งเด็กจะนำสิ่งที่ได้ในการอ่านมาใช้ในการเขียน

2.2 ฟังและทำความเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมดก่อนและจึงมาทำความเข้าใจส่วนย่อย ๆ เช่น ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์

2.3 เลือกเนื้อเรื่องที่เร้าความสนใจของเด็ก หรือให้เด็กสร้างเนื้อเรื่องขึ้นใหม่ตามความสนใจ พยายามให้เด็กเรียนรู้จากแรงจูงใจภายใน (เรียนรู้ด้วยตนเอง) ในห้องเรียนควรมีหนังสือวรรณกรรมเด็กเป็นจำนวนมากเพียงพอ

2.4 เด็กได้เรียนรู้ภาษาอย่างอิสระซึ่งจะทำให้เด็กเรียนรู้ได้เร็วและสามารถประเมินการเรียนรู้ของตนเองได้

2.5 เปิดโอกาสให้เด็กมีประสบการณ์ทางภาษาหลากหลายโดยมีครูควรให้คำแนะนำช่วยเหลือ ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครู

2.6 ให้เรียนอ่านและเขียนไปพร้อม ๆ กันจะทำให้เกิดความแม่นยำในเนื้อหา

2.7 สร้างบรรยากาศให้เด็กคุ้นกับหนังสือเพื่อซึมซับเรื่องราวในหนังสือ ให้เด็กพูดอ่านเขียนและวาดภาพ เล่นบทบาทสมมติ จัดพื้นที่ อุปกรณ์เพื่อสนับสนุนให้เด็กทำกิจกรรมสื่อสารภาษาในลักษณะเป็นองค์รวมโดยใช้การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนร่วมกัน

2.8 จัดการเรียนรู้แบบยืดหยุ่นเด็กเป็นศูนย์กลาง ครูศึกษาความสนใจความสามารถและสอนเด็กตามระดับความสามารถที่แตกต่างกัน ครูเตรียมและวางแผนการสร้างหนังสือตามความสนใจของเด็ก เด็กมีโอกาสใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติและอย่างมีความสุข

2.9 ส่งเสริมให้เด็กมีความมั่นใจ กล้าเสี่ยงที่จะพูด เขียน โดยไม่กลัวผิด

2.10 ครูเป็นแบบอย่างที่ดีในการพูด ฟัง อ่านและเขียน

3. เทคนิคการสร้างหนังสือสำหรับเด็ก

อรอนงค์ โชคสกุล และศรีอัมพร ประทุมพันธ์ (2544) ได้กล่าวถึงลักษณะของหนังสือสำหรับเด็ก ดังนี้

3.1 เนื้อหาของหนังสือต้องมีความเหมาะสมกับวัย ระดับชั้นและความสนใจของเด็ก เนื้อหาจะต้องมีความสนุกสนาน มีการดำเนินเรื่องน่าสนใจ ไม่ใช้การบรรยายมากเกินไป ไม่ทำให้น่าเบื่อ เด็กเล็ก ๆ ควรมีเนื้อหาเพียงเล็กน้อยใน 1 หน้า ถ้าเป็นเด็กที่โตขึ้น เนื้อหาจะเพิ่มขึ้นตามวัยของเด็กได้แต่ต้องดูความเหมาะสมเป็นเกณฑ์ในการจัดทำเนื้อหา

3.2 เนื้อหาต้องมีแก่นของเรื่องหรือวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน เนื้อหาของหนังสือระดับเด็กเล็กควรมีความคิดรวบยอดเพียงอย่างเดียว เพื่อให้เข้าใจได้ง่ายไม่สับสน ส่วนเนื้อหาของเด็กที่กำลังย่างเข้าสู่วัยรุ่น จะมีความคิดรวบยอดมากกว่าหนึ่งก็ได้ แต่ต้องสอดคล้องกัน อย่างมีระบบและมีความเหมาะสมกลมกลืนได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

3.3 เนื้อหาจะต้องมีรูปแบบที่ชัดเจน เช่น จะเขียนเนื้อหาเป็นบทร้อยแก้วหรือบทร้อยกรอง ก็ควรกำหนดให้แน่นอนก่อนจะลงมือเขียน นอกจากนี้จะกำหนดการเขียนเป็นบท

ร้อยแก้วหรือร้อยกรองแล้ว ยังจะต้องกำหนดให้ชัดเจนอีกว่าจะเขียนเนื้อหาในรูปแบบใด เช่น นิทาน นิทานพื้นบ้าน เรื่องสั้น บทละคร บทกวีเรื่อง สารคดี เป็นต้น

3.4 สำนวนภาษา ลักษณะการเขียนประโยคในหนังสือเด็ก สำนวนภาษา และประโยคที่จะนำมาเขียนในหนังสือเด็กจะต้องเป็นภาษาง่าย ๆ อ่านแล้วสามารถเข้าใจความหมายได้โดยไม่ต้องนำมาแปลอีกครั้งและการเขียนทุกคำจะต้องถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา เด็ก ๆ จะได้นำไปใช้อย่างถูกต้องทั้งในด้านการเขียนและการนำไปใช้ต่อไป

3.5 ภาพประกอบที่ใช้ในหนังสือสำหรับเด็ก การใช้ภาพประกอบในหนังสือสำหรับเด็กมีหลายวิธี เช่น ภาพวาด ภาพถ่าย ภาพตัดปะ เป็นต้น ในการนำภาพมาประกอบหนังสือสำหรับเด็ก เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้จัดทำจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการพัฒนาการของเด็กแต่ละวัย เพื่อจะทำภาพได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องตามความสนใจ และพัฒนาการของเด็กแต่ละวัย เช่น เด็กก่อนวัยเรียน (อายุ 2-6 ขวบ) ควรเป็นหนังสือที่มีภาพมาก ๆ มีตัวหนังสือประกอบได้เล็กน้อย แต่สำหรับเด็กก่อนวัยรุ่น (อายุ 12-14 ขวบ) ไม่จำเป็นต้องมีภาพประกอบทุกหน้า

3.6 ขนาดตัวอักษรและขนาดของรูปเล่ม ในการจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก ขนาดตัวอักษรที่ใช้ในเนื้อเรื่อง ควรจะให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก เช่น เด็กวัยก่อนเรียน ใช้ตัวอักษรโตขนาดประมาณ 20-30 พอยท์ (ประมาณ 1/2 ซม.) และตัวอักษรที่ใช้ไม่ควรเป็นตัวอักษรลวดลาย ควรเป็นตัวอักษรที่มีรูปแบบที่ชัดเจน อ่านง่าย การเขียนอักษรแต่ละตัวถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา เด็กวัยที่สูงขึ้น ตัวอักษรจะมีขนาดลดลงได้ตามความเหมาะสม สำหรับขนาดของรูปเล่ม หนังสือสำหรับเด็กควรมีขนาดไม่เล็กหรือใหญ่เกินไป จำนวนหน้าก็เช่นเดียวกัน ต้องมีจำนวนเหมาะสมกับวัยของเด็ก

จำนวนหน้าของหนังสือสำหรับเด็กที่นิยมจัดทำกัน มีดังนี้

1. จำนวน 8-16 หน้า สำหรับเด็กวัย 2-5 ขวบ
2. จำนวน 16-32 หน้า สำหรับเด็กวัย 6-11 ขวบ

ขนาดรูปเล่มของหนังสือสำหรับเด็ก

1. ขนาด 8 หน้ายก (18.5 × 26 ซม.)
2. ขนาด 16 หน้ายกเล็ก (13 × 18.5 ซม.)
3. ขนาด 16 หน้ายกใหญ่ (14.8 × 21 ซม.)

การจัดทำขนาดรูปเล่มจะเป็นแนวนอนหรือแนวตั้งก็ได้ ในการจัดทำรูปเล่ม การเข้าเล่มก็เป็นส่วนสำคัญเพราะถ้าเราทำรูปเล่มไม่แข็งแรง จะทำให้หนังสือขาดได้ง่าย ไม่สะดวกในการนำไปอ่านของเด็ก ๆ ปกของหนังสือจึงควรใช้กระดาษหนาทำปกแข็งเพื่อความ

แข็งแรงและคงทน นอกจากลักษณะหนังสือสำหรับเด็กที่กล่าวมาแล้ว ในตอนท้ายสุดของหนังสือสำหรับเด็ก อาจจะมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาและมีความสัมพันธ์กับหนังสือให้เด็ก ๆ ได้ทำกิจกรรมนั้น ๆ หลังจากอ่านหนังสือสำหรับเด็กจบแล้ว เช่น คำอธิบายศัพท์ คำถาม แบบฝึกหัด เกม หนังสืออ้างอิง เป็นต้น

ถวัลย์ มาศจรัส (2538) กล่าวถึงข้อสรุปเรื่องที่ได้เด็กสนใจจากการประชุมปฏิบัติการเขียนหนังสือสำหรับเด็กที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) ร่วมกับ UNESCO ระหว่างวันที่ 18-28 พฤษภาคม 2533 นั้นได้สรุปเรื่องที่ได้เด็กสนใจ ดังนี้

อายุ 1-3 ปี จะชอบเรื่องสั้น ๆ มีตัวละคร 2-3 ตัว โครงเรื่องไม่ซับซ้อนและจบเรื่องด้วยความสมหวัง

อายุ 4-5 ปี จะชอบเทพนิยาย นิยายเกี่ยวกับสัตว์ ชอบฟังเพลงเห่กล่อม

อายุ 5-8 ปี สนใจภาพ ชอบเรื่องง่าย ๆ ที่อ่านเข้าใจด้วยตัวเอง ประเภทเทพนิยาย นิยายพื้นบ้าน ถ้าโครงเรื่องซับซ้อนไม่มากนักเด็กจะเข้าใจได้

อายุ 8-10 ปี ชอบนวนิยาย สารคดี ชอบอ่านหนังสือด้วยตนเอง ชอบอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาสาระ เรื่องวิทยาศาสตร์ ธรรมชาติ เครื่องยนต์กลไก ชีวิตประวัติของบุคคลสำคัญ

เด็กผู้หญิงสนใจโคลง กลอน ส่วนเด็กผู้ชายไม่ค่อยชอบ ภาษาที่ใช้เขียน เรื่องให้เด็กวัยนี้อ่านควรใช้ภาษาพูด เด็กจะให้ความสนใจติดตามอ่าน

อายุ 11-16 ปี การเขียนเรื่องให้เด็กวัยนี้อ่าน จะต้องใช้เทคนิคและกรรมวิธี เช่นเดียวกับการเขียนเรื่องสำหรับผู้ใหญ่ เด็กวัยนี้ชอบอ่านเรื่องยาว เรื่องที่มีเนื้อหาสาระ เรื่องสมจริง”

4. ขั้นตอนการสร้างหนังสือสำหรับเด็ก

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542) ได้เสนอขั้นตอนการทำหนังสือสำหรับเด็ก ดังนี้

ขั้น 1 ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการทำหนังสือเด็ก โดยศึกษาจากตำรา เอกสารต่าง ๆ การอบรม สัมมนา ศึกษาจากหนังสือสำหรับเด็กที่ได้รับรางวัลจากการประกวด เป็นต้น

ขั้น 2 เขียนโครงเรื่อง (Plot) จะทำให้ทราบว่าเป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับอะไร พร้อมกับบอกแกนของเรื่อง เพื่อจะได้ทราบว่าหนังสือเด็กเรื่องนั้นมีแกนของเรื่องอย่างไร แล้วจึงคิดผูกเป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน

ขั้น 3 เนื้อเรื่องย่อ คือ การเขียนเนื้อเรื่องย่อ ๆ ของเรื่องที่จะแต่งขึ้นมา ทำให้ผู้อ่านทราบได้ว่าเนื้อเรื่องนี้ มีเนื้อเรื่องย่อเกี่ยวกับอะไร ซึ่งจะละเอียดกว่าโครงเรื่อง

ขั้น 4 เขียนบทสคริปต์ (Script) คือ การนำเรื่องราวที่ได้จากโครงเรื่องมาเขียนบอกขั้นตอนของเนื้อเรื่องและรูปภาพ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดวางภาพและรูปเล่ม ของหนังสือ ตั้งแต่หน้าปกจนถึงหน้าสุดท้าย

ขั้น 5 การทำดัมมี่ (Dummy) คือ การทำหนังสือจำลองของหนังสือที่จะทำขึ้นมา โดยทำรายละเอียดจากบทสคริปต์มาเขียนและวาดรูปหรือทำสัญลักษณ์แทนรูป เป็นการทดลองก่อนที่จะพิมพ์เป็นเล่ม เพื่อดูความเหมาะสม

ขั้น 6 การทำรูปเล่ม (Format) คือ การทำหนังสือจริง ๆ ได้แก่ การวาดภาพคำบรรยายรวมทั้งการวางหน้า การจัดภาพ (layout) ของหนังสือให้เหมาะสมโดยดูจากดัมมี่ สำหรับขนาดของรูปเล่มมีหลายขนาดที่นิยมคือ ขนาดเล็ก 13 ซม. x 18.5 ซม. หรือ 16 หน้ายก ขนาดกว้าง 14.6 ซม. x 21 ซม. หรือ 16 หน้ายกใหญ่ ลักษณะของรูปเล่มมี 2 ลักษณะ คือ แบบแนวตั้งและแบบแนวนอน

ขั้น 7 การตั้งชื่อเรื่อง ต้องน่าสนใจ น่าติดตามอ่าน โดยอาศัยการพิจารณาจากเนื้อเรื่องในการสร้างหนังสือที่ดีสำหรับเด็ก ผู้สร้างต้องการวางแผนที่ดีเพราะจะช่วยให้หนังสือที่จัดทำขึ้นมีคุณค่า น่าอ่านชวนติดตาม ตลอดจนจูงใจให้เด็กรักการอ่านยิ่งขึ้น

ถวัลย์ มาตจรัส (2538) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนหนังสือ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ปัจจุบันสอนกลุ่มประสบการณ์อะไร

ขั้นที่ 2 จะเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่เท่าไร

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องอะไร (แล้วตอบคำถามเหล่านี้ให้ได้)

1. เขียนทำไม เพื่ออะไร

2. เนื้อหาเป็นอย่างไร

3. สาระที่ได้คืออะไร

4. รูปแบบการเขียนเป็นอย่างไร (ร้อยแก้วหรือร้อยกรอง)

ขั้นที่ 4 หาข้อมูลจากที่ไหน

ขั้นที่ 5 วางแผนการเขียนไว้อย่างไร

ขั้นที่ 6 จะลงมือเขียนเมื่อไร และกำหนดจะให้แล้วเสร็จเมื่อใด

ขั้นที่ 7 ลงมือเขียน

การสร้างหนังสือสำหรับเด็กต้องสร้างเป็นลำดับขั้นตอน เป็นการปฏิบัติที่มีแบบแผน ทั้งยังเป็นการสร้างวินัยให้กับตนเองอีกด้วย และต้องศึกษาข้อมูลจากงานเอกสารและแหล่งต่าง ๆ หลาย ๆ แหล่ง เพื่อจะได้นำความรู้และประสบการณ์มาเป็นแนวทางสำหรับพัฒนาหนังสือให้ได้หนังสือที่มีคุณภาพและน่าสนใจ

ทักษะการจดจำคำศัพท์

1. ความหมายของคำศัพท์

สังเวียน สฤษติกุล และคณะ (2541) กล่าวว่า คำศัพท์ คือ คำเดี่ยวหรือกลุ่มคำ หรือกลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นอะไร

ศิธร แสงธนู และคิต พงศทัต (2521) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า ศัพท์คือ กลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อากาหรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง

โดยสรุป คำศัพท์คือ กลุ่มเสียงหรือกลุ่มคำ ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นอะไร จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจึงพอสรุปได้ว่า ความเข้าใจคำศัพท์ หมายถึงการรู้ความหมายของกลุ่มคำหรือกลุ่มเสียงว่าเป็นอะไร

2. ลักษณะของคำศัพท์

Haycraft (1978) กล่าวถึงลักษณะของคำศัพท์ว่ามี 2 ประเภท คือ

2.1 Receptive vocabulary คือ คำซึ่งเด็กจำได้และเข้าใจเมื่อเด็กอยู่ในบริบท แต่เด็กไม่สามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง

2.2 Productive vocabulary คือ คำซึ่งเด็กเข้าใจ สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และสามารถใช้คำได้อย่างสร้างสรรค์ในการพูดและเขียน

3. กระบวนการรับรู้คำศัพท์

Brown and Payne (1994) ได้อธิบายถึงลำดับขั้นของกระบวนการรับรู้คำศัพท์ ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ

3.1 การประสพกับคำศัพท์ใหม่

3.2 การได้รับรูปแบบคำศัพท์ใหม่ กล่าวคือการได้รับภาพลักษณ์ที่ชัดเจนทั้งภาพหรือเสียง หรือทั้งสองอย่างสำหรับรูปแบบของคำใหม่

3.3 การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่

3.4 การรวมรูปแบบของคำและความหมายเข้าไปในความทรงจำกล่าวคือ การทำให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างรูปแบบและความหมายของคำ

3.5 การใช้คำ

4. การพัฒนาคำศัพท์

การพัฒนาคำศัพท์ในเด็กนั้นนั้นมีผู้ศึกษาไว้หลายท่านด้วยกัน Madorah Smith พบว่าเด็กอายุ 3 ขวบ รู้คำศัพท์มากถึง 896 คำ เด็กอายุ 4 ขวบ สามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ 2,072 คำ และเด็กอายุ 6 ขวบ สามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้มากถึง 2,562 คำ

Loban (1961) พบว่า เด็กระดับปฐมวัยรู้คำศัพท์ถึง 1,800–5,000 คำ โดยเฉลี่ยแล้ว จะรู้คำศัพท์ประมาณ 3,000 คำ จากผลการศึกษาเหล่านี้ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวในการสอน เด็กเล็กในด้านการพูดเป็นอย่างมาก ทั้งมีการจัดรายการสำหรับเด็กทางโทรทัศน์ การเสริมสร้าง ประสบการณ์เด็กแล้วการเปลี่ยนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาเด็กของบิดาและมารดา โดยทั่วไป

การศึกษาระยะยาวทำโดย Templin (2009) ได้เปรียบเทียบผลการศึกษาโดยได้ข้อสรุปว่า ในเรื่องของการใช้วocabularyในการออกเสียงของเด็กและการพัฒนาคำศัพท์ของเด็กวัยเดียวกันแต่ต่างกลุ่มการทดลองนั้น พบว่า เด็กต่างก็มีวุฒิภาวะในทางภาษาเพิ่มมากขึ้นกว่าเมื่อ 25 ปีก่อน ทั้งวุฒิภาวะในการพูด การอธิบายทั้งโดยใช้คำง่าย ๆ สั้น ๆ หรือการใช้ประโยคที่ สมบูรณ์หรือซับซ้อนในการสื่อความหมาย

5. การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์

ศรียาประภัสสร นิยมธรรม (2541) ได้อธิบายความเข้าใจภาษาที่ผู้อื่นพูดของเด็กไว้ว่า ความสามารถที่จะเข้าใจคำพูดของผู้อื่น ต้องอาศัยความรู้ศัพท์ต่าง ๆ เป็นพื้นฐานเด็ก อาจจะเข้าใจท่าทางการพูด การกระทำ แต่อาจจะไม่เข้าใจประโยคที่พูด ในการพัฒนาความเข้าใจนั้น เด็กจะต้องมีการตอบสนองต่อทั้งลีลาการพูดและสำเนียงที่เขาได้ยินในสภาพการณ์ต่าง ๆ เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์ จากท่าทาง เช่น การยิ้ม เสียงที่พูด เป็นการยากที่จะทราบว่าเด็กเข้าใจคำพูดผู้อื่นแค่ไหน เช่น เมื่อแม่บอกว่า “อย่า...อย่า” หรือ “หยุด หยุด” หรือ “นอนลง” ทั้งนี้เพราะคำพูดสัมพันธ์กับท่าทางอยู่มาก ดังนั้นหากต้องการให้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจคำพูดนั้น แม้แต่คำสั่งง่าย ๆ ก็ต้องใช้ท่าทางประกอบคำพูดเสมอ

Cameron (2001) ได้เสนอหลักการพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กว่า

1. การเรียนรู้คำศัพท์สำหรับเด็กเล็ก ๆ นั้นเริ่มต้นที่การเรียนรู้ “ค่านาม” ของสิ่งต่าง ๆ และใช้คำอื่น ๆ ในการแสดงความต้องการ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กต้องการเรียนรู้คำศัพท์ที่ชัดเจน คำศัพท์นั้นสัมพันธ์กับสิ่งของที่เด็กสามารถสัมผัสหรือมองเห็นได้
2. การพัฒนาคำศัพท์ไม่ใช่แค่การเรียนรู้คำต่าง ๆ แต่ต้องให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ในเชิงขยายและเชิงลึก เด็กต้องการพบคำซ้ำแล้วซ้ำอีกในบริบทใหม่ซึ่งช่วยเพิ่มความรู้เพิ่มความรู้เกี่ยวกับคำ ครูจึงควรนำคำศัพท์มาหมุนเวียนใช้เสมอ
3. คำ (word) และการรู้คำ สามารถจะถูกเชื่อมโยงในเครือข่ายของความหมาย การพบคำจะกระตุ้นเครือข่ายและช่วยสนับสนุนความเข้าใจและการเรียนรู้

4. คำระดับปกติเหมาะสมกับเด็กเล็กหรือเมื่อเริ่มเรียนรู้ความคิดรวบยอดของคำศัพท์ใหม่

5. การเปลี่ยนแปลงของเด็กในวิธีการเรียนรู้คำ เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเด็กเล็ก ๆ จะเรียนคำเหมือนการสะสม ส่วนเด็กโตจะเรียนโดยการเชื่อมโยง

Slatte (2004) กล่าวว่า กิจกรรมสำหรับเด็กนั้นขึ้นอยู่กับทฤษฎีที่ว่าเด็กรับรู้ภาษา โดยการดู การฟัง การลงมือกระทำและการเลียนแบบ การรับรู้คำศัพท์เกิดขึ้นผ่านการเรียนรู้ที่กระตือรือร้น

1. เด็กดูดซับข้อมูลโดยการมองสิ่งต่าง ๆ ซึ่งทัศนูปกรณ์ที่ช่วยในการเรียนการสอนถือเป็นหลักสำคัญในกิจกรรม ซึ่งทัศนูปกรณ์นี้ถูกใช้เพื่อที่จะบัญญัติและทำให้ความหมายนั้นชัดเจน ช่วยสร้างความสัมพันธ์กับความจำ ช่วยสนับสนุนการระลึกคำศัพท์และวลี ดังนั้นการใช้สื่อของจริงและบัตรภาพก็ช่วยในการเรียนรู้คำศัพท์ได้

2. เด็กรับรู้ภาษาแม่โดยการฟัง ดังนั้นการรับรู้ภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกันครูควรพูดมาก ๆ ในชั้นเรียน ยิ่งครูพูดมากเท่าไรเด็กก็จะเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้นเท่านั้น

3. เด็กรับรู้ภาษาและความหมายของคำศัพท์ผ่านการแสดงท่าทาง ดังนั้นเราจะใช้กิจกรรมเคลื่อนไหวและการปฏิบัติได้ ซึ่งการกระทำนั้นมักจะเป็นการร้องเพลงคลอไปกับคำสัมผัสต่าง ๆ หรือร้องตามเนื้อหา

4. เด็กเล็ก ๆ สามารถเลียนแบบและรับรู้คำศัพท์ได้อย่างง่ายดายในภาษาแม่โดยการเลียนแบบเสียงที่พวกเขาได้ยิน ดังนั้นในการสอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่เราต้องออกเสียงให้ถูกต้อง

Weikart (2017) ได้เสนอแนะวิธีการที่จะช่วยพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. การใช้อุปกรณ์การสอนที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาและแสดงอากัปกริยาต่าง ๆ
2. พูดซ้ำ ๆ เน้นคำสำคัญ
3. เขียนคำสำคัญลงบนกระดาน
4. ใช้รูปภาพเพื่อช่วยอธิบายความคิดรวบยอด (concepts)
5. การใช้เทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response-TPR)

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2556) กล่าวว่า การสอนความหมายของคำศัพท์ (vocabulary) ทำได้หลายวิธี โดยไม่ต้องอาศัยการแปลเป็นภาษาไทยตั้งแต่ระยะต้น ๆ โดยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

1. ใช้ของจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งของที่ถูกรอบตัวเด็ก เช่น an eraser, a cabinet บางที่ครูอาจใช้การแสดงท่าทางประกอบได้ เช่น I clean the blackboard with an eraser.

2. ใช้คำศัพท์เก่าเชื่อมโยงมาหาคำศัพท์ใหม่

3. ใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำที่เคยรู้จักมาแล้ว

4. การแสดงท่าทางประกอบ คำศัพท์บางคำ ครูอาจจะสอนโดยการแสดงท่าทางประกอบได้ เช่น to peel the mango, to scrub the floor, to dry the plate, to stab.

5. การใช้บริบท โดยฝึกให้นักเรียนเดาความหมายจากบริบท

Nation (2012) ได้เสนอแนะเทคนิคพื้นฐานซึ่งครูสามารถใช้อธิบายความหมายของคำใหม่ที่น่าสนใจในการสอนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. โดยใช้การสาธิตหรือรูปภาพ

1.1 การใช้สิ่งของ

1.2 การใช้ป้ายภาพ

1.3 การใช้ท่าประกอบ

1.4 การแสดงท่าทาง

1.5 การใช้รูปถ่าย

1.6 การวาดภาพลงบนกระดาน หรือการใช้โดอะแกรม

1.7 การใช้ภาพจากหนังสือ

2. โดยใช้การอธิบายคำพูด

2.1 การวิเคราะห์คำนิยาม

2.2 การนำคำใหม่ใส่ลงไปบริบทที่ชัดเจน

2.3 การแปลไปยังอีกภาษาหนึ่ง

Richard and Amato (2001) กล่าวว่าสามารถใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response-TPR) เพื่อให้เด็กเข้าใจคำศัพท์พื้นฐานได้ เด็กสามารถรับรู้ชื่อ (Give the book to Hong) รับรู้จำนวน (Pick up three pieces of chalk) รับรู้สี (Find the blue book) และความคิดรวบยอด (concept) อื่น ๆ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมากที่ก่อนการแนะนำคำศัพท์ใหม่ ควรจะตรวจสอบความเข้าใจก่อนว่าคำศัพท์เก่าที่สอนไปแล้วนั้นเด็กเข้าใจแล้วหรือไม่ ซึ่งวิธีการนี้จะช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้นได้อย่างรวดเร็ว ดังตัวอย่างที่เสนอต่อไปนี้ คือ ครูสอนเรื่องสี 4 สี คือ แดง น้ำเงิน เขียว และเหลือง โดยมีกระดาษสีต่าง ๆ 4 สีและครูสอนโดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ดังที่กล่าวมาแล้ว

ครู: (ชูกระดาษสีแดง) This is red. This is red. (ครูชี้ไปที่เด็กที่ใส่เสื้อสีแดง)

Is this red? (ครูฟังกิริยาพร้อมกับพูด) Yes.

เด็ก: (ฟังกิริยาพร้อมกับพูด) Yes.

ครู: (ชี้ไปที่เสื้อสีเขียวของเด็ก) is this red? (ครูส่ายศีรษะช้า ๆ พร้อมกับพูดว่า) No.

ครู: (ครูชี้ไปที่กระดาษสีแดงอีกครั้ง) Is this red?

เด็ก: Yes.

ครู: Yes. This is red. (ครูชี้ไปที่กระดาษสีแดงอีกครั้ง)

ครู: (ครูชูกระดาษสีน้ำเงิน) This is blue. This is blue. (ครูชี้ไปที่ผ้าพันคอสีน้ำเงินของเด็ก) Is this blue?

เด็ก: Yes.

ครู: (ครูชูไปที่ประตูสีน้ำเงิน) Is this blue?

เด็ก: Yes.

ครู: Good. Yes, this is blue? (ครูชี้ที่กระดาษสีแดงพร้อมถามว่า) Is this blue?

เด็ก: No.

ครู: No. (ครูชี้ที่กระดาษสีน้ำเงิน) This is blue and this (ครูชี้ที่กระดาษสีแดง) is red. และหลังจากที่ครูตรวจสอบความเข้าใจเรื่องสีไปแล้วนั้น ครูแจกกระดาษสีต่าง ๆ ให้เด็ก จากนั้นครูเริ่มร้องขอ “Give me the red one” หรือ “Give me the blue one” เด็กอาจจะไม่เข้าใจคำทั้งหมดที่ครูพูดในครั้งแรก แต่มีโอกาสที่เด็กอาจจะจดจำความคิดรวบยอดสำคัญที่ถูกเน้นย้ำได้ และเด็กจะจดจำส่วนประกอบอื่น ๆ (หน้าที่ของคำ) ในการพูดที่เด็กอาจจะเข้าใจ และในภายหลังเด็กสามารถใช้ความคิดรวบยอดนี้ในบริบทที่มีความหมายแตกต่างกันได้

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยนั้น ควรเชื่อมโยงคำศัพท์กับการใช้ท่าทางการใช้สื่ออุปกรณ์ที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา ทั้งสื่อของจริง ของจำลอง รูปภาพ เป็นต้น และการลงมือปฏิบัติเพราะเด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้และสร้างความเข้าใจความคิดรวบยอดของคำศัพท์ได้ดีผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม และยังต้องนำคำศัพท์เหล่านั้นมาใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีกในบริบทต่างกันเพื่อให้เด็กเกิดทักษะการจดจำคำศัพท์ได้

การพูด

1. ความหมายของการพูด

รังสรรค์ จันตะ (2541) ได้กล่าวถึงการพูดไว้ว่าการพูดหมายถึง กระบวนการหนึ่งในการสื่อสารของมนุษย์ ผู้พูดจะเป็นผู้ส่งสารอันเป็นเนื้อหาสาระข้อมูล ความรู้ กับอารมณ์ ความรู้สึก ความต้องการและความคิดเห็นของตนเองประกอบกับกริยาท่าทางต่าง ๆ ส่งไปยังผู้ฟังหรือผู้รับสาร เพื่อให้ได้รับทราบและเกิดการตอบสนองในขั้นตอนสุดท้าย

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542) ได้กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการ ติดต่อสื่อสารกันระหว่างบุคคล ด้วยการใช้อ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา อากัปกริยา ท่าทาง สีหน้า แววตา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ และ ตอบสนองได้

พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน (2546) พูด หมายถึง เปล่งเสียงออกมาเป็น อ้อยคำ

นงเยาว์ คลินิกกลาง (2543) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์ กับผู้อื่นโดยใช้น้ำเสียงเพื่อสื่อความหมายไปให้ผู้ฟังรู้หรือเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิดหรือความต้องการ ของตน และสำหรับเด็กปฐมวัยการพูดเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการสื่อสาร ความรู้สึกนึกคิด หรือความต้องการของตนให้ผู้อื่นได้ทราบ

จุฑา สุกใส (2545) ได้กล่าวว่า การพูด หมายถึง การแสดงความรู้สึกจากการได้ฟัง และการคิด แล้วสื่อออกมาให้ผู้อื่นได้เข้าใจ อาจเป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความรู้และประสบการณ์ โดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นอ้อยคำ ซึ่งต้องอาศัยขบวนการต่าง ๆ ทำงานอย่างต่อเนื่องและประสานกัน คือ ขบวนการหายใจ ขบวนการเปล่งเสียง ขบวนการแปรเสียงและการกำหนดเสียงเพื่อให้ผู้ฟัง ฟังแล้วเข้าใจได้อย่างถูกต้อง

สมจิต ชิวปรีชา (2540) การพูด หมายถึง การติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ โดยใช้ เสียง ภาษา แววตา สีหน้า ท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟังให้ เป็นที่เข้าใจกัน

นันทา ขุนภักดี (2539) การพูด หมายถึง การแสดงหรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดออกมา โดยอาศัยอ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกริยา ท่าทาง ทำให้ผู้ฟังได้ยินและเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด จนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ ผู้พูดทราบจนเป็นที่เข้าใจกันได้

วัชรวิ โชติรัตน์ (2550, สื่อออนไลน์) การพูดเป็นการสื่อสารของมนุษย์โดยใช้ปาก และกล่องเสียงเพื่อเปล่งเสียงออกมา เพื่อใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล โดยอาศัยภาษาเป็นตัวสื่อความหมายของสิ่งที่พูด

Byrne (1986) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกันระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟังและทักษะการผลิตสารของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัสเพื่อสื่อถึงเจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น ทั้งนี้โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในคำ ตลอดจนความเข้าใจภาษาท่าทางของผู้พูด เป็นเครื่องช่วยให้การตีความสารนั้นตรงตามเจตนาของผู้สื่อ

Finocchiaro and Brumfit (2001) กล่าวว่า การพูดเป็น ปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่พูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมายและวัฒนธรรมให้เหมาะสม รวมทั้งการไวต่อการรับรู้ การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็น ปฏิกริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน ในการพูดนั้นผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำ รวมทั้ง แสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่ง และในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

สรุป การพูด หมายถึง การเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ โดยใช้เสียง ภาษา แววตา สีหน้า ท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและตอบสนองได้

2. ความสำคัญของการพูด

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต การฝึกพูดเป็นพื้นฐานที่จะช่วยฝึกทักษะด้านภาษาได้เป็นอย่างดี ซึ่งจุดประสงค์ของการฝึกพูดมี ดังนี้

- 2.1 เพื่อให้เด็กพัฒนาการพูดได้คล่องเป็นธรรมชาติ ได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ
- 2.2 พัฒนาความสามารถในการพูดได้ชัดเจน ได้ฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับเด็ก เช่น เสียง “ล” นอกจากนี้ยังควรพูดด้วยเสียงที่นำพียง รื่นหู ไม่ดัง ไม่ค่อยจนเกินไป มีความมั่นใจในการพูด
- 2.3 พูดถูกต้องจนเป็นนิสัย เช่น เด็ก ๆ มักจะพูดประโยคปฏิเสธว่า “ผมเปล่าทำ” “ผม ไม่ได้ทำครับ” หรือ “ไม่ได้ทำคะ”

2.4 เพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสังคมกับเพื่อนๆ และบุคคลอื่น ๆ การที่เด็กจะเป็นที่น่าคบหาสมาคมด้วยย่อมต้องมีภาษาที่สุภาพ

2.5 เพื่อพัฒนาความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่นคือไม่เพียงแต่แสดงความคิดเห็นของตน เท่านั้น แต่ยังสามารถเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด สามารถพูดสิ่งที่ผู้อื่นกล่าวไว้ได้

2.6 การฝึกเลียนเสียงคำพูดก่อนที่จะบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ หากไม่ฝึกในเรื่องนี้เด็กบางคนจะเล่าเรื่องไม่ตรงจุด เช่น เด็กอาสาจะเล่าเรื่อง “ไปเที่ยวทะเล” แทนที่จะพูดถึงการไปทะเล เด็กบางคน จะมัวพะวงแต่จุดไม่สำคัญ เช่น มัวแต่พูดเกี่ยวกับการแต่งตัว การซื้อของต่าง ๆ สำหรับการเดินทาง ครูอาจต้องช่วยเตือนเด็กให้พูดเข้ามาหาเรื่องอีกทีหนึ่ง

2.7 เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น หลักของการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค และคำบางคำมีความหมายได้หลายอย่าง

สมาพร สามเตี้ย (2545) ได้กล่าวว่า การพูดมีความสำคัญสำหรับมนุษย์เป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีที่สุดระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้รวดเร็วกว่าการสื่อ ความหมายด้วยวิธีอื่น ๆ การพูดเป็นการได้เห็นได้ทราบถึงความต้องการของผู้พูดต่อผู้ฟังได้เป็นอย่างดีทั้งยังช่วยสร้างความเข้าใจต่อมนุษย์ด้วยกัน เนื่องจากการพูดต้องใช้ระดับเสียงตามสถานการณ์ ต่าง ๆ ที่เหมาะสมและได้เห็นท่าทางในการพูด

สรุปการพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิตของมนุษย์ เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีที่สุดระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้รวดเร็วกว่าการสื่อ ความหมายด้วยวิธีอื่น ๆ การพูดเป็นการได้เห็นได้ทราบถึงความต้องการของผู้พูดต่อผู้ฟังได้เป็นอย่างดีทั้งยังช่วยสร้างความเข้าใจต่อมนุษย์ด้วยกัน

3. แนวทางการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด

นิรมล ช่างวัฒนชัย (2541) ได้แนะนำตัวอย่างกิจกรรมที่ส่งเสริมการพูด ดังนี้

3.1 กิจกรรมการอธิบายหรือเล่าถึงภาพที่เห็น

3.2 ทำท่าทางประกอบการพูด

3.3 เล่านิทาน

3.4 ลำดับเรื่องตามนิทาน

3.5 เรียกชื่อและอธิบายลักษณะสิ่งของ

3.6 จำและอธิบายลักษณะสิ่งของ

3.7 อธิบายขนาดและสีของสิ่งของ

นอกจากนี้พ่อแม่ก็มีส่วนสำคัญ ในการช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางพูดให้กับเด็กปฐมวัย เพื่อเด็กเริ่มต้นจากที่บ้าน การที่เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่อยู่ต่างสังคมและสิ่งแวดล้อม

เพียงใด เด็กจะพัฒนาการฟังและการพูดมากเพียงนั้น ซึ่งสอดคล้อง กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542) ที่กล่าวว่า ผู้ปกครองไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่หรือผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองมีอิทธิพลโดยตรงต่อพัฒนาการของเด็ก ซึ่งจากการศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านกับความสามารถทางด้านสติปัญญาของเด็กอายุระหว่าง 4-7 ปี พบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านส่งผลต่อการเรียนรู้ความสามารถทางด้าน สติปัญญาของเด็กวัยนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกระตุ้นเด็กให้เกิดการเรียนรู้ด้วยการพูดตอบสนอง ของแม่ที่มีต่อเด็กจะทำให้เด็กมีความสามารถทางด้านสติปัญญาสูงขึ้น ดังนั้นพ่อแม่จึงควรให้ความสนใจและช่วยส่งเสริมการพูดของเด็กให้มากที่สุด ในการส่งเสริมการพูดนั้นทำได้หลายวิธี เช่น ให้โอกาสเด็กฝึกเล่นเสียง สนใจและหาวิธีศึกษาการเลียนเสียงว่าเสียงใดมีความหมายใช้ประโยชน์ได้ และเสียงการใช้ท่าทางให้หน่อยลง แต่ฝึกให้เด็กรู้คำศัพท์มาใช้แทน ทั้งนี้เพราะพ่อแม่เป็นผู้ที่ใกล้ชิดที่สุดของเด็ก จึงทำหน้าที่เสมือนเป็นแบบอย่างในการพูดซ้ำกว่าปกติและไม่เหมาะสมกับวัย สิ่งที่พ่อแม่ควรปฏิบัติในการส่งเสริมการพูดของเด็กปฐมวัย

เยาวพา เดชะคุปต์ (2542) กล่าวว่าแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดจะต้องคำนึงถึง ตัวครู การจัดบรรยากาศ และจุดมุ่งหมายของกิจกรรม ดังต่อไปนี้

1. การฝึกพูดควรฝึกในกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อให้มีการตอบสนองระหว่างครู และนักเรียนให้มากที่สุด
 2. การฝึกพูดควรอยู่ในลักษณะที่เป็นธรรมชาติที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการสนทนาในกลุ่มย่อยหรือในขณะที่เด็กกำลังเล่น
 3. บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในการพูด ควรเป็นบรรยากาศที่เด็กรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย สบายใจที่จะแสดงออก และมีอิสระ
 4. ให้เด็กเกิดนิสัยที่ดีในการพูดและสามารถใช้คำพูดได้อย่างเหมาะสม
- Scott (1994) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ ดังนี้
1. ชื่นบอแก้วตุประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
 2. ชื่นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรจะอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกต ลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่พูดสถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง
 3. ชื่นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ และเป็น

สำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง การสอนทักษะการพูดมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ครูอธิบายสถานการณ์ที่ต้องฝึกให้นักเรียนพูดและให้นักเรียนฟังจนกว่าเข้าใจว่าต้องทำอะไรทางอย่างไร

3.2 ครูพูดสนทนาให้นักเรียนฟังเป็นตัวอย่าง

3.3 นักเรียนฝึกสนทนาพร้อมกันทั้งชั้น

3.4 นักเรียนฝึกพูดสนทนาภายในกลุ่ม

3.5 ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาพร้อมกันเป็นกลุ่มและรายบุคคล

Finocchiaro and Brumfit (2001) เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน

4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่าง ๆ จากภาพ

5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียนโดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ

6. หารายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้

7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนและให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป เช่น สถานการณ์ในร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น

8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา ได้วาทิ อภิปราย แสดงความคิดเห็นหัวข้อต่าง ๆ

9. ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์

10. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ

11. ให้แสดงบทบาทสมมติ

กล่าวโดยสรุปว่าการจัดกิจกรรมการสอนพูดสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างหลากหลายและทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางการพูด เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาความคล่องทางภาษา กิจกรรมสถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น การจัดกิจกรรมการสอนพูดอาจสอนคู่กับทักษะการฟังโดยมุ่งให้เกิดความสนุกสนานและ เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ

อารยา วานิลทิพย์ (2550) ผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล 3 ด้าน ได้แก่ การปฏิบัติตามคำสั่ง การจัดกระทำกับวัตถุ และการพูดโต้ตอบ ผลการศึกษา พบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีความเข้าใจคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุหหลง ศุภศิลา (2559) ได้ศึกษารูปแบบการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการฯ มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเป็นมาและความสำคัญ ทฤษฎีและแนวคิดพื้นฐาน หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดประสบการณ์ การประเมินผล ซึ่งมี 3 ชั้น คือ ชั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ชั้นการฝึก (Practice) และชั้นการนำไปใช้ (Production) โดยมีผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการฯ โดยมีคุณภาพของรูปแบบจากผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับมากที่สุด และความพึงพอใจของครูปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการฯ อยู่ในระดับมาก 2) นักเรียนได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการฯ มีความสามารถทางการฟังและความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของแต่ละด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สิริพินดา กันธะคำ (2552) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ การค้นคว้าแบบอิสระครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้าง แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะสำหรับเด็กปฐมวัย และเพื่อศึกษาผลการใช้แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเคลื่อนไหว และจังหวะสำหรับเด็กปฐมวัย กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นอนุบาล 3/2 ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2552 โรงเรียนอนุบาลสิริอัมพร อำเภอปาย เขตพื้นที่การศึกษาแม่ฮ่องสอน เขต 1 จำนวน 24 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเคลื่อนไหว และจังหวะสำหรับเด็กปฐมวัย ทั้งหมด 4 หน่วย หน่วยละ 5 แผน รวมทั้งหมด 20 แผน และแบบทดสอบ ภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยร้อยละ

แล้วนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70.00 ผลการศึกษา 1) ได้แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะสำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 4 หน่วยได้แก่ Parts of body, Colors, Seven days in a week, Animals หน่วยละ 5 แผน รวม 20 แผนซึ่งเป็นแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะสำหรับเด็กปฐมวัยที่มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาล 3 ได้ 2) ผลการใช้แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะสำหรับเด็กปฐมวัย หลังจากนักเรียนชั้นอนุบาล 3 เรียนด้วยแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะที่สร้างขึ้น นักเรียนทุกคนได้คะแนนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70.00 โดย ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 98.13

สิริรัตน์ เรือนนุช (2552) ได้ศึกษาความสามารถและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยโรงเรียนบ้านรางอีเม้ย โดยวิธีการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านรางอีเม้ย โดยวิธีการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลง กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาจาก ประชากรทั้งหมด ซึ่งได้แก่ นักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาค เรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนบ้านรางอีเม้ย อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม จำนวน 16 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory English) เนื่องจากนักเรียนที่เป็นกลุ่มประชากรมีเพียงห้องเดียว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยใช้เพลง จำนวน 10 แผน แบบประเมิน ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยและแบบสังเกตวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าความ เบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบค่าที่แบบกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for Dependent samples) ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านรางอีเม้ยโดยวิธีการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลง หลังการ ทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโรงเรียนบ้านรางอีเม้ย โดยวิธีการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เพลง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธนทร ฐานะพรรณนคร (2553) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากชุดการสอนแบบบูรณาการ คำศัพท์ภาษาไทย คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์พื้นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างชุดการสอนแบบบูรณาการคำศัพท์ภาษาไทย คำศัพท์ภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์พื้นฐานสำหรับเด็กปฐมวัยที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 85/85 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อ่อนเรียนและหลังเรียนจากชุดการสอนแบบบูรณาการ คำศัพท์ภาษาไทย คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์พื้นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนจากการใช้ชุดการสอนแบบบูรณาการคำศัพท์ภาษาไทย คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์พื้นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนโชคชัยรังสิต สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุทมาณี เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2553 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน ได้มาด้วยการสุ่มห้องเรียนโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster or Area Sampling) ด้วยวิธีจับสลาก ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดการสอนแบบบูรณาการ คำศัพท์ภาษาไทย คำศัพท์ภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์พื้นฐานสำหรับเด็กปฐมวัยมีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.06/89.95 2) ผู้เรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากชุดการสอนแบบบูรณาการหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3) ความพึงพอใจของผู้เรียนจากการใช้ชุดการสอนแบบบูรณาการผู้เรียนมีความพึงพอใจร้อยละ 100

บุศกร มหาวงศ์ (2553) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการผสมผสานการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารตามธรรมชาติและการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารและการออกเสียง สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (วิชาภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดอน (ศรีเสริมกสิกร) อำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน สำนักงานเขตพื้นที่การประถมศึกษา น่าน เขต 1 ผลการวิจัย พบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการผสมผสานการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามธรรมชาติและการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารและการออกเสียงมีคะแนนจากการทำแบบวัดความสามารถหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.00 2) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการผสมผสานการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามธรรมชาติและการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารและการออกเสียงมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 89.03/82.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

Dhaka (2009) ได้ศึกษา เรื่อง การใช้เพลงกิจกรรมประกอบจังหวะและเกมในการสอนภาษาอังกฤษกับนักเรียนระดับประถมศึกษาในประเทศบังกลาเทศพบว่า เพลงสามารถพัฒนาการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและยังสามารถสร้าง

แรงจูงใจต่อการเรียนทำให้นักเรียนสนใจและสนุกสนานกับการเรียนและยังพบว่า เกมช่วยพัฒนาให้นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้เป็นอย่างดีและเป็นเครื่องมือในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ เพราะนอกจากทำให้การเรียนรู้เป็นไปด้วยความสนุกสนานแล้ว นักเรียนยังเต็มใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมทำให้เกิดพัฒนาการด้านร่างกาย จึงไม่เกิดความเบื่อหน่ายและเกมยังสร้างสัมพันธภาพที่ดี ทั้งระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนกับนักเรียนได้อีกด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงและเกม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เพลงและเกมสื่อความหมาย ในการฟัง การพูด ทำให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจสนุกสนานเพลิดเพลินและนักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ส่งผลให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนและยังสร้างแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนและทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้หนังสือนิทาน

อรทัย ประสงค์ (2559) ได้ศึกษาการใช้หนังสือนิทาน ประกอบคำคล้องจอง ส่งเสริม ความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย จุดมุ่งหมายของการพัฒนาครั้งนี้ 1) เพื่อพัฒนาหนังสือนิทาน ประกอบคำคล้องจองส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบความก้าวหน้าด้านความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมด้วยหนังสือนิทาน ประกอบคำคล้องจองส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่มีต่อหนังสือนิทาน ประกอบคำคล้องจองส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ เด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านน้ำ เรือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปาง เขต 1 จำนวน 22 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงเป็นห้องที่ผู้ศึกษาเป็นครูประจำชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย 1) หนังสือนิทาน ประกอบคำคล้องจองส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย 2) แบบประเมินความพร้อมด้านความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย 3) แบบประเมินความพึงพอใจของเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล ปีที่ 1 ที่มีต่อหนังสือนิทาน ประกอบคำคล้องจองส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย 4) แผนการจัดประสบการณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าดัชนีความ

สอดคล้อง IOC และค่า t-test (Dependent Samples) ผลการศึกษา พบว่า 1) ผลการพัฒนา และหาประสิทธิภาพหนังสือนิทาน ประกอบคำคล้องจองส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษา ด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า หนังสือนิทานมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.48/90.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 2) ผลการเปรียบเทียบความก้าวหน้าด้าน ความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและหลัง การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ด้วยหนังสือนิทาน ประกอบคำคล้องจองส่งเสริม ความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า คะแนนหลังการใช้ หนังสือนิทาน ประกอบคำคล้องจองส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูด สำหรับเด็กปฐมวัยสูงกว่าก่อนใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลการศึกษาความ พึงพอใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่มีต่อหนังสือนิทานประกอบคำคล้องจองส่งเสริม ความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า ในภาพรวมเด็ก นักเรียนมีความพึงพอใจหนังสือนิทานมีคะแนนเฉลี่ย 2.57 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเฉลี่ยเท่ากับ 0.57 หมายถึงเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อหนังสือนิทานภาพ ประกอบคำ คล้องจองส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย ในระดับความพึงพอใจมาก

ขวัญใจ อินปา (2561) ได้ทำการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยโดยใช้ หนังสือคำคล้องจองของหนังสือนิทานระดับปฐมวัย (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2) มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษาของเด็ก ปฐมวัยชั้นปีที่ 2 จำนวน 45 คน โดยการใช้หนังสือคำคล้องจอง 2) เพื่อให้เด็กมีความมั่นใจใน การพูด กล้าแสดงความคิดเห็น พูดได้ชัดเจนและถูกต้อง 3) เพื่อให้เด็กพูดภาษาไทยได้ถูกต้อง เหมาะสมกับวัย สนองนโยบายของสถานศึกษาและความต้องการของชุมชน ผู้ปกครองใน การสร้างเยาวชนรุ่นใหม่ให้กับชุมชน 4) เพื่อให้เด็กสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ ฟังแล้วสามารถ ปฏิบัติตามบอกและสนทนาอย่างต่อเนื่องได้ ผลการวิจัย พบว่า 1) เด็กมีทักษะทางด้านภาษา การสื่อสารที่ดีขึ้น มีความมั่นใจในการพูด กล้าแสดงความคิดเห็น พูดชัดเจนถูกต้อง มีทักษะ การพูดที่เหมาะสมกับวัยสามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งได้และสามารถสนทนาเป็นประโยค ต่อเนื่อง ส่งผลให้นักเรียนมีความมั่นใจในการปฏิบัติกิจกรรมหลักประจำวัน 6 กิจกรรม กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ กิจกรรมเสริมประสบการณ์ กิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมเสรี กิจกรรมกลางแจ้งและกิจกรรมเกมการศึกษา รวมไปถึงการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับผู้อื่น ส่งผล ถึงชุมชน คือ เด็กสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ก็นำไปเผยแพร่แก่ผู้ปกครองและบุคคลอื่น ๆ ในชุมชนได้เรียนรู้ภาษาไทยและสามารถเข้าร่วมแข่งขันกิจกรรมวาดภาพระบายสีกิจกรรม

วันแม่แห่งชาติ กิจกรรมวันสุนทรภู่ และกิจกรรมอื่นของทางสถานศึกษา 2) ผู้ปกครองมีความภูมิใจที่เด็กสามารถพูดภาษาไทยได้ และได้เรียนรู้ภาษาไทยจากเด็กและนักเรียนมีความมั่นใจกล้าแสดงออกผ่านการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนส่งผลให้นักเรียนได้รับรางวัล

ภัทสรุ จตุโชคอุดม (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนฮาร์ทส (HEARTS Instructional Model) ร่วมกับการทำหนังสือนิทาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล และไม่มีความพิการอื่น ๆ แทรกซ้อน ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภช ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน 5 คน เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 16 ครั้ง ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสามารถด้านการอ่าน และการเขียนของกลุ่มตัวอย่างหลังการสอนจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนฮาร์ทส ร่วมกับการทำหนังสือนิทานอยู่ในระดับดีมาก 2) ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของกลุ่มตัวอย่างหลังการสอนจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนฮาร์ทสร่วมกับการทำหนังสือสูงขึ้น

นาถศจี สงค์อินทร์ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ และสุภัทรา คงเรือง (2561) ได้ทำการพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning 2) เพื่อศึกษาความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning ก่อนและหลังการใช้หนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของครูปฐมวัยต่อหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย ตามแนวทาง Brain-based learning กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลสุพรรณบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 1 ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลการพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small Book จำนวน 5 เล่ม ประกอบด้วยเสียง ก ข ค ง จ และกระบวนการ AEAE 4 Step เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning ที่ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน มีผลค่าเฉลี่ยที่ 4.83 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด 2) ความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ 0.01 3) ผลการประเมินความพึงพอใจของครูปฐมวัยต่อหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุดโดยมีผลค่าเฉลี่ยที่ 4.73

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติ

รติรัตน์ คล่องแคล่ว (2551) ศึกษาผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสาน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสานจากการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ชาวไทยอีสาน ชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนสามเสนนอก สำนักงานเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน โดยสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงด้วยการเลือกเด็กปฐมวัยไทยอีสานที่มาเรียนสม่ำเสมอจากจำนวน 12 ห้องเรียน ทั้งหมด 107 คน เพื่อจัดให้เด็กได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ 1) แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติ 2) แบบสังเกตทักษะการพูดที่ผู้วิจัยใช้ทำการสังเกตในระหว่างการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 3) แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสาน มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .90 ผู้วิจัยทดสอบก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples ผลการศึกษาพบว่า 1) คะแนนจากแบบทดสอบเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยรวมและรายด้านต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) การสังเกตทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสานในระหว่างการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติ โดยรวมและรายด้านเพิ่มขึ้น

จารุวรรณ ธฤตชนันท์ (2553) ได้ศึกษาการพัฒนากิจการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการพูด และการเขียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีจุดมุ่งหมายในการศึกษา 1) เพื่อพัฒนากิจการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของการจัดประสบการณ์ 3) เพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์เรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียน จำนวน 19 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์ จำนวน 25 แผน มีค่าคุณภาพเท่ากับ 4.47 คุณภาพดีมาก

แบบประเมินความสามารถทางด้านภาษา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษา พบว่า 1) แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติในกิจกรรม เสริมประสบการณ์เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.42/84.58 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดประสบการณ์มีค่าเท่ากับ 0.6886 3) นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลักจากเรียนด้วยการจัดประสบการณ์เพิ่มขึ้นจากเดิมมาก รู้จักคำศัพท์ บอกชื่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เล่าเรื่องจากภาพ พูดสื่อสารโดยใช้คำพูดเหมาะสมกับสถานการณ์ วาดภาพอิสระ วาดภาพตามแบบ และเขียนตัวอักษรและคำเพื่อสื่อความหมายได้ดี

บุษกร กันนา (2554) ได้ศึกษาผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านร่องกวาง (จันทิมาคม) ที่พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษา หลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2546 โดยมีค่าเฉลี่ยด้าน การฟังเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 19.00 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคลพบว่า ยังมีเด็กที่ต่ำกว่าเกณฑ์อยู่ 2 คน ซึ่งอาจจะสืบเนื่องมาจากชีวิตประจำวันของเด็กที่มักจะใช้ภาษาประจำวันเผ่าในการสื่อสารกับผู้ปกครองตลอดเวลา ขณะอาศัยอยู่ที่บ้าน ทำให้เด็กคุ้นเคยกับการฟังภาษาประจำวันเผ่า เมื่อมาทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนจึงไม่เข้าใจความหมายของคำ ประโยคที่ได้ยิน การทำกิจกรรมร่วมกับครูและเพื่อนๆ จึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

เสาวภา ไชยยา (2557) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือโดยการจัดประสบการณ์เรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติพบว่า เด็กปฐมวัยที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือหลังการจัดประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟังภาษาไทยสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 23.57 คิดเป็นร้อยละ 23.57 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทักษะการฟังแต่ละตอน พบว่า เด็กปฐมวัยที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการจัดประสบการณ์ ตอนที่ 2 การเข้าใจความหมายของคำเพิ่มขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.30 รองลงมาคือ ตอนที่ 1 การจำแนกเสียง เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 24.00 และตอนที่ 3 การปฏิบัติตามคำสั่ง เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 17.40

อัจฉรา ผิวพรรณ เพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท และศิริวรรณ สองแสน (2560) ได้ศึกษาผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อพัฒนาการทางภาษา ด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีวัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองโดยการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอน ภาษาแบบธรรมชาติ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านใหม่สุขสันต์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศียงราย เขต 4 จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ แบบประเมินพัฒนาการทางด้านทักษะการฟัง และแบบประเมินพัฒนาการทางด้านทักษะการพูด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติหลังได้รับการจัดประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 23.33 และ 17.27 คิดเป็นร้อยละ 23.33 และ 17.27 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาด้านการฟัง และการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเท่ากับ 24.06 และ 16.06 คิดเป็นร้อยละ 80.21 และ 80.31 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ ร้อยละ 70

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. แบบแผนการดำเนินการทดลอง
4. ระยะเวลาในการทดลอง
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนอนุบาลพรหม อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงราย จำนวน 60 คน แบ่งเป็น ห้อง A, B และ C ห้องละ 20 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ห้อง C จำนวน 20 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ทั้งหมด 6 ชนิด ประกอบด้วย

แผนการจัดประสบการณ์การสอนโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 สัปดาห์ละ 2 แผน แผนละ 60 นาที จำนวน 10 แผน

1. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1.1 ศึกษาคู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ของกระทรวงศึกษาธิการ

1.2 ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์สำหรับนักเรียนปฐมวัยชั้นอนุบาลสังกัดกระทรวงศึกษาธิการและสังกัดการศึกษาเอกชน

1.3 ศึกษาความเป็นมาและความสำคัญ หลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยจากเอกสาร สิ่งพิมพ์ ตำราที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติของ กนิษฐา ชูจันทร์ (2541), ศิริประภา พงศ์ไทย (2542) และมยุรี กันทะลือ (2543)

1.4 ศึกษาการจัดกิจกรรมมุม ได้แก่ กิจกรรมการเล่นิทาน กิจกรรมเกมการศึกษาและกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ของ รัญจวน ประโมจน์ย์ (2544), เนื่อน้อง สนับบุญ (2541) และสมาพร สามเตี้ย (2545)

1.5 สังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีที่ศึกษาในข้อ 1, 2, 3 และ 4 เป็นโครงสร้างการจัดประสบการณ์การสอนภาษาแบบธรรมชาติ

1.6 ศึกษาเอกสาร วรรณกรรม หนังสือสำหรับเด็กและงานวิจัยแล้วสรุปเลือกกิจกรรมที่จะนำมาประกอบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สอดคล้องการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

1.7 สร้างแผนการจัดประสบการณ์การสอนโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เพื่อส่งเสริมทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.8 ออกแบบแผนการจัดประสบการณ์การสอนโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจจำนวน 10 แผน ซึ่งประกอบด้วยจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนและการประเมินผลซึ่งในแต่ละแผนมีขั้นตอนการจัดประสบการณ์ ดังนี้

1.8.1 ขั้นนำ เด็กวางแผนการดำเนินกิจกรรมร่วมกับครู ทำกิจกรรมที่ครูจัดให้ ได้แก่กิจกรรมเล่นิทานโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ

1.8.2 ขั้นกิจกรรม เด็กทำกิจกรรมที่ครูจัดเตรียมอุปกรณ์ให้ โดยที่เด็กมีอิสระในการคิดและการถ่ายทอดความคิดออกมาทางการพูด เป็นการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจความรู้สึกของตนเอง เด็กทำกิจกรรมทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.8.3 ขั้นสรุป เด็กและครูร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมนั้น ๆ โดยผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ เด็กได้ใช้ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีกระบวนการ

1.8.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้มาปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อปรับปรุงให้มีความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอนเนื้อหา และเวลาเรียนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน

1.8.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้วนำมาสรุปข้อมูล นำเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อปรับปรุงแก้ไขประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ เขียนเป็นฉบับสมบูรณ์ ซึ่งแบบฟอร์มการประเมินจะเป็นชนิดมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ

1.9 หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจมีจำนวน 5 เล่ม ประกอบด้วย

เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก

เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น

เล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ

เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี

เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง

2. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสร้างโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจ

2.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจ

2.3 นำเรื่องที่ได้ไปวาดภาพให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจัดทำเป็นโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจโดยยึดหลักของ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542) ดำเนินการ ดังนี้

2.3.1 หนังสือเรื่องเป็นภาพสั้น ๆ ส่วนใหญ่เป็นภาพการ์ตูน ภาพประกอบ 60% หรือ 70% เนื้อหาเรื่องประมาณ 30% หรือ 40% ภาพอาจอยู่ทางด้านขวามือ มีคำอธิบายอยู่ด้านซ้ายมือหรืออยู่หน้าเดียว

2.3.2 รูปเล่มกะทัดรัด ไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไป

2.3.3 กระดาษที่ใช้เป็นกระดาษอย่างดี หนา และแข็งแรง

2.3.4 ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เข้าใจง่าย

2.3.5 ตัวอักษรไม่ใช้อักษรประดิษฐ์

2.3.6 ตัวอักษรใช้ตัวโต คำหนา ขนาด 32 พอยท์

2.3.7 เนื้อหาเป็นศัพท์ที่เด็กมักจะพบเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น สัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ ปากกา ดินสอ โต๊ะ ช้อนส้อม รองเท้า กระเป๋า หมวก พี่บ้าน้าอา ปู่ย่าตายาย เป็นต้น

2.3.8 เลือกใช้คำศัพท์ต่าง ๆ หรืออักษรซ้ำ ๆ จะทำให้เด็กจดจำได้เพราะเห็นบ่อย (Repetition) จำนวนหน้าประมาณ 10-20 หน้า

2.3.9 จัดทำโครงสร้างโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจที่มีคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยเน้นคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องที่กำหนด โดยมี

คำศัพท์ 5 คำ รวมทั้งหมด 5 เรื่อง ทั้งหมด 25 คำ โดยคำศัพท์เป็นไปตามหลักสูตร การศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ของทางโรงเรียนอนุบาลพรหมได้กำหนดไว้ ดังนี้

ตาราง 4 แสดงจัดทำโครงสร้างโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ

ชื่อหน่วย	คำศัพท์
หน่วย ผัก	<ol style="list-style-type: none"> 1. Carrot 2. Tomatoes 3. Potatoes 4. Corn 5. Broccolis
หน่วย อาชีพที่ฉันรู้จัก	<ol style="list-style-type: none"> 1. Teacher 2. Police 3. Doctor 4. Nurse 5. Farmer
หน่วย ผลไม้	<ol style="list-style-type: none"> 1. Orange 2. Apple 3. Banana 4. Grapes 5. Mango
หน่วย การคมนาคม	<ol style="list-style-type: none"> 1. Car 2. Bus 3. Train 4. Airplane 5. Bicycle
หน่วย รูปทรงมหัศจรรย์	<ol style="list-style-type: none"> 1. Triangle 2. Square 3. Circle 4. Star 5. Heart

2.3.10 กำหนดโครงสร้างให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนดไว้

2.3.11 เขียนเรื่องตามโครงเรื่องโดยยึดหลักการเขียนหนังสือนิทานสำหรับเด็ก (สนิท สัตโยภาส, 2536)

2.4 นำโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจที่ได้ไปขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ

2.5 ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมและตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา

2.6 ศึกษาแบบประเมินโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ และสร้างแบบประเมินโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจเพื่อนำเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม สำหรับใช้ประเมินผลโดยใช้เกณฑ์การประเมิน ของ ลิเคอร์ท (Likert) เป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย เหมาะสมน้อยที่สุด (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) โดยใช้เกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

5 หมายถึง ความเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง ความเหมาะสมมาก

3 หมายถึง ความเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง ความเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง ความเหมาะสมน้อย

เกณฑ์แปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการประสบการณ์การสอนโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษและแบบสังเกต มีคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย	เกณฑ์การประเมิน
4.51-5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	เหมาะสมมาก
2.51-3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	เหมาะสมน้อย
1.00-1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

2.7 นำโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจประกอบภาพที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้ว มาตรวจให้คะแนนและหาค่าเฉลี่ยรายข้อและภาพรวม โดยยึดเกณฑ์การตัดสินระดับคะแนนเฉลี่ย 3.51 ถึง 5.00 จึงถือว่าเป็นหนังสือนิทานประกอบภาพที่สามารถนำไปใช้ได้

2.8 ปรับปรุงโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรายละเอียดในหนังสือนิทานประกอบภาพ ประกอบกิจกรรมการเล่นิทานให้มีความ

ถูกต้อง ความชัดเจนของหนังสือนิทาน แกไขความถูกต้องของกิจกรรม และแกไขคำถูกผิดให้ถูกต้อง

2.9 นำโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจที่ประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษประกอบกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรมนำใจ มาปรับปรุง แกไข แล้วนำไปจัดพิมพ์เป็นฉบับจริงที่มีความสมบูรณ์ ชัดเจน และพิจารณาความถูกต้องในเนื้อหาสาระและการพิมพ์ รวมทั้งการจัดรูปแบบการพิมพ์ให้ถูกต้องเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.10 แบบสังเกตทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน การจัดประสบการณ์การสอนโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 5 เรื่อง เรื่องละ 10 ข้อ

3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

3.1 ศึกษารายละเอียดของการสังเกตพฤติกรรมตามรายการเครื่องมือวิจัย ด้วยการประเมินให้คะแนนพฤติกรรม ตั้งแต่ระดับออกเสียงพูดเป็นคำไม่ชัดเจน ออกเสียงพูดเป็นคำชัดเจนแต่พูดเป็นประโยคไม่ชัดเจน สามารถพูดเป็นคำและประโยคที่ชัดเจนได้ และสามารถพูดเป็นคำเป็นประโยคที่ชัดเจนได้ และสามารถพูดเป็นคำเป็นประโยคที่ชัดเจนและสื่อความหมายได้ ทั้งนี้มีการให้ค่าคะแนนพฤติกรรมตั้งแต่ 1, 2, 3, 4 ตามลำดับ การสร้างแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด ซึ่งใช้แบบสังเกตและจดบันทึกทางด้านการพูด

3.2 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 5 เรื่อง เรื่องละ 10 ข้อ เป็นข้อสอบเชิงอิงเกณฑ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอน ดังนี้

4. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

4.1 ศึกษาเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ หลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ตามเอกสารหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของหลักสูตรปฐมวัย คู่มือครู คู่มือการวัดและประเมินผล กลุ่มทักษะ เทคนิคการสร้างและเขียนข้อสอบ และการทดสอบแบบอิงเกณฑ์ วิธีการสร้างแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ

4.2 ศึกษาทฤษฎีและวิธีการสร้างข้อสอบจากหนังสือการวิจัยเบื้องต้นของ บุญชม ศรีสะอาด (2545) ศึกษาเทคนิคการเขียนข้อสอบแบบเลือกตอบจากหนังสือการวัดผลการศึกษาของ สมนึก ภัททิยธนี (2541)

4.3 กำหนดขั้นตอนในการให้ครอบคลุมกลุ่มเนื้อหาและจุดประสงค์ จำนวน 30 ข้อ เพื่อใช้เป็นแบบทดสอบจริง 10 ข้อ

4.4 เลือกเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ จากคู่มือครูปฐมวัย ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2560 ที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่จัดทำแผนการ จัด การเรียนรู้ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเรื่อง ความคิดรวบยอด จุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาที่ต้องการสร้างข้อสอบ

4.5 สร้างแบบทดสอบตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ครอบคลุมเนื้อหาตามที่ กำหนดในตารางวิเคราะห์เนื้อหา กับจุดประสงค์เป็นข้อสอบ ออกเป็น 2 ส่วน 1) บอกคำศัพท์ ตามรูปภาพที่ครูกำหนด 2) พุทธภาพที่สัมพันธ์กัน

4.6 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความถูกต้อง และความเหมาะสมของแบบทดสอบ ตรวจพิจารณาข้อสอบแต่ละข้อตามจุดประสงค์เชิง พฤติกรรมและครอบคลุมเนื้อหาจริงหรือไม่ เป็นการทดสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยให้ ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม สมนึก ภัททิยธนี (2541)

4.7 วิเคราะห์ข้อมูลค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามของแบบทดสอบกับ จุดประสงค์ เชิงพฤติกรรม โดยใช้สูตร IOC สมนึก ภัททิยธนี (2541) เลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ถือว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเป็น ข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และจากผลการประเมินความสอดคล้องกับ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ข้อสอบที่เลือกมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67-1.00 ถือว่าข้อสอบนั้นอยู่ใน เกณฑ์ที่ใช้ได้

4.8 นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วไปตรวจสอบ คุณภาพหาค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้น อนุบาลปีที่ 3 จำนวนนักเรียน 20 คน ใช้สูตรการคำนวณหาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแบบ อิงเกณฑ์ ค่า B โดยใช้วิธีของเบรนนัน (Brennan) ทั้งหมด 30 ข้อ ที่มีค่าตั้งแต่ 0.22 ถึง 0.50 (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

4.9 นำข้อมูลวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับตามวิธีของโลเวท (Lovett)

4.10 พิมพ์แบบทดสอบเป็นฉบับจริงเพื่อนำไปในการทดลองต่อไป

4.11 แบบทดสอบทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลัง เรียน โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 5 เรื่อง เรื่องละ 5 คำ

5. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

5.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และการประเมินคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของเด็ก แล้วนำข้อมูลที่ได้มานิยามคำจำกัดความ และพฤติกรรมบ่งชี้ความ

เข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ซึ่งประกอบด้วย 2 ด้านคือ การปฏิบัติตามคำสั่ง และการจัดการกับวัตถุ

5.2 วิเคราะห์แผนการจัดประสบการณ์ เพื่อกำหนดให้แผนผังการสร้างข้อสอบตามขั้นตอน ดังนี้

5.2.1 วิเคราะห์ความถี่ของการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การปฏิบัติตามคำสั่ง การจัดการกระทำกับวัตถุที่ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมและเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์เพื่อนำมาพิจารณานำหนักความสำคัญของข้อสอบ

5.2.2 วิเคราะห์ความถี่ของเนื้อหาที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์ เพื่อกำหนดใช้ในแบบทดสอบ และจำนวนของข้อสอบ

5.2.3 สร้างผังข้อสอบ โดยพิจารณานำหนักความสำคัญจากความถี่ของคำศัพท์ภาษาอังกฤษในหน่วยต่าง ๆ และความถี่ในการจัดประสบการณ์เป็นสำคัญ

5.2.4 สร้างแบบทดสอบการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นข้อสอบชุดเดียว ซึ่งเป็นชุดกิจกรรมที่เด็กได้ปฏิบัติตามคำสั่งและลงมือจัดการกระทำกับวัตถุที่จัดเตรียมไว้

5.2.5 ตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

5.3 แบบวัดความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการจัดประสบการณ์การสอนโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3

6. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยนำแบบสอบถามให้ผู้ปกครองผู้สอนที่นำหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ไปใช้ประกอบการเรียนการสอน ได้ตอบแบบสอบถามหลังจากใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ แล้วว่ามีความพึงพอใจอย่างไร ได้นำข้อมูลจากการสำรวจความพึงพอใจของคณะผู้ปกครอง จำนวน 10 คน มาหาค่าเฉลี่ยร้อยละ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังนี้ (เยาวดี วิบูลย์ศรี, 2540)

5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

4 หมายถึง พึงพอใจมาก

3 หมายถึง พึงพอใจ

2 หมายถึง พึงพอใจน้อย

1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยระดับ

ความพึงพอใจ

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00

พึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50	ฟังพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50	ฟังพอใจ
ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50	ฟังพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50	ฟังพอใจน้อยที่สุด

แบบแผนการดำเนินการศึกษา

ผู้รายงานดำเนินการวิจัยตามแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว (One Group Pre-test Design) โดยใช้วิธีการสอบก่อนและหลังเรียน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538) ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงแบบแผนการดำเนินการศึกษา

กลุ่มประชากร	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
	O ₁	X	O ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการศึกษาค้นคว้า

X หมายถึง การสอนแบบธรรมชาติโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ

O₁ หมายถึง การสอบก่อนที่ได้รับการสอน (Pre-test)

O₂ หมายถึง การสอบหลังได้รับการสอน (Post-test)

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 เป็นเวลารวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง โดยไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบ่งได้ดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง
2. ทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง
3. ใช้ในการสอนตามเนื้อหา 10 ชั่วโมง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการจัดประสบการณ์การสอนโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เพื่อพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

แบบสังเกตพฤติกรรมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบก่อนเรียนกับผู้เรียน โดยใช้แบบทดสอบทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและทำการทดสอบหลังเรียนกับผู้เรียนโดยใช้แบบทดสอบทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หลังจากทำการทดลองสอนครบทั้ง 10 แผนการสอน ใช้เวลา 10 ครั้ง ๆ ละ 60 นาที

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2541)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา หรือระหว่างกับจุดประสงค์

R แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งฉบับ ตามวิธีของโลเวท (Lovett) โดยใช้สูตร ดังนี้

2. การหาประสิทธิภาพ

การหาประสิทธิภาพคือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทาน คุณธรรมน่าใจมีประสิทธิภาพ 80/80

การหาประสิทธิภาพ

$$\text{สูตร } E_1 = \left[\frac{\sum X}{N} \right] \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน คะแนนระหว่างเรียน

A แทน คะแนนเต็ม

N แทน จำนวนนักเรียน

$$\text{สูตร } E_2 = \left[\frac{\sum X}{N} \right] \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

3. การวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี และการนำเสนอข้อมูลแบบประเมินความพึงพอใจในของผู้ปกครองที่มีต่อผลการจัดประสบการณ์ด้วยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หลังจากนั้นนำเสนอข้อมูลความพึงพอใจจากผู้ปกครองต่อผลการจัดประสบการณ์ในรูปของตารางประกอบความเรียง

3.1 หาค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างใช้สูตร ดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของข้อมูลทุกกิจกรรม

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใช้สูตร ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมคะแนนของแต่ละคน

N แทน จำนวนคนทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลในการดำเนินการพัฒนาการเรียนการสอนโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ตามวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

1. คุณภาพของหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 5 เรื่อง
2. ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
3. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
4. ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อการหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

คุณภาพของหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 5 เรื่อง โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

คุณภาพของหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 5 เรื่อง ให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ประเมินตามแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการประเมินดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงคุณภาพของหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 5 เรื่อง ให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน

ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ			IOC
		+1	0	-1	
1	เนื้อหา มีความสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย	3	-	-	1.00
2	นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา	3	-	-	1.00
3	เนื้อเรื่องมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนระดับปฐมวัย	3	-	-	1.00
4	หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน	3	-	-	1.00

ตาราง 6 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ			IOC
		+1	0	-1	
5	ตัวอักษรมีความเหมาะสมกับนักเรียน	2	1	-	0.67
6	คำศัพท์ที่ใช้เหมาะสมกับระดับปฐมวัย	2	1	-	0.67
7	ภาพชัดเจนน่าสนใจ	3	-	-	1.00
8	ภาพเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหา	3	-	-	1.00
9	รูปแบบมีความเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	3	-	-	1.00
10	การจัดรูปแบบของหนังสือนิทานคุณธรรมน่าสนใจน่าสนใจมาก	3	-	-	1.00

จากตาราง 6 ดัชนีความสอดคล้องความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มีค่าเท่ากับ 0.93 แสดงว่าหนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจ ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคุณภาพคือ เนื้อหามีความถูกต้อง สอดคล้องกับหลักสูตรและตัวบ่งชี้ระดับชั้นปฐมวัยรูปแบบ น่าสนใจเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน

ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมน่าใจของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย จำนวน 5 เรื่อง ดังต่อไปนี้

เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก

เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น...

เล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ

เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี

เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง

นำไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย นักเรียนจำนวน 20 คน ได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ทำการทดสอบทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียน

2. ทำแบบฝึกหัดท้ายเล่ม

3. ทำการทดสอบทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบ

ฉบับเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน

4. นำคะแนนจากผลการตรวจสอบของการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษปรากฏผล

ดังต่อไปนี้

ตาราง 7 แสดงทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 1 หนูดีชอบ
กินผัก (รายละเอียดภาคผนวก ข)

จำนวนนักเรียน	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความก้าวหน้า	คะแนน แบบฝึกหัด
20 คน	(10)	(10)	(D)	(20)
คะแนนรวม	107	165	58	354
คะแนนเฉลี่ย	5.35	8.25	2.90	17.70
เฉลี่ยร้อยละ	53.50	82.50	29.00	88.50

จากตาราง 7 แสดงคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน และแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ดังนี้

1. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 53.50 ของคะแนนทั้งหมด
2. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 82.50 ของคะแนนทั้งหมด
3. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ มีความก้าวหน้า โดยเฉลี่ยร้อยละ 29.00
4. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 20 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 88.50 ของคะแนนทั้งหมด

จากผลการวิเคราะห์ตามตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นระดับอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ที่ได้เรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 1 หนูดีชอบกินผัก ได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.50 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.50 ดังนั้นทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ $88.50/82.50$ เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 8 แสดงทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 2 โตขึ้นหนู
จะเป็น... (รายละเอียดภาคผนวก ข)

จำนวนนักเรียน	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความก้าวหน้า	คะแนน แบบฝึกหัด
20 คน	(10)	(10)	(D)	(20)
คะแนนรวม	113	167	54	355
คะแนนเฉลี่ย	5.65	8.35	2.70	17.75
เฉลี่ยร้อยละ	56.50	83.50	27.00	88.75

จากตาราง 8 แสดงคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน และแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ดังนี้

1. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 56.50 ของคะแนนทั้งหมด
2. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 83.50 ของคะแนนทั้งหมด
3. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ มีความก้าวหน้า โดยเฉลี่ยร้อยละ 27.00
4. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 20 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 88.75 ของคะแนนทั้งหมด

จากผลการวิเคราะห์ตามตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นระดับอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ที่ได้เรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... ได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.75 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.50 ดังนั้น ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ $88.75/83.50$ เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 9 แสดงทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 3 มากิน
ผลไม้กันเถอะ (รายละเอียดภาคผนวก ข)

จำนวนนักเรียน 20 คน	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความก้าวหน้า	คะแนน แบบฝึกหัด
	(10)	(10)	(D)	(20)
คะแนนรวม	117	168	51	355
คะแนนเฉลี่ย	5.85	8.4	2.55	17.75
เฉลี่ยร้อยละ	58.50	84.00	25.50	88.75

จากตาราง 9 แสดงคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน และแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ดังนี้

1. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 58.50 ของคะแนนทั้งหมด
2. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 84.00 ของคะแนนทั้งหมด
3. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ มีความก้าวหน้า โดยเฉลี่ยร้อยละ 25.50
4. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 20 ข้อ ได้ถูกต้อง เฉลี่ยร้อยละ 88.75 ของคะแนนทั้งหมด

จากผลการวิเคราะห์ตามตาราง 9 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นระดับอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ที่ได้เรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ ได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.75 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84.00 ดังนั้น ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 88.75/84.00 เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 10 แสดงทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 4 ไปเที่ยว
ไหนดันดี (รายละเอียดภาคผนวก ข)

จำนวนนักเรียน	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความก้าวหน้า	คะแนน แบบฝึกหัด
20 คน	(10)	(10)	(D)	(20)
คะแนนรวม	121	167	46	354
คะแนนเฉลี่ย	6.05	8.35	2.30	17.70
เฉลี่ยร้อยละ	60.50	83.50	23.00	88.50

จากตาราง 10 แสดงคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนและแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ดังนี้

1. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 60.50 ของคะแนนทั้งหมด
2. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 83.50 ของคะแนนทั้งหมด
3. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ มีความก้าวหน้า โดยเฉลี่ยร้อยละ 23.00
4. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 20 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 88.50 ของคะแนนทั้งหมด

จากผลการวิเคราะห์ตามตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นระดับอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ที่ได้เรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 4 ไปเที่ยวไหนดันดี ได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.50 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.50 ดังนั้น ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 88.50/83.50 เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 11 แสดงทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 5
เมืองแห่งรูปทรง (รายละเอียดภาคผนวก ข)

จำนวนนักเรียน	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความก้าวหน้า	คะแนน แบบฝึกหัด
20 คน	(10)	(10)	(D)	(20)
คะแนนรวม	112	169	57	356
คะแนนเฉลี่ย	5.60	8.45	2.85	17.80
เฉลี่ยร้อยละ	56.00	84.50	28.50	89.00

จากตาราง 11 แสดงคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนและแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ดังนี้

1. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 56.00 ของคะแนนทั้งหมด
2. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 84.50 ของคะแนนทั้งหมด
3. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ มีความก้าวหน้าโดยเฉลี่ยร้อยละ 28.50
4. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 20 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.00 ของคะแนนทั้งหมด

จากผลการวิเคราะห์ตามตาราง 11 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นระดับอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ที่ได้เรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 5 เรื่อง เมืองแห่งรูปทรง ได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89.00 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84.50 ดังนั้น ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 89.00/84.50 เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 12 แสดงทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของ
นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัด
เชียงราย เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก (รายละเอียดภาคผนวก ข)

จำนวนนักเรียน	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความก้าวหน้า	คะแนน แบบฝึกหัด
20 คน	(10)	(10)	(D)	(20)
คะแนนรวม	115	165	50	355
คะแนนเฉลี่ย	5.75	8.25	2.50	17.75
เฉลี่ยร้อยละ	57.50	82.50	25.00	88.75

จากตาราง 12 แสดงคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนและแบบฝึกหัด
ระหว่างเรียน ดังนี้

1. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้อง
เฉลี่ยร้อยละ 57.50 ของคะแนนทั้งหมด
2. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้อง
เฉลี่ยร้อยละ 82.50 ของคะแนนทั้งหมด
3. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน
จำนวน 10 ข้อ มีความก้าวหน้า โดยเฉลี่ยร้อยละ 25.00
4. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ
จำนวน 20 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 88.75 ของคะแนนทั้งหมด

จากผลการวิเคราะห์ตามตาราง 12 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียน
อนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 1 หนูดีชอบกินผัก ได้ทำแบบฝึกหัดหลัง
การเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.75 และทำแบบทดสอบ
หลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.50 ดังนั้น ทักษะ
การพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ $88.75/82.50$ เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

ตาราง 13 แสดงทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของ
นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัด
เชียงราย เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... (รายละเอียดภาคผนวก ข)

จำนวนนักเรียน	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความก้าวหน้า	คะแนน แบบฝึกหัด
20 คน	(10)	(10)	(D)	(20)
คะแนนรวม	107	174	67	358
คะแนนเฉลี่ย	5.35	8.70	3.35	17.90
เฉลี่ยร้อยละ	53.50	87.00	33.50	89.50

จากตาราง 13 แสดงคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนและแบบฝึกหัด
ระหว่างเรียน ดังนี้

1. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้อง
เฉลี่ยร้อยละ 53.50 ของคะแนนทั้งหมด
2. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้อง
เฉลี่ยร้อยละ 87.00 ของคะแนนทั้งหมด
3. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน
จำนวน 10 ข้อ มีความก้าวหน้า โดยเฉลี่ยร้อยละ 33.50
4. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ
จำนวน 20 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.50 ของคะแนนทั้งหมด

จากผลการวิเคราะห์ตามตาราง 13 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียน
อนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 2 เรื่อง โตขึ้นหนูจะเป็น...ได้ทำแบบฝึกหัด
หลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89.50 และทำ
แบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 87.00
ดังนั้น ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 89.50/87.00 เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

ตาราง 14 แสดงทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ (รายละเอียดภาคผนวก ข)

จำนวนนักเรียน	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความก้าวหน้า	คะแนน แบบฝึกหัด
20 คน	(10)	(10)	(D)	(20)
คะแนนรวม	107	165	58	358
คะแนนเฉลี่ย	5.35	8.25	2.90	17.90
เฉลี่ยร้อยละ	53.50	82.50	29.00	89.50

จากตาราง 14 แสดงคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนและแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ดังนี้

1. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 53.50 ของคะแนนทั้งหมด
2. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 82.50 ของคะแนนทั้งหมด
3. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ มีความก้าวหน้าโดยเฉลี่ยร้อยละ 29.00
4. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 20 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.50 ของคะแนนทั้งหมด

จากผลการวิเคราะห์ตามตาราง 14 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 3 เรื่อง มากินผลไม้กันเถอะได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89.50 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.50 ดังนั้น ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ $89.50/82.50$ เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 15 แสดงทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี (รายละเอียดภาคผนวก ข)

จำนวนนักเรียน	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความก้าวหน้า	คะแนน แบบฝึกหัด
20 คน	(10)	(10)	(D)	(20)
คะแนนรวม	106	167	61	358
คะแนนเฉลี่ย	5.3	8.35	3.05	17.90
เฉลี่ยร้อยละ	53.00	83.50	30.50	89.50

จากตาราง 15 แสดงคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนและแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ดังนี้

1. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 53.00 ของคะแนนทั้งหมด
2. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 83.50 ของคะแนนทั้งหมด
3. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ มีความก้าวหน้า โดยเฉลี่ยร้อยละ 30.50
4. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 20 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.50 ของคะแนนทั้งหมด

จากผลการวิเคราะห์ตามตาราง 15 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 4 เรื่อง ไปเที่ยวไหนกันดี ได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89.50 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.50 ดังนั้น ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 89.50/83.50 เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 16 แสดงทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง (รายละเอียดภาคผนวก ข)

จำนวนนักเรียน	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความก้าวหน้า	คะแนน แบบฝึกหัด
20 คน	(10)	(10)	(D)	(20)
คะแนนรวม	109	9	60	357
คะแนนเฉลี่ย	5.45	8.45	3.00	17.85
เฉลี่ยร้อยละ	54.50	84.50	30.00	89.25

จากตาราง 16 แสดงคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน และแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ดังนี้

1. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 54.50 ของคะแนนทั้งหมด
2. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 84.50 ของคะแนนทั้งหมด
3. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อมีความก้าวหน้า โดยเฉลี่ยร้อยละ 30.00
4. จำนวนนักเรียน 20 คน ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 20 ข้อ ได้ถูกต้อง เฉลี่ยร้อยละ 89.25 ของคะแนนทั้งหมด

จากผลการวิเคราะห์ตามตาราง 16 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 5 เมืองแห่งรูปทรงได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89.25 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84.50 ดังนั้น ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ $89.25/84.50$ เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงรายโดยการทดสอบค่า t-test ปรากฏผลตามตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 17 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก (รายละเอียดภาคผนวก ข)

การทดสอบ	จำนวนคน N	คะแนนเฉลี่ย \bar{X}	ความก้าวหน้า D	ความก้าวหน้า กำลังสอง D ²	ค่าทดสอบที T
ก่อนเรียน	20	5.35			
หลังเรียน	20	8.25	2.90	8.80	20.242**

หมายเหตุ: **P < .01 ค่า t จากตาราง (.01, df 19) = 2.539

จากตาราง 17 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 1 หนูดีชอบกินผัก สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 18 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... (รายละเอียดภาคผนวก ข)

การทดสอบ	จำนวนคน N	คะแนนเฉลี่ย \bar{X}	ความก้าวหน้า D	ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง D ²	ค่าทดสอบที T
ก่อนเรียน	20	5.65			
หลังเรียน	20	8.35	2.70	7.90	15.068**

หมายเหตุ: ** P < .01 ค่า t จากตาราง (.01, df 19) = 2.539

จากตาราง 18 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบหลังทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 19 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ (รายละเอียดภาคผนวก ข)

การทดสอบ	จำนวนคน N	คะแนนเฉลี่ย \bar{X}	ความก้าวหน้า D	ความก้าวหน้ายกกำลังสอง D ²	ค่าทดสอบที t
ก่อนเรียน	20	5.85			
หลังเรียน	20	8.4	2.55	7.05	15.022**

หมายเหตุ: ** P < .01 ค่า t จากตาราง (.01, df 19) = 2.539

จากตาราง 19 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบหลังทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 20 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี (รายละเอียดภาคผนวก ข)

การทดสอบ	จำนวนคน N	คะแนนเฉลี่ย \bar{X}	ความก้าวหน้า D	ความก้าวหน้ายกกำลังสอง D ²	ค่าทดสอบที t
ก่อนเรียน	20	6.05			
หลังเรียน	20	8.35	2.30	5.80	14.0385**

หมายเหตุ: ** P < .01 ค่า t จากตาราง (.01, df 19) = 2.539

จากตาราง 20 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบหลังทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 21 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง (รายละเอียดภาคผนวก ข)

การทดสอบ	จำนวนคน N	คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	ความก้าวหน้า D	ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง D ²	ค่าทดสอบที t
ก่อนเรียน	20	5.60			
หลังเรียน	20	8.45	2.85	9.75	9.738**

หมายเหตุ: ** P < .01 ค่า t จากตาราง (.01, df 19) = 2.539

จากตาราง 21 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบหลังทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตาราง 22 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 1 หนูดีชอบกินผัก (รายละเอียดภาคผนวก ข)

การทดสอบ	จำนวนคน N	คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	ความก้าวหน้า D	ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง D ²	ค่าทดสอบที t
ก่อนเรียน	20	5.75			
หลังเรียน	20	8.25	2.50	7.50	9.748**

หมายเหตุ: ** P < .01 ค่า t จากตาราง (.01, df 19) = 2.539

จากตาราง 22 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบหลังทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 1 หนูดีชอบกินผัก สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

ตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... (รายละเอียดภาคผนวก ข)

การทดสอบ	จำนวนคน N	คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	ความก้าวหน้า D	ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง D ²	ค่าทดสอบที่ t
ก่อนเรียน	20	5.35			
หลังเรียน	20	8.70	3.35	11.95	17.112**

หมายเหตุ: ** P < .01 ค่า t จากตาราง (.01, df 19) = 2.539

จากตาราง 23 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบหลังทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

ตาราง 24 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ (รายละเอียดภาคผนวก ข)

การทดสอบ	จำนวนคน N	คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	ความก้าวหน้า D	ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง D ²	ค่าทดสอบที่ t
ก่อนเรียน	20	5.35			
หลังเรียน	20	8.25	2.90	10.10	9.723**

หมายเหตุ: **P < .01 ค่า t จากตาราง (.01, df 19) = 2.539

จากตาราง 24 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบหลังทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ตาราง 25 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี (รายละเอียดภาคผนวก ข)

การทดสอบ	จำนวนคน N	คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	ความก้าวหน้า D	ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง D ²	ค่าทดสอบที่ t
ก่อนเรียน	20	5.30			
หลังเรียน	20	8.35	3.05	11.55	8.868**

หมายเหตุ: ** P < .01 ค่า t จากตาราง (.01, df 19) = 2.539

จากตาราง 25 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบหลังทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ตาราง 26 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เล่มที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง (รายละเอียดภาคผนวก ข)

การทดสอบ	จำนวนคน N	คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	ความก้าวหน้า D	ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง D ²	ค่าทดสอบที่ t
ก่อนเรียน	20	5.45			
หลังเรียน	20	8.45	3.00	11.50	8.271**

หมายเหตุ: ** P < .01 ค่า t จากตาราง (.01, df 19) = 2.539

จากตาราง 26 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบหลังทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ เรื่องที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่ใช้ หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ประกอบการเรียนการสอน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยนำแบบสอบถามให้ผู้ปกครองผู้สอนที่นำหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจไปใช้ประกอบการเรียนการสอน ได้ตอบแบบสอบถามหลังจากใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจแล้วว่ามีคามพึงพอใจอย่างไร ได้นำข้อมูลจากการสำรวจความพึงพอใจของคณะผู้ปกครอง จำนวน 10 คน มาหาค่าเฉลี่ยร้อยละ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังนี้ (เยาวดี วิบูลย์ศรี, 2540)

5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

4 หมายถึง พึงพอใจมาก

3 หมายถึง พึงพอใจ

2 หมายถึง พึงพอใจน้อย

1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจ

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง พึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง พึงพอใจ

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ตาราง 27 แสดงการประเมินการหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 10 คน (รายละเอียดภาคผนวก ง)

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
		\bar{X}	S.D.	การแปลความ
1	หนังสือนิทานนำใจมีความน่าสนใจ	4.90	0.32	ดีมากที่สุด
2	หนังสือนิทานนำใจมีเนื้อหาสาระที่เข้าใจง่าย	4.90	0.32	ดีมากที่สุด
3	หนังสือนิทานนำใจมีรูปภาพประกอบชวนให้น่าติดตาม	4.80	0.42	ดีมากที่สุด
4	นักเรียนสามารถพูดประโยคอย่างง่ายได้อย่างเข้าใจ	4.80	0.42	ดีมากที่สุด
5	หลังจากการฟังนิทานแล้วนักเรียนสรุปและสามารถเล่าเรื่องย่อของนิทานได้	4.80	0.42	ดีมากที่สุด
6	นักเรียนเริ่มจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของหน่วยต่าง ๆ ได้คล่องแคล่วมากขึ้น	4.70	0.42	ดีมากที่สุด
7	นักเรียนรู้คำศัพท์พื้นฐานของหน่วยต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	4.80	0.48	ดีมากที่สุด
8	นักเรียนสามารถพูดประโยคง่าย ๆ จากหน่วยต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	4.70	0.42	ดีมากที่สุด
9	นักเรียนเริ่มฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.70	0.48	ดีมากที่สุด
10	นักเรียนรู้สึกสนุกสนานหลังจากการจัดประสบการณ์	4.70	0.48	ดีมากที่สุด
	รวม	4.79	0.07	ดีมากที่สุด

จากตาราง 27 พบว่า ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยในภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.79$) คือมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจเท่ากับ 4.70 ถึง 4.90

แสดงให้เห็นว่าความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจที่สร้างขึ้นเห็นว่ามีคุณภาพและประสิทธิภาพสูงเหมาะสมที่จะนำไปใช้กับนักเรียนได้อย่างเหมาะสมกับระดับพัฒนาการของผู้เรียนเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 4

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาคั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ จำนวน 5 เรื่อง ชั้นอนุบาลปีที่ 3 สรุปผล ดังนี้

1. จุดประสงค์ของการศึกษา
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

จุดประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
2. เพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อการหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

สรุปผลการศึกษา

จากการพัฒนาและนำนิทานคุณธรรมนำใจจำนวน 5 เรื่อง ไปใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ปรากฏผล ดังนี้

1. ทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 มีคะแนนจากการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าแบบทดสอบก่อนเรียน และมีพัฒนาการที่ได้จากคะแนนแบบฝึกหัดของหนังสือนิทานแต่ละเรื่อง
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 มีคะแนนจากการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าแบบทดสอบก่อนเรียนและมีพัฒนาการที่ได้จากคะแนนแบบฝึกหัดของหนังสือนิทานแต่ละเรื่อง

3. ความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนที่ใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจประกอบการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยพึงพอใจ 4.79 ซึ่งหมายความว่า มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับดี

อภิปรายผล

จากการพัฒนาและนำนิทานคุณธรรมนำใจจำนวน 5 เรื่อง ไปใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. นิทานคุณธรรมนำใจชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีคะแนนทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้จากแบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน และคะแนนที่ได้จากพัฒนาการจากคะแนนแบบฝึกหัดของหนังสือนิทานแต่ละเรื่องเป็น ดังนี้

1.1 นิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 1 เรื่องหนูดีชอบกินผัก จากการที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรม ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.50 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.50 และมีทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 88.50/82.50

1.2 นิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... จากการที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.75 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.50 และมีทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 88.75/83.50

1.3 นิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ จากการที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.75 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84.00 และมีทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 88.75/84.00

1.4 นิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี จากการที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.50 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.50 และมีทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 88.50/83.50

1.5 นิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง จากการที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89.00 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84.50 และมีทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 89.00/84.50

จากที่กล่าวมาจึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นิทานคุณธรรมนำใจชั้นอนุบาลปีที่ 3 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ พระวีรวัฒน์ รอดสุโข (2545) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง สังคหะวัตถุ 4 พรหมวิหาร 4 ไตรลักษณ์ 3 กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการสอนด้วยหนังสือการ์ตูนและการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า แผนการสอนด้วยหนังสือการ์ตูนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.03/82.07 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. นิทานคุณธรรมนำใจชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากแบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน และคะแนนที่ได้จากพัฒนาการจากคะแนนแบบฝึกหัดของหนังสือนิทานแต่ละเรื่องเป็น ดังนี้

2.1 นิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 1 เรื่องหนูดีชอบกินผัก จากการที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.75 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.50 และมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 88.75/82.50

2.2 นิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 2 โตขึ้นหนูจะเป็น... จากการที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89.50 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 87.00 และมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 89.50/87.00

2.3 นิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ จากการที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89.50 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.50 และมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 89.50/82.50

2.4 นิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี จากการที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89.50 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.50 และมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 89.50/83.50

2.5 นิทานคุณธรรมนำใจเรื่องที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง จากการที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 89.25 และทำแบบทดสอบหลังการเรียนจากหนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84.50 และมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 89.25/84.50

ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ จินตนา ไบกาซุยี (2554) ที่ว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมสามารถใช้เป็นหนังสือการเรียนสอนที่มีประสิทธิภาพได้เป็นอย่างดีเพราะหนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจ ชวนติดตาม ดูแล้วเข้าใจง่าย แม้แต่เด็กที่อ่านหนังสือไม่ค่อยออกก็สามารถเดาความหมายของเรื่องได้ และยังเป็นหนังสือเสริมประสบการณ์เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่มีคติเตือนใจนั้นจะมีส่วนเร่งเร้าความสนใจในการอ่าน เมื่อนักเรียนสนใจและอ่านบ่อย ๆ ก็จะเกิดทักษะได้ในหลาย ๆ ด้านส่งผลให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่นักเรียนต้องการรู้ นอกจากนี้การจัดกิจกรรมยังเป็นกิจกรรมที่แปลกใหม่ซึ่งนักเรียนไม่เคยเรียนจากสื่อประเภทนี้มาก่อน นักเรียนจึงไม่เกิดความเบื่อหน่าย สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและเกิดแรงจูงใจที่จะเรียน นอกจากนี้เนื้อหาในหนังสืออ่านเพิ่มเติมจะเรียงลำดับตามองค์ประกอบหลักพระพุทธศาสนาสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 มีการนำเสนอความรู้โดยใช้ภาพการ์ตูนเป็นสื่อในการเรียน มีการแสดงความคิดและข้อสังเกตที่เข้าใจง่ายมีประสิทธิภาพและในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนได้มีโอกาสทราบคะแนนจากผลงานของนักเรียน รวมทั้งมีการเสริมแรงและคำชมเมื่อนักเรียนตั้งใจทำกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พระวีรวัฒน์ รอดสุขโข (2545) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง สังคหวัตถุ 4 พรหมวิหาร 4 ไตรลักษณ์ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการสอนด้วยหนังสือการ์ตูนและการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่สอนโดยการสอนด้วยหนังสือการ์ตูน มีประสิทธิผลทางการเรียนสูงขึ้นร้อยละ 68 และชาติริลามะเหิ (2550) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง กฎแห่งกรรมและพุทธศาสนาสู่ภายิต วิชาพระพุทธศาสนา ระหว่างการสอนด้วยนิทานประกอบการ์ตูนและการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องกฎแห่งกรรมและพุทธศาสนาสู่ภายิต วิชาพระพุทธศาสนา หลังการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยนิทานประกอบการ์ตูนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่สถิติระดับ .01

3. ผู้ปกครองของนักเรียนมีความพึงพอใจต่อนิทานคุณธรรมนำใจทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยกิจกรรมที่หลากหลายและเน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษาและฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม พร้อมทั้งคำนึงถึงความสนใจของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนให้มากที่สุด เน้นให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองกล่าวคือ ให้สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ในสภาพความเป็นจริง สามารถเรียนรู้และสืบค้นหาความรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นการพึ่งตนเองเพื่อให้

เกิดทักษะที่จะนำสิ่งเรียนรู้ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันและสามารถเข้าใจวิธีการเรียนรู้ของตนเอง กล่าวคือ รู้วิถีคิดของตนเองและพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนวิถีคิดได้อย่างเหมาะสมเน้นการประเมินตนเอง ซึ่งแต่เดิมครูผู้สอนจะเป็นผู้ประเมินผล การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเองอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองได้ชัดเจนขึ้น รู้จุดเด่นจุดด้อยพร้อมที่จะปรับปรุงหรือพัฒนาตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา กิตติสุบรรณ (2556) ที่ได้กล่าวถึงกิจกรรมของหนังสืออ่านเพิ่มเติม สามารถจัดทำเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมมีความสำคัญสำหรับนักเรียนในการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม อีกทั้งยังได้รับความสนุกสนานและเกิดทัศนคติที่ดีต่อสาระการเรียนรู้นั้น ๆ อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำไปใช้

1.1 ครูผู้สอนสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่จะนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้นิทานคุณธรรมนำใจชั้นอนุบาลปีที่ 3 สามารถนำไปใช้ได้ทันที เพราะแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้นิทานคุณธรรมนำใจชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่จัดทำขึ้นนี้ได้ผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพแล้วและการที่จะนำไปใช้ย่อมมีประสิทธิภาพ ครูควรศึกษาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เข้าใจ และมีการเตรียมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ล่วงหน้า

1.2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูต้องพยายามให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองทุกคน เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนากระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ได้เต็มที่โดยให้ออกุสนักเรียนทุกคนเท่ากัน ชี้แจงให้ทุกคนเห็นความสำคัญของตนเองและเห็นความสำคัญของผู้อื่นในขณะที่ครูต้องคอยสนับสนุนอำนวยความสะดวก คอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ

1.3 ครูควรเตรียมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นอย่างดี จัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างแม่นยำดำเนินการจัดกิจกรรมอย่างเป็นธรรมชาติ มีการทดลองการปฏิบัติกิจกรรมจริง เพื่อจะได้ทราบปัญหาหรือข้อบกพร่องที่อาจเกิดขึ้นในห้องเรียน เป็นการเตรียมการแก้ไข และปรับปรุงกิจกรรมหรือทดลองให้เหมาะสมและเกิดปัญหาน้อยที่สุด

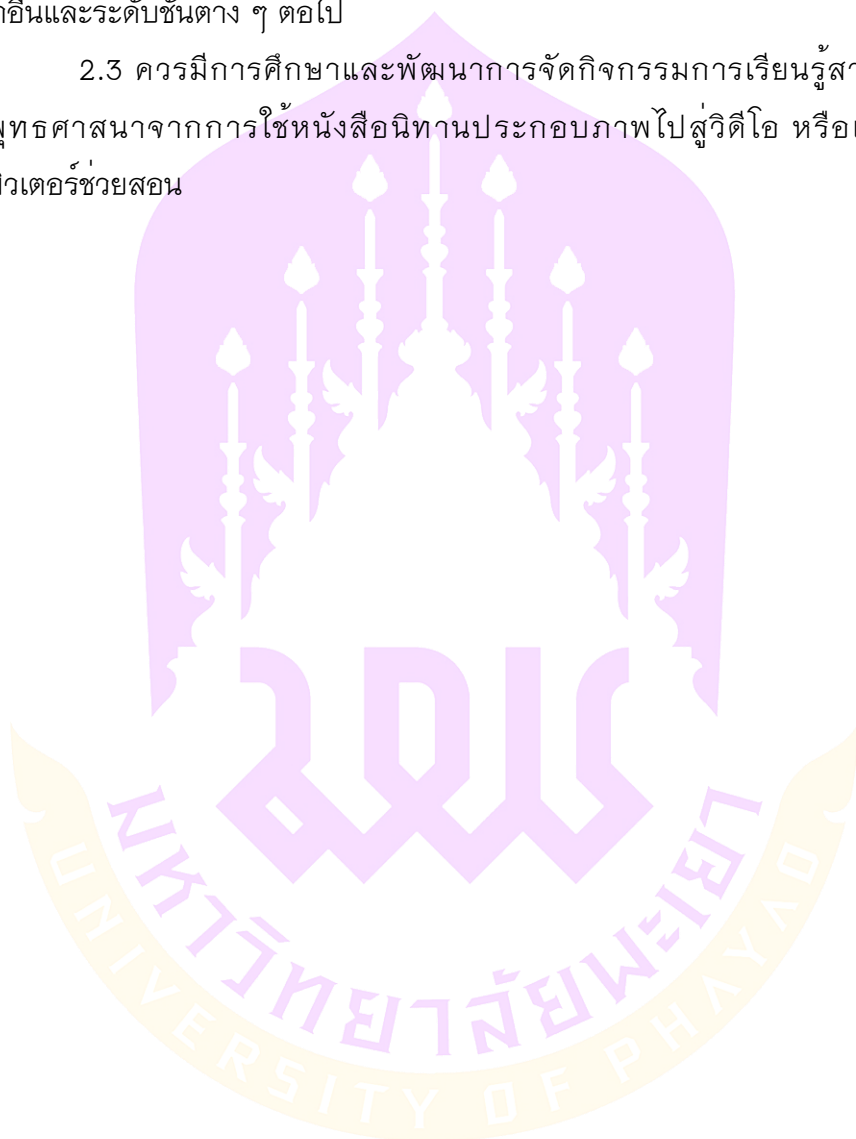
1.4 ครูต้องเตรียมทั้งคำถามนำและคำถามทั่ว ๆ ไป ที่จะกระตุ้นให้นักเรียนคิด เพื่อให้เกิดแนวคิดในการแก้ปัญหา ครูควรฝึกทักษะการตั้งคำถามให้คล่องแคล่วและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้ดี

2. ข้อเสนอแนะในการค้นคว้าต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาความพึงพอใจ และความคงทนในการเรียนรู้ด้วยการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้นิทานคุณธรรมนำใจชั้นอนุบาลปีที่ 3

2.2 ควรมีการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้นิทานคุณธรรมนำใจในเนื้อหาอื่นและระดับชั้นต่าง ๆ ต่อไป

2.3 ควรมีการศึกษาและพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนาจากการใช้หนังสือนิทานประกอบภาพไปสู่วิดีโอ หรือเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

บรรณานุกรม

- Bloom. (1995). Methods of Teaching way of Training non-Learners into Learners. **Adult Education**, 40, 201-203.
- Bunce. (1995). **Moral Development In Carmichael's Manual of Child Psychology** (พิมพ์ครั้งที่). New York: Johns Wiley and Sons.
- Byrne. (1986). Self-Concept/Academic Achievement Relations: An Investigation of Dimensionality, Stability, and Causality. **Canadian Journal of Behavioural Science**, 8, 173-186.
- Brown and Payne. (1994) The role of tutoring in problem-solving. **Journal of Child creativity**, 20(2), 96-100.
- Cameron. (2001). **Augmented Reality: An merging Technologies Guide to AR**. Massachusetts: Elsevier.
- Crosby. (1999). Family Patterns Correlated with Adolescent Personality Structure. **Journal of Abnormal and Social Psychology**, 62, 374.
- Dhaka. (2009). การใช้เพลงกิจกรรมประกอบจังหวะและเกมในการสอนภาษาอังกฤษกับนักเรียนระดับประถมศึกษาในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- Finocchiaro and Brumfit. (2001). **The functional-notional approach: from theory to practice** (พิมพ์ครั้งที่). New York: Oxford University Press.
- Fontana. (1995). Mind in society: The developmental of higher psychological process. **MA: Harvard University Press**, 20(6), 10-15.
- Goodman. (1986). **Whole language Approach** (พิมพ์ครั้งที่). Longman: London.
- Haycraft. (1978). The effect of cooperative learning techniques. **International Education**, (5)3, 120-125.
- Helen. (1975). **Tales based learning** (พิมพ์ครั้งที่). New York: McGraw-Hill.
- Jersild. (1990). **Social Psychology** (พิมพ์ครั้งที่). New York: McGraw-Hill.
- Krashen and Terrell. (1987). **The natural approach: Language acquisition in the classroom** (พิมพ์ครั้งที่). London: Longman.
- Lavatelli. (1999). **Brain Based Learning with class** (พิมพ์ครั้งที่). Canada: Kromar Printing.

- Loban. (1961). The development vocabulary. **Learning Disabilities Quarterly**, 23(1), 45–50.
- Marckwardt. (1999). **Organizations Rational Natural and Open Systems** (พิมพ์ครั้งที่).
New York: Guilford Press.
- McLaughlin. (1998). **The IDEAL Problem–Solving Strategy** (พิมพ์ครั้งที่). Edmonds: WA Teaching.
- Moon. (2000). **Total Quality Management and The School** (พิมพ์ครั้งที่). Buckingham: Open University Press.
- Nation. (2012). **An Introductory Analysis**. New York: Harper and Row
- Nessel. (1989). The role of tutoring in problem–solving. **Journal of Child Psychology and Psychiatry**, 17(2), 90–95.
- Penfield and Marascuio. (2000). **How The Brain Learns** (พิมพ์ครั้งที่). California: Sage Publications.
- Richard and Amato. (2009). **The sociology of tourism: theoretical and empirical investigations**. New York: Routledge.
- Scott. (1994). **The new circles of learning cooperation in the classroom and school** (พิมพ์ครั้งที่). Virginia: Association.
- Slatte. (2004). **The natural approach: Language acquisition in the classroom**. London: Prentice Hall Europe.
- Spodek and Saracho. (1999). **Introduction to Multicultural Education** (พิมพ์ครั้งที่). Boston: Pearson Education.
- Tabor and Snow. (1994). **Curriculum and Teaching** (พิมพ์ครั้งที่). Boston: Allyn and Bacon.
- Templin. (2009). **Mind in society: The developmental of higher psychological process**. (พิมพ์ครั้งที่). Cambridge: MA: Harvard University Press.
- Vilke. (2000). **The Development Early Childhood** (พิมพ์ครั้งที่). Boston: Houghton Mifflin.
- Weikart. (2017) Northwest Regional Educational Laboratory. Washington D.C.: World Bank.
- เนียน้อง สนับบุญ. (2541). การเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ศิลปบรรณาคาร.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2540). การวัดผลและการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เสาวภา ไชยยา. (2557). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือโดยการจัด

ประสบการณ์เรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เชียงใหม่, เชียงราย.

แพง ชินพงศ์ และสุภาพร เทพสุวรรณ. (2547). การจัดการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (พิมพ์ครั้งที่).
กรุงเทพฯ: อมรรการพิมพ์.

แรมสมร อยู่สถาพร. (2540). กระบวนการเรียนรู้สำหรับเด็กประถมวัย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ชันพรีนติ้ง.
กนิษฐา ชูจันทร์. (2541). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติโดยใช้แกนนำใน
หน่วยการสอนที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยศรีนคริน
ทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

กรมอนามัย. (2553). พัฒนาการเด็กระดับปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: เซ็นจูรี่.
กรรณิการ์ พวงเกษม. (2534). วิธีสอนภาษาไทยระดับอนุบาล (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: อัมรินทร์การพิมพ์.
กัณฑ์กนก สุขอนันต์. (2556). จินตนาการแห่งการเรียนรู้ระดับปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: เติลนิวิส.
กาญจนา กิตติสุบรรณ. (2556). พัฒนาการทางภาษา. **เอกสารประกอบการประชุมเชิง**

ปฏิบัติการเรื่อง พัฒนาการทางภาษาแบบ Whole Language สำหรับเด็กปฐมวัย

. 11, 3.

กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2542). การเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน: 3-5 ขวบ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: โชติสุขการพิมพ์.
ขวัญใจ อินปา. (2561). การพัฒนาทักษะทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือคำคล้องจองของ **Big**

Book ระดับปฐมวัย (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2) (พิมพ์ครั้งที่).
พิษณุโลก: สำนักพิมพ์สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2.

จรรุวรรณ ธฤตชนนันท์. (2553). การพัฒนาการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเพื่อ
พัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2. วิทยานิพนธ์
ค.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

จินตนา ไบกาชฎี. 2554. **Augmented Reality Open Source for Project เล่มที่ 1** (พิมพ์ครั้งที่
2). กรุงเทพฯ: Fast-Books.

จุฑา สุกใส. (2545). ผลของการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองแบบมีความหมายที่มีต่อพัฒนาการทางการพูด
ของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน (**Reading and Reading Promotion**)
(พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาคาร.

ฉันทนา ภาคบงกช. (2538). มุ่งสู่คุณภาพการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ไทยพัฒนาพานิช.

ชยันต์ บุญพิโย. (2546). การเรียนรู้โดยเข้าใจเสมอ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สถาบันวิทยาการการเรียนรู้.

ชาติรี ลามะเหิ. (2550). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
เรื่อง กฎแห่งกรรมและพุทธศาสนาสุภายิต วิชาพระพุทธศาสนา ระหว่างการสอนด้วย
นิทานประกอบการ์ตูนและการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร,

พิษณุโลก.

- ชิตาพร เอี่ยมสะอาด. (2548). เด็กปฐมวัยกับทักษะทางภาษา (พิมพ์ครั้งที่). สุราษฎร์ธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- ณัฐพล คุปต์ธนโรจน์. (2556). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามแนว เรื่อง โดยใช้กลวิธีการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม. วารสารวิชาการ **Veridian E-Journal**, 5(1), 283-302.
- ดลวรรณ พวงวิภาต. (2554). ผลของการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบละครสร้างสรรค์ต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2538). หนังสือสำหรับเด็ก (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพย์สุดา สุเมธเสนีย์. (2528). การเตรียมความพร้อมด้านลักษณะนิสัย เอกสารการสอนชุด ก วิชาฝึกอบรมครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย หน่วยที่ 13 (พิมพ์ครั้งที่). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชนทร สุานะพรรณนคร. (2553). **Everest** พาลูกค้นหาความนับถือตนเอง (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ศูนย์วิจัยและพัฒนาครอบครัว.
- ธีราพร แซ่แห้ว และคณะ. (2552). เปรียบเทียบการรับรู้วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นิทานคติธรรมและการเล่นเกมแบบร่วมมือ. วิทยานิพนธ์ กษ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- นงเยาว์ แข่งเพ็ญแข และคณะ. (2522). ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารของเด็กอนุบาล 3. การค้นคว้าอิสระ กศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- นงเยาว์ คลินิกกลาง. (2543). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- นันทา ขุนภักดี. (2539). การพูด (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครปฐม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นาถศจี สงค์อินทร์ ไพฑูรย์ สีนลาร์ตัน และสุภัทรา คงเรือง. (2561). การพัฒนาหนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง Big & Small book เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยตามแนวทาง Brain-based learning. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์, 12(1), 101-105.
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2539). การพัฒนาเด็กปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: โอ เอส พรินต์ติ้ง เฮาส์.
- นิภา แก้วประทีป. (2560). มิติใหม่ของการอ่านและเขียน (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- นิภาพร คำโพธิ์. (2558). การใช้หนังสือเล่มใหญ่สองภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- นิรมล ช่างวัฒนชัย. (2541). เทคนิคการสอน ศิลปะ ภาษา และวิทยาศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์สมาคมอนุบาลศึกษาแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี.

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

บุบผา เรืองรอง. (2552). ธรรมชาติของเด็กประถมวัย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: อัมรินทร์การพิมพ์.

บุศกร มหาวงศ์. (2553). ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการผสมผสานการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตาม ธรรมชาติและการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารและการออกเสียง การเรียนรู้อาษาต่างประเทศ (วิชาภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านคอน (ศรีเสริม กลีกร) อำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน สำนักงานเขตพื้นที่การประถมศึกษา น่าน เขต 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.

บุษกร กันนา. (2554). ผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของเด็กปฐมวัย ชั้น อนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านร่องกวาง (จันทิมาคม). วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.

บุหลง ศุภศิลป์. (2559). การศึกษารูปแบบการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างความสามารถ ทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ประมวญ ดิติดินสัน. (2536). วิธีสอนภาษาสำหรับเด็ก (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพฯ.

ปัญญาลักษณ์ ถวาย. (2556). การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตประถมมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้ แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.

ปิยะลักษณ์ ลิมาแสงยาภรณ์. (2534). พัฒนาการทางภาษาของเด็กระดับปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.

ปิยานันต์ บุญธิมา. (2549). พฤติกรรมเด็กระดับปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรินติ้งเฮาส์.

พงษ์พันธุ์ พงษ์โสภา. (2544). การอ่านสำหรับเด็กประถมวัย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.

พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน. (2546). แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ชุมชุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

พรสวรรค์ สิป้อ. (2550). หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

พัชรี ผลโยธิน. (2537). พัฒนาภาษาแบบธรรมชาติในวัยอนุบาล. รักลูก, 12(142), 195-196.

พระวิริวัฒน์ รอดสุโข. (2545). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการ เรียนรู้วิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง สังคหะวัตถุ 4 พรหมวิหาร 4 ไตรลักษณ์ 3 กลุ่มสร้าง เสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการสอนด้วยหนังสือการ์ตูนและการ

- สอนปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ภัสสร จตุโชคอุดม. (2553). การศึกษาความสามารถทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนฮาร์ทส (HEARTS Instructional Model) ร่วมกับการทำหนังสือนิทาน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- มณีนรัตน์ สุกโชติรัตน์. (2537). ไขปัญหาการตื้นที่เวอร์: แนวทางการปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มยุรี กันทะสี. (2543). การใช้วิธีสอนแบบเลือกสรรที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- รติรัตน์ คล่องแคล่ว. (2551). ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสาน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- รังสรรค์ จันตะ. (2541). การใช้วจนลีลาและธัมมวัจนโวหารล้านนาของพระสงฆ์ภาคเหนือ (พิมพ์ครั้งที่). เชียงใหม่: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- รัญจวน ประโมจน์ย์. (2544). ผลการจัดกิจกรรมเสริมการเล่นนิทานประกอบภาพที่มีความสามารถด้านการเขียนของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ราตี ทองสวัสดิ์. (ม.ป.ป.). ความสำคัญของภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรนาท รักสกุลไทย และนฤมล เนียมหอม. (2549). กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วรวรรณ เหมชะญาติ. (2548). แนวทางการจัดการเรียนการสอนศตวรรษที่ 21 (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- วิไลวรรณ เกื้อทาน. (2540). ผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติในมุมหนังสือที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่มาจากโรงเรียนในเขตเทศบาลและเขตเทศบาล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2542). แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรียาประภัสสร นิยมธรรม, (2541) **สื่อการเรียนรู้ เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษสัตว์โลกน่ารู้. วารสารการเรียนรู้ด้วยโครงการ, 4(1), 23-28.**
- ศรียัย สุวรรณกิตติ. (2540). เทคนิคการวิจัยการอ่าน (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิริประภา พงศ์ไทย. (2542). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือ.

- วิทยานิพนธ์ กศ.ม, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สถาบันส่งเสริมอัจฉริยภาพและนวัตกรรมการเรียนรู้. (2550). การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการทำงานของสมอง: การสร้างพหุปัญญาโดยใช้โครงงาน (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สถาบันส่งเสริมอัจฉริยภาพและนวัตกรรมการเรียนรู้.
- สนิท สัตโยภาส. (2536). หลักการเขียนหนังสือนิทานเด็ก (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สมจิต ชิวปรีชา. (2540). วาทยวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2541). การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กทม: ประสานการพิมพ์.
- สมาพร สามเตี้ย. (2545). พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่นเกมหทางภาษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สังเวียน สฤติกุล และคณะ. (2541). ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สายทิพย์ บำบัดภัย. (2552). กิจกรรมการเล่นนิทาน (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: อักษรวิทยา.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2528). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). หลักการอ่าน เขียนภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สิริพินดา กันธะคำ. (2552). เทคนิคการจัดการห้องเรียน (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: เอสดีเพรส.
- สิริรัตน์ เรือนนุช. (2552). การสอนภาษาอังกฤษเด็กปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: อี เค บุคส์.
- สุภาวดี ศรีวรรณะ. (2542). พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม (พิมพ์ครั้งที่ 1). นครปฐม: สำนักพิมพ์สถาบันราชภัฏนครปฐม.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ (2556). **พื้นฐานความรู้ทางโครงงาน**. กรุงเทพฯ: สุวิสารสนการพิมพ์.
- อรทัย ประสงค์. (2559). การใช้หนังสือนิทานภาพเล่มใหญ่ (Big Book) ประกอบคำคล้องจองส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่ 1). สุโขทัย: สำนักพิมพ์สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย.
- อรพรรณ บุตรกตัญญู. (2542). การประถมศึกษาสำหรับประเทศไทยภายหลังปี ค.ศ. 2015. วารสารครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 44, 169-170.
- อรอนงค์ โชคสกุล และศรีอัมพร ประทุมพันธ์. (2544). เทคนิคการทำหนังสือสำหรับเด็กปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: อัมรินทร์การพิมพ์.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2552). การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา ผิวพรรณ เพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท และศิวนรณ สองแสน. (2560). ผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. วารสารบัณฑิตวิจัย, 8(1), 99-113.
- อารยา วานิลทิพย์. (2550). การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มี

ต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
อารี สันทรวี. (2535). นวัตกรรมปฐมวัยศึกษา (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สมาคมเพื่อการศึกษาเด็ก.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นางสาวพรรณี เวียงโสมถ ผู้รับใบอนุญาตโรงเรียนอนุบาลพรรณี
2. นางสาวสายอรุณ ประเสริฐ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลพรรณี
3. นางอัมพร สักลอม หัวหน้าฝ่ายวิชาการ

ภาคผนวก ข การวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 28 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการจดจำ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณิ อำเภอมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 1 หนูดีชอบกินผัก

นักเรียนคนที่	คะแนน ก่อนเรียน (10)	คะแนน หลังเรียน (10)	คะแนน ความก้าวหน้า (D)	คะแนน ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง (D ²)	คะแนนการทำ แบบฝึกหัด ถูกต้อง (20)
1	5	8	3	9	18
2	6	8	2	4	17
3	5	8	3	9	18
4	5	8	3	9	18
5	5	8	3	9	17
6	5	8	3	9	19
7	5	9	4	16	18
8	6	8	2	4	18
9	5	8	3	9	18
10	6	8	2	4	17
11	5	9	4	16	16
12	6	8	2	4	19
13	5	9	4	16	19
14	6	9	3	9	18
15	5	8	3	9	16
16	6	8	2	4	18
17	6	9	3	9	18
18	5	8	3	9	17
19	5	8	3	9	17
20	5	8	3	9	18
คะแนนรวม $\sum X$	107	165	58	176	354
คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	5.35	8.25	2.90	8.80	17.70
เฉลี่ยร้อยละ	53.50	82.50	29.00	-	88.50

การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

(df=N-1)

เมื่อ t แทน อัตราส่วนวิกฤต

N แทน จำนวนคน

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง

Df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$t = \frac{58}{\sqrt{\frac{(20 \times 176) - (58)^2}{20 - 1}}}$$

(df=N-1)

$$= \frac{58}{2.865}$$

$$t = 20.242$$

ค่า t จากตาราง (.01, df19) = 2.539

ค่า t จากการคำนวณ = 20.242 มากกว่า ค่า t ตาราง

ตาราง 29 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการจดจำ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้น อนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 2 โตขึ้นมาหนูจะเป็น...

นักเรียนคนที่	คะแนน ก่อนเรียน (10)	คะแนน หลังเรียน (10)	คะแนน ความก้าวหน้า (D)	คะแนน ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง (D ²)	คะแนนการ ทำแบบฝึกหัด ถูกต้อง (20)
1	5	8	3	9	19
2	6	8	2	4	17
3	7	8	1	1	18
4	5	8	3	9	18
5	5	8	3	9	17
6	5	8	3	9	19
7	5	9	4	16	18
8	6	8	2	4	18
9	5	8	3	9	17
10	6	8	2	4	17
11	7	9	2	4	17
12	6	8	2	4	19
13	5	9	4	16	19
14	6	9	3	9	18
15	5	8	3	9	17
16	6	8	2	4	17
17	6	9	3	9	18
18	5	9	4	16	17
19	5	8	3	9	17
20	7	9	2	4	18
คะแนนรวม $\sum X$	113	167	54	158	355
คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	5.65	8.35	2.70	7.90	17.75
เฉลี่ยร้อยละ	56.50	83.50	27.00	-	88.75

การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

(df=N-1)

เมื่อ t แทน อัตราส่วนวิกฤต

N แทน จำนวนคน

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง

Df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$t = \frac{54}{\sqrt{\frac{(20 \times 158) - (54)^2}{20 - 1}}}$$

(df=N-1)

$$= \frac{54}{3.58358}$$

$$t = 15.0687$$

ค่า t จากตาราง (.01, df19) = 2.539

ค่า t จากการคำนวณ = 15.0687 มากกว่า ค่า t ตาราง

ตาราง 30 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการจดจำ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้น อนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 3 มากินผลไม้กันเถอะ

นักเรียนคนที่	คะแนน ก่อนเรียน (10)	คะแนน หลังเรียน (10)	คะแนน ความก้าวหน้า (D)	คะแนน ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง (D ²)	คะแนนการ ทำแบบฝึกหัด ถูกต้อง (20)
1	6	8	2	4	17
2	6	8	2	4	18
3	7	8	1	1	18
4	6	8	2	4	18
5	5	8	3	9	18
6	5	8	3	9	19
7	6	9	3	9	17
8	6	8	2	4	17
9	5	8	3	9	18
10	6	8	2	4	17
11	7	9	2	4	17
12	6	8	2	4	18
13	6	9	3	9	17
14	6	9	3	9	18
15	5	8	3	9	17
16	6	8	2	4	18
17	6	9	3	9	18
18	5	9	4	16	18
19	5	9	4	16	18
20	7	9	2	4	19
คะแนนรวม $\sum X$	117	168	51	141	355
คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	5.85	8.40	2.55	7.05	17.75
เฉลี่ยร้อยละ	58.50	84.00	25.50	-	88.75

การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

(df=N-1)

เมื่อ t แทน อัตราส่วนวิกฤต

N แทน จำนวนคน

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง

Df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$t = \frac{51}{\sqrt{\frac{(20 \times 141) - (51)^2}{20 - 1}}}$$

(df=N-1)

$$= \frac{51}{3.395}$$

$$t = 15.022$$

ค่า t จากตาราง (.01, df19) = 2.539

ค่า t จากการคำนวณ = 15.022 มากกว่า ค่า t ตาราง

ตาราง 31 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการจดจำ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้น อนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 4 ไปเที่ยวไหนกันดี

นักเรียนคนที่	คะแนน ก่อนเรียน (10)	คะแนน หลังเรียน (10)	คะแนน ความก้าวหน้า (D)	คะแนน ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง (D ²)	คะแนนการ ทำแบบฝึกหัด ถูกต้อง (20)
1	6	8	2	4	17
2	6	8	2	4	18
3	7	8	1	1	18
4	6	8	2	4	18
5	5	8	3	9	18
6	5	8	3	9	18
7	6	8	2	4	18
8	6	8	2	4	17
9	7	8	1	1	18
10	6	8	2	4	17
11	7	9	2	4	17
12	6	8	2	4	18
13	6	9	3	9	17
14	6	9	3	9	18
15	5	8	3	9	17
16	6	8	2	4	18
17	6	9	3	9	18
18	5	9	4	16	18
19	7	9	2	4	18
20	7	9	2	4	18
คะแนนรวม $\sum X$	121	167	46	116	354
คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	6.05	8.35	2.30	5.80	17.70
เฉลี่ยร้อยละ	60.50	83.50	23.00	-	88.50

การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

(df=N-1)

เมื่อ t แทน อัตราส่วนวิกฤต

N แทน จำนวนคน

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง

Df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$t = \frac{46}{\sqrt{\frac{(20 \times 116) - (46)^2}{20 - 1}}}$$

(df=N-1)

$$= \frac{46}{3.2767}$$

$$t = 14.0385$$

ค่า t จากตาราง (.01, df19) = 2.539

ค่า t จากการคำนวณ = 14.0385 มากกว่า ค่า t ตาราง

ตาราง 32 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการจดจำ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้น อนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรหมณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เรื่องที่ 5 เมืองแห่งรูปทรง

นักเรียนคนที่	คะแนน ก่อนเรียน (10)	คะแนน หลังเรียน (10)	คะแนน ความก้าวหน้า (D)	คะแนน ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง (D ²)	คะแนนการ ทำแบบฝึกหัด ถูกต้อง (20)
1	5	8	3	9	18
2	6	9	3	9	16
3	4	9	5	25	18
4	5	8	3	9	18
5	6	7	1	1	17
6	5	8	3	9	18
7	6	9	3	9	20
8	7	10	3	9	18
9	4	7	3	9	18
10	5	9	4	16	17
11	6	10	4	16	17
12	7	7	0	0	18
13	7	8	1	1	17
14	6	9	3	9	18
15	5	10	5	25	17
16	6	8	2	4	18
17	5	9	4	16	20
18	6	7	1	1	18
19	5	8	3	9	16
20	6	9	3	9	19
คะแนนรวม $\sum X$	112	169	57	195	356
คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	5.60	8.45	2.85	9.75	17.80
เฉลี่ยร้อยละ	56.00	84.50	28.50	-	89.00

การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

(df=N-1)

เมื่อ t แทน อัตราส่วนวิกฤต

N แทน จำนวนคน

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง

Df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$t = \frac{57}{\sqrt{\frac{(20 \times 195) - (57)^2}{20 - 1}}}$$

(df=N-1)

$$= \frac{57}{5.853}$$

$$t = 9.738$$

ค่า t จากตาราง (.01, df19) = 2.539

ค่า t จากการคำนวณ = 9.738 มากกว่า ค่า t ตาราง

ตาราง 33 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3
โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 1 เรื่อง หนูดีชอบ
กินผัก

นักเรียนคนที่	คะแนน ก่อนเรียน (10)	คะแนน หลังเรียน (10)	คะแนน ความก้าวหน้า (D)	คะแนน ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง (D ²)	คะแนนการทำ แบบฝึกหัด ถูกต้อง (20)
1	5	8	3	9	17
2	6	10	4	16	16
3	4	7	3	9	18
4	5	8	3	9	18
5	6	7	1	1	17
6	5	8	3	9	18
7	6	9	3	9	20
8	7	10	3	9	18
9	4	7	3	9	19
10	5	7	2	4	18
11	6	10	4	16	17
12	7	7	0	0	18
13	7	8	1	1	17
14	6	8	2	4	18
15	6	10	4	16	17
16	6	8	2	4	18
17	5	7	2	4	20
18	7	8	1	1	18
19	5	9	4	16	16
20	7	9	2	4	17
คะแนนรวม $\sum X$	115	165	50	150	355
คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	5.75	8.25	2.50	7.50	17.75
เฉลี่ยร้อยละ	57.50	82.50	25.00	-	88.75

การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

(df=N-1)

เมื่อ t แทน อัตราส่วนวิกฤต

N แทน จำนวนคน

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง

Df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$t = \frac{50}{\sqrt{\frac{(20 \times 150) - (50)^2}{20 - 1}}}$$

(df=N-1)

$$= \frac{50}{5.129}$$

$$t = 9.748$$

ค่า t จากตาราง (.01, df19) = 2.539

ค่า t จากการคำนวณ = 9.748 มากกว่า ค่า t ตาราง

ตาราง 34 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่
3 โรงเรียนอนุบาลพรหมณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 2 เรื่องโตขึ้น
หนูจะเป็น...

นักเรียนคนที่	คะแนน ก่อนเรียน (10)	คะแนน หลังเรียน (10)	คะแนน ความก้าวหน้า (D)	คะแนน ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง (D ²)	คะแนนการ ทำแบบฝึกหัด ถูกต้อง (20)
1	6	9	3	9	18
2	6	10	4	16	17
3	4	7	3	9	18
4	5	8	3	9	20
5	6	9	3	9	17
6	5	8	3	9	18
7	6	9	3	9	20
8	6	10	4	16	18
9	4	9	5	25	19
10	5	8	3	9	18
11	6	10	4	16	20
12	4	7	3	9	18
13	6	8	2	4	15
14	6	9	3	9	18
15	6	10	4	16	17
16	4	8	4	16	15
17	5	7	2	4	20
18	7	9	2	4	18
19	5	10	5	25	15
20	5	9	4	16	19
คะแนนรวม $\sum X$	107	174	67	239	358
คะแนนเฉลี่ย \bar{X}	5.35	8.70	3.35	11.95	17.90
เฉลี่ยร้อยละ	53.50	87.00	33.50	-	89.50

การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

(df=N-1)

เมื่อ t แทน อัตราส่วนวิกฤต

N แทน จำนวนคน

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง

Df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$t = \frac{67}{\sqrt{\frac{(20 \times 239) - (67)^2}{20 - 1}}}$$

(df=N-1)

$$= \frac{67}{3.913}$$

$$t = 17.122$$

ค่า t จากตาราง (.01, df19) = 2.539

ค่า t จากการคำนวณ = 17.122 มากกว่า ค่า t ตาราง

ตาราง 35 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่
3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 3 เรื่อง มากิน
ผลไม้กันเถอะ

นักเรียนคนที่	คะแนน ก่อนเรียน (10)	คะแนน หลังเรียน (10)	คะแนน ความก้าวหน้า (D)	คะแนน ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง (D ²)	คะแนนการ ทำแบบฝึกหัด ถูกต้อง (20)
1	5	8	3	9	17
2	6	8	2	4	18
3	4	9	5	25	17
4	5	8	3	9	19
5	6	7	1	1	19
6	5	8	3	9	18
7	6	9	3	9	17
8	7	8	1	1	18
9	4	7	3	9	18
10	5	9	4	16	17
11	6	10	4	16	18
12	7	7	0	0	19
13	7	8	1	1	17
14	6	9	3	9	18
15	5	10	5	25	18
16	4	8	4	16	17
17	5	9	4	16	18
18	4	7	3	9	20
19	5	8	3	9	18
20	5	8	3	9	17
คะแนนรวม $\sum x$	107	165	58	202	358
คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	5.35	8.25	2.90	10.10	17.90
เฉลี่ยร้อยละ	53.50	82.50	29.00	-	89.50

การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

(df=N-1)

เมื่อ t แทน อัตราส่วนวิกฤต

N แทน จำนวนคน

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง

Df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$t = \frac{58}{\sqrt{\frac{(20 \times 202) - (58)^2}{20 - 1}}}$$

(df=N-1)

$$= \frac{58}{5.965}$$

$$t = 9.723$$

ค่า t จากตาราง (.01, df19) = 2.539

ค่า t จากการคำนวณ = 9.723 มากกว่า ค่า t ตาราง

ตาราง 36 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่
3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 4 เรื่อง
ไปเที่ยวไหนกันดี

นักเรียนคนที่	คะแนน ก่อนเรียน (10)	คะแนน หลังเรียน (10)	คะแนน ความก้าวหน้า (D)	คะแนน ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง (D ²)	คะแนนการ ทำแบบฝึกหัด ถูกต้อง (20)
1	4	9	5	25	18
2	5	8	3	9	18
3	7	9	2	4	18
4	6	9	3	9	17
5	5	8	3	9	18
6	5	8	3	9	18
7	5	10	5	25	20
8	4	8	4	16	16
9	6	8	2	4	17
10	7	8	1	1	19
11	5	7	2	4	20
12	4	9	5	25	16
13	5	10	5	25	18
14	5	9	4	16	18
15	5	9	4	16	17
16	4	9	5	25	20
17	6	8	2	4	16
18	5	7	2	4	17
19	6	7	1	1	19
20	7	7	0	0	18
คะแนนรวม $\sum x$	106	167	61	231	358
คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	5.3	8.35	3.05	11.55	17.90
เฉลี่ยร้อยละ	53.00	83.50	30.50	-	89.50

การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

(df=N-1)

เมื่อ t แทน อัตราส่วนวิกฤต

N แทน จำนวนคน

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง

Df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$t = \frac{61}{\sqrt{\frac{(20 \times 231) - (61)^2}{20 - 1}}}$$

(df=N-1)

$$= \frac{61}{6.878}$$

$$t = 8.868$$

ค่า t จากตาราง (.01, df19) = 2.539

ค่า t จากการคำนวณ = 8.868 มากกว่า ค่า t ตาราง

ตาราง 37 แสดงการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่
3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เล่มที่ 5 เรื่อง เมือง
แห่งรูปทรง

นักเรียนคนที่	คะแนน ก่อนเรียน (10)	คะแนน หลังเรียน (10)	คะแนน ความก้าวหน้า (D)	คะแนน ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง (D ²)	คะแนนการ ทำแบบฝึกหัด ถูกต้อง (20)
1	4	9	5	25	18
2	5	10	5	25	17
3	7	9	2	4	18
4	6	9	3	9	17
5	5	8	3	9	18
6	6	8	2	4	18
7	5	10	5	25	19
8	4	7	3	9	16
9	6	8	2	4	17
10	7	8	1	1	19
11	5	8	3	9	20
12	4	9	5	25	16
13	6	10	4	16	18
14	5	7	2	4	18
15	5	9	4	16	17
16	4	10	6	36	20
17	6	8	2	4	16
18	6	7	1	1	17
19	6	8	2	4	20
20	7	7	0	0	18
คะแนนรวม $\sum x$	109	169	60	230	357
คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	5.45	8.45	3.00	11.50	17.85
เฉลี่ยร้อยละ	54.50	84.50	30.00	-	89.25

การหาค่า t ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

(df=N-1)

เมื่อ t แทน อัตราส่วนวิกฤต

N แทน จำนวนคน

D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง

Df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

$$t = \frac{60}{\sqrt{\frac{(20 \times 230) - (60)^2}{20 - 1}}}$$

(df=N-1)

$$= \frac{60}{7.254}$$

$$t = 8.271$$

ค่า t จากตาราง (.01, df19) = 2.539

ค่า t จากการคำนวณ = 8.271 มากกว่า ค่า t ตาราง

ตาราง 38 แสดงค่าความถ่วง (P) ค่าอำนาจจำแนก (R) ค่าความแปรปรวนของคะแนน (S^2) และค่าความเชื่อมของแบบวัดทักษะ

ข้อ คนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	X	X^2
1	1	0	1	0	1	1	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	16	256
2	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	18	324
3	0	1	1	0	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	16	256
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	1	0	1	1	1	1	1	1	1	18	324
5	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	0	1	0	1	1	16	256
6	1	0	0	1	0	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	16	256
7	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	1	17	289
8	1	1	0	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1	0	1	0	1	1	15	225
9	1	0	1	1	1	0	1	0	0	1	1	0	0	1	1	1	0	1	1	1	13	169
10	1	1	1	1	1	0	0	0	1	0	1	1	1	1	0	1	1	1	0	0	13	169
11	1	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	1	0	0	1	6	36
12	0	1	1	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	1	0	1	0	0	0	0	6	36
13	0	0	1	0	1	0	1	0	0	1	1	0	0	1	0	1	0	1	0	0	8	64
14	1	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	5	25
15	0	1	0	1	1	0	1	1	0	1	1	0	1	1	0	1	0	0	0	0	10	100
Σ	11	9	9	9	12	8	9	9	9	10	11	8	10	11	9	11	10	9	9	10	193	2785
P	0.73	0.60	0.60	0.60	0.80	0.53	0.60	0.60	0.60	0.67	0.73	0.53	0.67	0.73	0.60	0.73	0.67	0.60	0.60	0.67		
U	9	8	7	8	10	8	8	7	9	8	9	8	9	9	9	9	9	7	8	9		
L	2	1	2	1	2	0	1	2	0	2	2	0	1	2	0	2	1	2	1	1		
B	0.32	0.48	0.14	0.48	0.41	0.73	0.48	0.14	0.82	0.23	0.32	0.73	0.57	0.32	0.82	0.32	0.57	0.14	0.48	0.57		
q	0.27	0.40	0.40	0.40	0.20	0.47	0.40	0.40	0.40	0.33	0.27	0.47	0.33	0.27	0.40	0.27	0.33	0.40	0.40	0.33		
pq	0.197	0.24	0.24	0.24	0.16	0.249	0.24	0.24	0.24	0.22	0.197	0.249	0.22	0.197	0.16	0.197	0.22	0.24	0.24	0.22		
S^2	21.55																					
r_{tt}	0.8177																					

การหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบวัดทักษะการจดจำคำศัพท์และทักษะการพูดโดยใช้วิธีลิฟวิงสตัน (Livingston)

$$r_{cc} = \frac{S^2(r_u) + (\bar{X} - C)^2}{S^2 + (\bar{X} - C)^2}$$

$$r_{cc} = \frac{21.55 \times 0.8177 + (12.867 - 10)^2}{21.55 + (12.867 - 10)^2}$$

$$= \frac{17.621 + 8.220}{21.55 + 8.220}$$

$$= \frac{25.841}{29.770}$$

$$= 0.868$$

ภาคผนวก ค เครื่องมือในการวิจัย

คู่มือการใช้แบบวัดทักษะการพูดและการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ (สำหรับครู)

คำชี้แจง

แบบทดสอบวัดทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีลักษณะเป็นชุดกิจกรรม 3 กิจกรรม ประกอบด้วย

กิจกรรมที่ 1 การฟังนิทาน ข้อ 1-5

กิจกรรมที่ 2 การสนทนาโต้ตอบคำถาม ข้อ 6-8

กิจกรรมที่ 3 การเล่นเกมกับบัตรภาพ ข้อ 8-10

แบบทดสอบมีจำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบข้อละ 1 นาที รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 10 นาที

วิธีการดำเนินการทดสอบ

1. ครุมนำนักเรียนครั้งละ 1 คน ไปยังสถานที่ทำการทดสอบ
2. ครูดำเนินการทดสอบโดยปฏิบัติตามรายละเอียดในช่องพฤติกรรมครูไปที่ข้อพร้อมบันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกตามเกณฑ์การให้คะแนน
3. ครุมนำนักเรียนกลับสู่ชั้นเรียนปกติ และนำนักเรียนคนต่อไปมาทำการทดสอบ

เกณฑ์การให้คะแนน

การให้คะแนนเป็นไปตามเกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (analytic scoring rubric) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

รายการประเมินทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	
ด้านคำสั่ง/ด้านคำถาม	ด้านเนื้อหา
ก. เด็กแสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถาม ได้ถูกต้องเมื่อได้ยินคำสั่ง/คำถามจากข้อความที่ครูพูด ภายในเวลา 1 นาที (คะแนนที่ได้ = 2)	i. ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้=2)
	ii. ไม่ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้=0)
ข. เด็กแสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถาม ได้ถูกต้อง หลังครูแสดงพฤติกรรมชี้ร่างกายใน เวลา 1 นาที แต่ไม่เกิน 1.30 นาที (คะแนนที่ได้ = 1)	i. ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้=2)
	ii. ไม่ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้=0)
ค. เด็กไม่แสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถาม หรือแสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถามผิดแม้มีครูชี้หน้า โดยใช้เวลามากกว่า 2 นาที (คะแนนที่ได้=0)	i. ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้=2)
	ii. ไม่ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้=0)

ตัวอย่างการประเมินผล

สถานการณ์

ครูเล่นนิทานให้เด็กฟัง ซึ่งรูปภาพที่กำหนดแล้วถามเด็กว่า What is it?

การให้คะแนน

กรณีที่ 1 พฤติกรรม $g + i = 4$ คะแนน หมายถึงเด็กเข้าใจคำถาม What is it? และเนื้อหา คำศัพท์ที่ครูชี้

ข้อ	รายการประเมินทักษะ การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และทักษะการพูดภาษาอังกฤษ		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/ด้าน คำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)	4	
		li (0)		
	ข (1)	i (2)		
		li (0)		
	ค (0)	i (2)		
		li (0)		

กรณีที่ 2 พฤติกรรม $g + ii = 2$ คะแนน หมายถึงเด็กเข้าใจคำถาม What is it? แต่ไม่เข้าใจ เนื้อหาคำศัพท์ที่ครูชี้

ข้อ	รายการประเมินทักษะ การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และทักษะการพูดภาษาอังกฤษ		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/ด้าน คำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)	2	เมื่อได้ยินคำสั่งของครู เด็กพูดคำศัพท์ แต่ไม่ใช่คำที่ครูกำหนด
		li (0)		
	ข (1)	i (2)		
		li (0)		
	ค (0)	i (2)		
		li (0)		

กรณีนี้ที่ 3 พฤติกรรม $x + i = 3$ คะแนน หมายถึงเด็กเข้าใจคำถาม What is it? ก็ต่อเมื่อมีการชี้หน้า แต่เด็กเข้าใจเนื้อหาคำศัพท์ที่ครูกำหนด

ข้อ	รายการประเมินทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/ด้านคำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)	3	เมื่อได้ยินคำสั่งของครู เด็กยังไม่ตอบคำถามแต่เมื่อครูแสดงพฤติกรรมชี้หน้าโดยทำท่าทางประกอบ เด็กจึงสามารถตอบคำถามของครูได้
		li (0)		
	ข (1)	i (2)		
		li (0)		
	ค (0)	i (2)		
		li (0)		

กรณีนี้ที่ 4 พฤติกรรม $x + ii = 1$ คะแนน หมายถึงเด็กเข้าใจคำถาม What is it? ก็ต่อเมื่อมีการชี้หน้า แต่เด็กไม่เข้าใจเนื้อหาคำศัพท์ที่ครูกำหนด

ข้อ	รายการประเมินทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/ด้านคำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)	1	เมื่อได้ยินคำสั่งของครู เด็กยังไม่ตอบคำถามแต่เมื่อครูแสดงพฤติกรรมชี้หน้าโดยทำท่าทางประกอบ เด็กจึงสามารถตอบคำถามของครูได้
		li (0)		
	ข (1)	i (2)		
		li (0)		
	ค (0)	i (2)		
		li (0)		

กรณีนี้ 5 พฤติกรรม ค + ii = 0 คะแนน หมายถึงเด็กไม่เข้าใจคำถาม What is it? และไม่เข้าใจ
เนื้อหาคำศัพท์ที่ครูกำหนด แม้ครูชี้มาแล้วก็ตาม

ข้อ	รายการประเมินทักษะ การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และทักษะการพูดภาษาอังกฤษ		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/ด้าน คำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)	0	เมื่อได้ยินคำสั่งของครู เด็กไม่ตอบ คำถาม หรือทำพฤติกรรมอื่น เช่น ซู้รูปภาพ เป็นต้น แม้ครูชี้มาแล้วเด็กก็ยังไม่ ตอบคำถามครูได้
		li (0)		
	ข (1)	i (2)		
		li (0)		
	ค (0)	i (2)		
		li (0)		

เกณฑ์การประเมินผล

ดีมาก หมายถึง คะแนน 33-40 คะแนน

ดี หมายถึง คะแนน 21-32 คะแนน

ปานกลาง หมายถึง คะแนน 13-20 คะแนน

ต้องการความช่วยเหลือ หมายถึง คะแนนรวมน้อยกว่า 12 คะแนน

แบบทดสอบวัดทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
กิจกรรมที่ 1 การฟังนิทาน

ข้อ	พฤติกรรมครู	คำตอบ
1-5	<p>ครูเล่านิทานเรื่อง I want to be โตขึ้นหนูอยากเป็น... ไปเรื่อย ๆ จนถึงหน้าที่มีภาพคุณหมอ ครูชี้ที่ภาพแล้วพูดว่า What do you want to be in the future? แล้วถามว่า What is it?</p> 	ข้อที่ 1 เด็กพูดว่า “Doctor”

กิจกรรมที่ 2 การสนทนาโต้ตอบคำถาม

ข้อ	พฤติกรรมครู	คำตอบ
6-10	<p>ครูชูบัตรภาพไปแล้วสอนให้เด็กพูดประโยค I want to be a ... ตามบัตรภาพที่ครูกำหนด ครูชี้ที่ภาพแล้วพูดว่า What do you want to be in the future?</p> 	ข้อที่ 6 เด็กพูดว่า “I want to be a teacher”

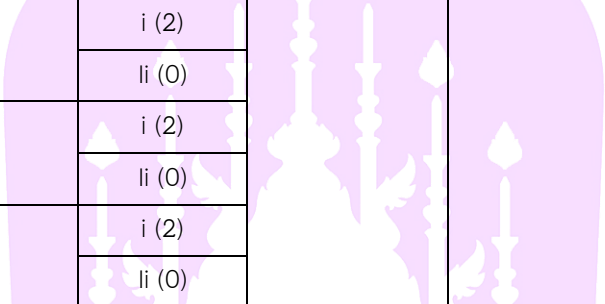
กิจกรรมที่ 3 การเล่นเกมกับบัตรภาพ

ข้อ	พฤติกรรมครู	คำตอบ
11-12	<p>ครูออกคำสั่ง “Find police” อย่างช้า ๆ ให้เด็กหาบัตรภาพตามคำสั่งนั้น</p> <p>หมายเหตุ: หากเด็กยังไม่แสดงพฤติกรรมหาคำศัพท์ และพูดอย่างช้า ๆ อีกครั้งโดยเน้นที่คำศัพท์ “police”</p>	ข้อที่ 11 เด็กหาบัตรภาพ ตำรวจ

แบบบันทึกคะแนนทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

วันที่ทดสอบ วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อ-สกุล

ข้อ	รายการประเมินทักษะการพูด และการจดจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ		
	ด้านคำสั่ง/ด้าน คำถาม	ด้านเนื้อหา				
1	ก (2)	i (2)				
		li (0)				
	ข (1)	i (2)				
		li (0)				
	ค (0)	i (2)				
		li (0)				
2	ก (2)	i (2)				
		li (0)				
	ข (1)	i (2)				
		li (0)				
	ค (0)	i (2)				
		li (0)				
3	ก (2)	i (2)				
		li (0)				
	ข (1)	i (2)				
		li (0)				
	ค (0)	i (2)				
		li (0)				
4	ก (2)	i (2)				
		li (0)				
	ข (1)	i (2)				
		li (0)				
	ค (0)	i (2)				
		li (0)				

ข้อ	รายการประเมินทักษะการพูด และการจดจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/ด้าน คำถาม	ด้านเนื้อหา		
5	ก (2)	i (2)		
		li (0)		
	ข (1)	i (2)		
		li (0)		
	ค (0)	i (2)		
		li (0)		
6	ก (2)	i (2)		
		li (0)		
	ข (1)	i (2)		
		li (0)		
	ค (0)	i (2)		
		li (0)		

**แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
และทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ**

คำชี้แจง: แบบสอบถาม มีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ ได้แก่

- 5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง มีความพึงพอใจพอใช้
- 2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความพึงพอใจของท่านเพียงข้อละหนึ่งช่อง

ข้อ	ความพึงพอใจของที่มีต่อทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	หนังสือนิทานนำใจมีความน่าสนใจ					
2	หนังสือนิทานนำใจมีเนื้อหาสาระที่เข้าใจง่าย					
3	หนังสือนิทานนำใจมีรูปภาพประกอบชวนให้น่าติดตาม					
4	นักเรียนสามารถพูดประโยคได้อย่างง่ายได้อย่างเข้าใจ					
5	หลังจากการฟังนิทานแล้วนักเรียนสรุปและสามารถเล่าเรื่องย่อ ของนิทานได้					
6	นักเรียนเริ่มจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของหน่วยต่าง ๆ ได้คล่องแคล่ว มากขึ้น					
7	นักเรียนรู้คำศัพท์พื้นฐานของหน่วยต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้มากขึ้น					
8	นักเรียนสามารถพูดประโยคต่างๆจากหน่วยต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้ อย่างถูกต้อง					
9	นักเรียนเริ่มฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษมากขึ้น					
10	นักเรียนรู้สึกสนุกสนานหลังจากการจัดประสบการณ์					

ขอเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ง ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

แผนการจัดประสบการณ์การสอนโดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจ

สัปดาห์ที่ 1 วันที่ 1

วัน.....ที่.....เดือน.....ปี.....

วัตถุประสงค์ เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรม	สื่อ/อุปกรณ์	การประเมินผล	หมายเหตุ
1. เด็กสามารถ พูดคำศัพท์ จากหนังสือ นิทานเล่ม ใหญ่ (Big Book) ที่ครู กำหนดได้	1. Teacher 2. Doctor 3. Nurse	ขั้นนำ 1. ครูให้เด็กนั่งเป็นรูปรวงกลมและร่วมกัน ร้องเพลง ABC Song 2. ครูเปิดหนังสือนิทานเล่มใหญ่ (Big Book) เรื่อง โตขึ้นหนูอยากเป็น I want to be a... ขั้นสอน 1. ครูแสดงบัตรภาพที่จะเรียนในวันนี้ซึ่งมี คำศัพท์ดังต่อไปนี้ 1)Teacher 2) Doctor 3) Nurse 2. ครูถามเด็กว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไรคะ? จากนั้นครูเริ่มเล่าหนังสือนิทานเล่มใหญ่ (Big Book) ให้เด็กฟังโดยมีคำถาม และคำตอบที่จะให้เด็กฝึกตอบเป็น ประโยค คือ I want to be a ... (ดูตามรูปภาพแล้วตอบ) ขั้นสรุป ครูทบทวนคำศัพท์ที่เรียน โดยชี้รูปภาพแล้ว ให้นักเรียนตอบเป็นรายบุคคล	หนังสือนิทาน เล่มใหญ่ (Big Book) เรื่อง โตขึ้น หนูอยากเป็น I want to be a... บัตรคำศัพท์ Teacher Doctor Nurse	สังเกตทักษะ การพูด	

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	วริษฐา เกษัชพิพัฒน์กุล
วัน เดือน ปี เกิด	10 มีนาคม 2536
สถานที่เกิด	เชียงราย
วุฒิการศึกษา	ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย
ที่อยู่ปัจจุบัน	112 หมู่ 8 ตำบลรอบเวียง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
ผลงานตีพิมพ์	ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง วริษฐา เกษัชพิพัฒน์กุล (ผู้บรรยาย). (7 กุมภาพันธ์ 2563). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานคุณธรรมนำใจเพื่อส่งเสริมทักษะการจดจำคำศัพท์และทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลพรณี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย. ใน การประชุมสัมมนาทางวิชาการ การนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและงานบริหารสัมพันธ์ ประจำปี 2563 (หน้า 554-561). เชียงใหม่: สมาคมพัฒนาวิชาชีพการบริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย (สพบท.)
รางวัลที่ได้รับ	-

